НОСИТЕЛ НА НАГРАДАТА „ФИЛИП К. ДИК"

САЙМЪН МОРДЪН

УРАВНЕНИЯТА НА ЖИВОТА

Colibri
ГАЛАКТИКИ ГАЛАКТИКИ ГАЛАКТИКИ

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Самуил Петрович е оцеляващ. След като се измъква от ядрената атака над Санкт Петербург, той намира убежище в Метрозоната на Лондон — последния град в Англия. Петрович остава жив толкова дълго, защото е човек на правилата и логиката. Например: ДА СЕ НАМЕСВАШ = ЛОША ИДЕЯ. Но когато се натъква на отвличане, той действа, без да се замисли. Преди да успее да се спре, спасява дъщерята на най-опасния човек в Лондон. И очевидно: СПАСЯВАНЕ НА МОМИЧЕ = ДА СЕ НАМЕСИШ. Така че сега уравнението на живота на Петрович изглежда все по-сложно: РУСКИ ГАНГСТЕРИ + ЯКУДЗА + НЕЩО, НАРЕЧЕНО НОВИЯТ МАШИНЕН ДЖИХАД = ЕДИН МЪРТЪВ ПЕТРОВИЧ. Но Петрович има план (той винаги има план), само не е сигурен, че този е добър.
„Шокиращо забавното начало на трилогията за Метрозоната е брилянтно и определено си заслужава четенето. Ако нахалният цинизъм на Петрович не ви заплени, то тогава сюжетът на екшън трилър, изчистения научнофантастичен фон и духовитите поддържащи герои определено ще го сторят.“Lec Book Reviews „В моя живот винаги има място за книга като «Уравненията на живота». Какво да не харесаш в сайбърпънк антиутопия, чието действие се развива в Лондон (единствения оцелял град в страната), който е населен с гангстери от Якудза, въоръжени монахини, свирепи престъпници и гениални хакери?“Book Geeks „Толкова забавно и увлекателно, колкото звучи.“Питър Хамилтън

- Саймън Мордън
  - 1.
  - 2.
  - 3.
  - 4.
  - 5.
  - 6.
  - 7.
  - 8.
  - 9.
  - 10.
  - 11.
  - 12.
  - 13.
  - 14.
  - 15.

- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.
- 27.
- 28.
- 29.
- 30.
- 31.
- 32.
- 33.
- 34.
- 35.
- 36.
- 37.
- Речник

Саймън Мордън
Уравненията на живота
Метрозоната #1

1.

Петрович се събуди. Стаята беше обляна в жълта полусветлина, която мъждукаше през мокрия от дъжда прозорец и тънките пердета. Лежеше съвсем неподвижно, заслушан в звуците на града.

Първоначално не можеше да чуе нищо друго освен всепроникващото бучене на машини: такива, дето произвеждаха енергия, и такива, дето я използваха за тласкане, дърпане, навиване, завъртане, изсмукване, издухване, филтриране, изпомпване, загряване и охлаждане.

В следващия момент направи трика на всеки градски жител и се абстрахира напълно от тази звукова честота. В пролуката, която се образува, се откроиха единични шумове: движение по улиците в такт с цикъла от червено-кехлибарено-зелено, ритмично метално стържене на износено електрическо динамо на ветрогенератор, перки на хеликоптер, разцепващи сивия утринен въздух. Затръшната врата, надигащи се гласове — мъжки басов вой и писък на жена във върховния им миг. Проникващо през стоманените стени вавилонско бъбрене на сто различни канала, всички прекомерно увеличени.

Още една сутрин в лондонската Метрозона — и Петрович я беше доживял: *Боже, обичам това място.*

По-близо, в неговата стая, се чуваше друг звук; звук, който носи смисъл и добра вест. Мигна с воднистите си очи и задвижи разфокусирания си поглед в търсене из своя свят, в търсене…

Ето. Ръката му се плъзна, пръстите му подхванаха тънката тел и той извърти леко глава, та приближаващите се очила да се прихванат зад ушите му. Имаше отпечатък от палец в центъра на дясното стъкло. Той погледна наоколо странично от петното, докато ставаше.

Имаше две крачки разстояние между леглото и стола, на който си беше оставил дрехите предната вечер. Беше май и не беше студено, така че седна гол, отмествайки токата на колана си изпод едната страна на задника си. Погледна към екрана, прилепен към стената.

Отражението му се вторачи в него: високи скули, бяла кожа, светла коса. Като ангел или евентуално призрак; можеше да преброи бледите сенки, които хвърляха ребрата му.

На екрана мигаше иконка. Два телефонни номера се бяха появили в самоотварящ се прозорец: единият беше неговият, но само временно, отпадаше след еднократна употреба. Отпред на бюрото имаше две фини черни ръкавици и малко червено копче.

Нахлузи си ръкавиците и натисна копчето.

— Да? — попита в пространството.

Женски глас, задъхан от усилие:

— Търся Петрович.

Показалецът му беше на път да прекъсне връзката:

— Кой е?

— Куриерски услуги „Тройно А“. Имам колет за С. Петрович. — Вече не се задъхваше толкова и боязливият й като натрошено стъкло глас започна да укрепва. — Намирам се на адреса за доставки: кафенето на ъгъла на Саут Сайд и Рукъри Роуд. Собственикът каза, че не ви познава.

— Да, а Уонг е *пиздобол* — заяви той. Пръстът му се дръпна от копчето за изключване и се понесе във въздуха да отвори друг прозорец на компютъра с всичките му текущи сделки. — Кажи ми номера на поръчката.

— Добре — въздъхна куриерката.

Той чуваше шума на уличното движение през хендсфрито й и звука от подрънкващи чинии на заден план. Никога не би нарекъл „При Уонг“ кафене и реши да му го каже по-късно. Двамата щяха да се посмеят. Тя му прочете номер, който съвпадаше с една от поръчките му. Най-накрая беше пристигнала.

— Там съм след пет минути — каза той и с щракване на червеното копче отряза протестите и, че тя има и друга работа да върши.

Свали ръкавиците. Навлече вчерашните дрехи и прокара ръка през косата си, ожесточено се почеса по скалпа. Нахлузи си високите обуща и взе очуканата си куриерска чанта.

Градски камуфлаж. Поредният имигрант, срещу който не си заслужаваше насилието. Намести си очилата на носа и отвори вратата с длан. Когато се затвори зад него, тя се заключи многократно, автоматично.

Коридорът тътнеше от шум, гласове, музика, крачки. И над всичко тихият стон на беднотията. Хората бяха навсякъде, разминаваше се с раменете им, настъпваше нозете им, наоколо бяха лицата им — с влажни устни, хлътнали очи, мръсна кожа.

Подът, стените, таванът бяха голи метални плоскости, които кънтяха. Врати пресичаха пътя към стълбите, пуснати в празни пространства, оставени нарочно за целта, и заварени на място. Имаше асансьор, който понякога дори работеше, но да не е луд. Стълбите бяха по-сигурни, защото беше по-здрав от наркоманите, които биха се опитали да го оберат.

Здравината му беше относителна, разбира се, но достатъчна.

С трополене стигна до партера пет етажа и десет стълбищни площадки по-долу, като се промъкваше покрай живеещите на

стълбите и избягваше локвите от гадна мръсотия. През цялото време не вдигна очи, за да не срещне нечий поглед.

Не беше безопасно да наричаш дом постармагедонския контейнер, но не беше безопасно и да живееш в чист и заварден с охрана квартал, без да имаш очевиден източник на доход — нещо, което със сигурност би привлякло вниманието на полицията, а това хич не му трябваше. Понастоящем беше просто един от многото, имигрант с чисто досие, под наем в стандартна жилищна клетка метър на метър и петдесет посред парка Клапам. Досега не беше дал на никого повод да го забележи и нямаше никакво намерение да го стори.

Улицата. Напукани тротоари, тъмни от изпаряващия се дъжд, висока влажност, горещината — вече непоносима. Безкраен поток на уличното движение, което опасва града като лента, непрестанно движение със спиране и тръгване, сякаш без да стига до някъде. Тук имаше малко по-свободно пространство и той се понесе към пешеходната пътека. Сигналът се смени точно когато приближаваше, и колите се разделиха като пред Мойсей. Тълпата наведени и прегърбени хора се затътри унило по асфалта към отсрещния тротоар, а насред нея — русата му коса.

„При Уонг“ се намираше на ъгъла. Самият Уонг изкарваше по малко пластмасово обзавеждане отпред на тротоара, за да придаде усещане за уж изисканост на заведението. По прозорците се стичаше конденз, а от вратата лъхаше застоял опушен въздух.

— Ей, Петрович. Т’ва гаджето ли е? Ако я караш да чака така, щ’ъ зареже.

— Куриерка е, *пердун старый*. Къде си?

Уонг погледна към тъмното стъкло и посочи през него.

— Ей там — каза, — там. Очи на любов никога не слепи.

— Едно кафе, ако обичаш — поръча Петрович и махна стол от пътя си.

— Трябва да те таксувам двойно. Ползваш ми заведение за офис!

Петрович сложи ръце на раменете му и се приведе към него.

— Ако не идвах тук, животът ти щеше да е по-безинтересен. А ти не би искал това.

Уонг се закани с пръст, но се отдръпна и Петрович влезе.

Жената се забелязваше веднага. Жена: почти момиче, цялото тийнейджърска непохватност и нерви, то си играеше с косата, хваната на опашка, като я намотаваше на червени букли по пръста си и я размотаваше.

Видя го да се приближава към нея и спря да си играе, изпъна се, опита се да изглежда професионално. Но успя само да изглежда още по-млада.

— Петрович?

— Да — каза той и седна срещу нея. — Имаш ли документ за самоличност?

— А вие?

Двамата отвориха чантите си едновременно. Тя извади скенер за пръстови отпечатъци, а той — дебитна карта. Минаха през ритуала на потвърждаване на самоличностите си, проверка на цената на продукта, таксуване на картата за определената сума. Чак тогава тя сложи дебело опакован колет на масата и изчака защитният му чип да се отключи.

Междувременно чаша кафе се беше появила някак си пред Петрович. Той сръбна рязка изгаряща глътка.

— И какво е? — попита куриерката и кимна към колета.

— Твоята работа е да го доставиш, а моята да го платя. — И придърпа пакета. — Не съм длъжен да ти казвам какво има в него.

— Ама си и ти, нафукан малък смотаняк, а? — тя се изчерви.

Петрович пак сръбна от кафето, след което внимателно намести чашката си точно в центъра на чинийката.

— Споменавали са ми го веднъж-два пъти. — Вдигна поглед и си нагласи очилата, за да я вижда по-добре. — Имам проблем с недоверието и затова не ме бива особено във взаимоотношенията с хората.

— Не би ти навредило да опиташ.

Защитното копче се деактивира и тя така избута стола си назад, че го остърга в пода.

— Да де, ама не се очертава да те видя пак някой ден, нали? — каза Петрович.

— Ако си беше изиграл картите добре, вероятно можеше да се случи. Вярно, че си симпатичен, но в момента даже не бих се изпикала върху теб, дори и да гореше. — Тя си взе куриерската чанта с преспорена решителност и се запъти към вратата.

Петрович я наблюдаваше как си тръгва: тя се наведе, стройна и гъвкава в униформеното си кънкьорско трико, за да пусне колелцата на обувките си. Останалите хора в заведението притихнаха при трясъка, с който се затвори вратата, с което само засилиха неудобството му.

Уонг се наведе над тезгяха.

— Ти лош човек, Петрович. Един ден имаш нужда от приятел, а къде си? В река от лайна без гребло.

— Винаги ще имам теб, Уонг.

Вдигна ръка и се почеса по брадичката. Можеше да се опита да я настигне, да помоли за извинение, че беше толкова… какво? Такъв, какъвто е? Почти се надигна от стола, но се отпусна тежко

обратно. Престана да е център на вниманието и отпи още кафе.

Колетът го зовеше от мрежестия джоб. Той скъса опаковката. Защитното копче изтрака на масата, а Уонг се настани на стола срещу него, където беше седяла куриерката.

— Не ми трябват съвети за взаимоотношения с жените, ясно?

Уонг се опита да забърше едно мазно петно с влажен парцал.

— Не става въпрос за момиче, онова момиче, което ще момиче. Не харесваш хора, добре. Но ти умен, Петрович. Ти най-умен мъж, кой познавам. Може би ти достатъчно умен да се преструва, че харесва, да? Иначе.

— Какво иначе? — погледът на Петрович се плъзна от Уонг към устройството, което държеше в ръка — многообещаващата тънка матова стоманена кутия.

— Иначе един ден бум! — Уонг изимитира как опира пистолет в челото си и пръстът му отскочи от въображаемия откат. — Късметче от твоя курабийка казва, че правиш велики неща. Ако оживееш.

— Да, такъв съм си. Предопределен за величие. — Петрович изсумтя и погали повърхността на кутията, като оставяше мъгляви следи от пръсти. — От колко време живееш тук, Уонг?

— Роден и израсъл в Метрозоната — каза Уонг. — Спомням си, когато Клапам беше зелен като парк.

— Тогава защо, *чёрт*, не говориш по-добър английски?

Уонг се наведе над масата и примами Петрович да стори същото. Носовете им почти се докоснаха.

— Защото, стари друже — прошепна Уонг на безупречен език, — се крием зад маски — всички ние всеки ден. Да, този свят е сцена, където всички хора са актьори. Аз играя ролята си на чудноват китайски собственик на заведение, всеки знае какво да очаква от мен и никой не иска друго. А ти, Петрович? Каква роля играеш ти? — той се облегна назад, а Петрович затвори зиналата си като на златна рибка уста.

Мъж и жена влязоха, но като видяха, че всички маси са заети, се запътиха обратно към вратата.

Уонг скочи.

— Ей, чакай. Маса тук — той срита крака на стола на Петрович толкова силно, че и двамата се разтресоха. — Кафе? Кафе е горещо и силно днес. — И се засуети зад тезгяха, като остави Петрович уморено да прибере устройството си пак в плика и след това в чантата през рамо.

Според часовника му беше време да си върви. Изправи се, гаврътна останалата част от напитката си на три горещи гълтока и се запъти към вратата.

— Ей — извика Уонг. — Ти не платил.

Петрович извади дебитната си карта и я вдигна да му я покаже.

— Ти плати следващ път, Петрович — сви рамене и почти се усмихна, бръчиците при очите му станаха по-забележими.

— Да бе. — Прибра картата в чантата си. Всъщност имаше останали само няколко евро в нея. — Мерси, Уонг.

Отново на улицата и бученето на шума. Оловното небе изцеди няколко капки ръмеж и напръска стъклата на очилата на Петрович, така че сега виждаше света като през очите на муха.

Щеше да хване метрото. Щеше да е горещо, мръсно, смрадливо, претъпкано, но поне сухо. Вдигна си яката и потегли по пътя към Южен Клапам.

Вълната от нововъведения почти не беше застигнала метрото. Стените, облицовани с плочки, бяха в кремавобежовото и бутилковозеленото на двайсети век, тунелите бяха непроменени, откакто са били прокарани два века по-рано, вентилаторите, които безрезултатно раздвижваха въздуха по пероните, бяха старовремски.

Обаче имаше проверка за сигурност: дълъг сводест тунел от искрящобяла пластмаса, пазен от въоръжени наемни ченгета и наблюдаван от пазачи в сиво.

Електронната карта за метрото на Петрович се разбра с четеца на въртящата се врата, където той изчака на опашка, за да мине. Устройството мигна в зелено, нещо изщрака, той побутна вратата и влезе. След това покрай скенера, който видя всичко, прозря през всичко, измери го и го разчерта в три измерения, за да съпостави изображенията, които получи, с базата данни за опасни оръжия и забранена техника.

След тази задължителна колона по един изведнъж всички пак бяха притиснати рамо до рамо. На ескалатора, който ръмжеше и скърцаше, ставаше все по-горещо и душно, колкото по-надолу слизаше. Към центъра на Земята.

Той беше изхвърлен като тапа на северния перон и погледна към електронното табло, което едва се виждаше над главите на другите пътници. Поне четвърт от монитора беше повредена, така че течащият надпис приличаше на кодиран или мистичен. Но той имаше опит. След три минути идваше влак.

Дали щеше да има място изобщо някой да се качи, беше друг въпрос, но това бе едно от малкото предимства да живееш далече, към края на маршрута. Знаеше за някои от тези, с които работеше, че пътуваха в обратната посока, за да се върнат после към центъра.

Стана невъзможно дори да се помръдне. Той чакаше сравнително търпеливо, стиснал здраво чантата си.

Отляво: висок мъж с кислородна бутилка, закачена за костюма му от „Савил Роу“, и фина маска, която се замъгляваше при всяко издишване. Отдясно: японка, патриотично закичена с Хелоу Кити и Изгряващото слънце, с хлътнали отчаяни очи.

Влакът с дрънчене и свистене, предхождан от почти видим облак неблаговония, изхвърча от тунела. Ако краят на перона не беше опасан с преграда, релсите сигурно щяха да се задръстят от обезобразени трупове. Дори и така се усети колективно напрягане, звучно стягане на мускули и сухожилия.

Вагоните спряха с остър писък, придружен от неминуемото обявление на най-различни езици — влакът отиваше към централните зони и отново към безценната далечна перла Хай Барнет: внимавайте за пролуката между перона и влака.

Вратите се отвориха със съскане, но никой не слезе. Онези на перона погледнаха жадно към празните седалки и свободните дръжки за хващане. Електромагнитните заключалки на вратите на преградата отпуснаха захвата си. Отвориха се с трясък под натиска на толкова много тела и хората се втурнаха напред, за да претендират според възможностите си за така желаните завоевания.

А когато вагоните вече се бяха напълнили, последните няколко пътници се набутаха, издърпани навътре от съчувстващи ръце, докато вътре не станаха натъпкани като сардели.

Сигналните звънци прозвучаха, високоговорителите изпращяха, преди да се чуе напевното „вратите се затварят“ на английски, френски, руски, урду, японски, кикую, китайски, испански. Двигателят се задейства, колелата се завъртяха, влакът се разтресе и залюля.

Вътре Петрович с неудобно притиснато лице към стъклената преграда и опрени в нечий гръб ребра поемаше въздух на малки глътки и отново се чудеше защо беше избрал Метрозоната пред други не толкова пренаселени и по-далечни градове. Чудеше се защо все още трябваше да е така в седем и трийсет и пет сутринта две десетилетия след Армагедон.

2.

Беше изплют на Лестър Скуеър, там прекара минута да поеме въздух, който не беше нито чист, нито студен, в дробовете си. Имаше вкус на електричество и пот: едничкото му изкупително качество беше, че е в изобилие.

Сега трябваше да тръгне пеша по градските улици, движейки се в такт със светлините на светофарите и тълпата, като от време на време скришом хвърляше поглед нагоре към кулите и безмълвно огледалните стъкла, които се издигаха над града и закриваха небето, бездруго претъпкано с частни вертолети, дето се стрелкаха от покрив на покрив, без изобщо да докосват земята.

Познаваше маршрута добре, нямаше нужда от навигационна система или да зяпа като турист холографските пътни знаци. Маршрут, който все още — и той се удивляваше на това му безсмислие, — все още следваше средновековните улици с имена, които вече не означаваха нищо друго освен адрес.

Така че Лестър Скуеър все още беше площад, но нямаше никакъв Лестър: Шекспир стоеше мрачно на мръсния си пиедестал, а всички дървета бяха мъртви. Улица Ковънтри като спомен за град, разрушен и построен наново, след това изоставен. После през Пикадили с печалната статуя на любовта, захлупена под прашен купол от плексиглас.

Напред. Хиляди хора, всички трябва да стигнат някъде, движат се на гъсти потоци, които понякога преливат на уличните платна или в канавките. Куриери бързат и се плъзгат по разделителната линия на пътната маркировка на милиметри от гибелта си.

Грийн Парк. Вече не зелен, вече не парк, разпилян жилищен комплекс от *домики*, хвърлен връз него при първата вълна на Армагедон, отдавна отминала. Сега там се издигат небостъргачи, лъскави високи сгради, които отразяват сивото небе чак до върховете си. В подножието им мраморни и гранитни късове, мокри от фонтаните. Служители се точат един по един през фоайетата, облечени в костюми, с интелигентен вид, вече превключили на днешните задачи, озвучават справки, правят отчети, купуват, продават.

От противоположната посока се зададе жена, идваше откъм една от сградите и срещу човешкия поток. Смелостта й привлече вниманието му. Тя пресече площада, като отблъскваше хората с невидимо поле от страх и почит. За времето, което отне на Петрович да се потътри още двайсет метра, сред облак от коприна и парфюм тя вече беше изминала с твърда крачка

петдесет.

Той си помисли, че сигурно има някой с нея. По извърнатите погледи на подминаваните от нея личеше, че не само той го мислеше. Жената… момичето… не, не можеше да реши кое — трябваше да има свита със себе си, очила, слушалки, нещо издуто под якетата им, разни джаджи. Нямаше никой като нея, но и нямаше никой с нея.

Щяха да се сблъскат. Тя вървеше, сякаш точно това искаше, и очакваше пътят пред нея да се отвори, докато не остана по-малко от метър разстояние. Тя погледна изпод черния си асиметричен бретон и видя кипящата човешка маса пред себе си.

Поколеба се и изгуби равновесие, сякаш преди не беше виждала такава гледка. Петрович се опита да забави крачка, установи, че не беше възможно. Беше понесен напред, а тя само погледна през него, докато минаваше пред нея. Той запази спомена за колебливия поглед на леко дръпнатите й очи.

Изведнъж — глупаво — той тръгна назад. За момент не можеше да разбере защо, понеже тълпи като тази, с която се движеше, имаха своя инерция: те вървят, а ти вървиш с тях.

Някакъв гръден кош го избута встрани, все едно не беше нищо повече от въртяща се врата. Протегна се ръка и дебели розови пръсти хванаха за рамото жената.

Мъжът, на който принадлежаха гръдният кош и ръката, я вдигна във въздуха и тръгна към бордюра, като си проправяше път през тълпата, сякаш беше вода до кръста. И някак си Петрович беше повлечен от вълните, разлюлели морето от хора. Той се опитваше да се отскубне, като се дърпаше насам-натам, но се оказа безмилостно понесен към чакащ автомобил с отворена задна врата и затъмнени стъкла.

Знаеше какво е това. Познаваше го съвсем отблизо. Познаваше го, защото го беше виждал от другата страна.

Отвличаха я. Тя носеше маската, на нямо неразбиране, която всеки момент можеше да се превърне в сляпа ярост.

Той чакаше и чакаше, а тя така и не реагира.

Бяха при колата, имаше фигури вътре: две отпред, друга отзад, тези хора се бяха вторачили в него, чудеха се какво е, по дяволите, това момче, прекалено нескопосано или прекалено глупаво, та не се дръпне.

Стероидно напомпаният искаше той да се махне: Петрович му препречваше пътя. Той вдигна свободната си ръка да го перне, удар, който щеше да го прекатури и да го просне в безсъзнание и окървавен.

Петрович инстинктивно се наведе и ръката само леко закачи темето му. Като погледна нагоре, той забеляза единствената

уязвима точка в цялата мускулеста маса. Обаче трябваше да избяга, да отстъпи назад, да се сниши. Не беше за него такава битка.

Но неволно сви юмрук, насочи кокалчетата на пръстите си и ги заби с все сила в непредпазената адамова ябълка.

Жената се свлече до Петрович, подпряла ръце на мръсната настилка.

Последна възможност. Сега трябваше да се врътне и да избяга, да изчезне в навалицата. Тя да се спасява сама оттук нататък.

Петрович протегна ръка и нейната се шляпна в неговата, длан в твърда длан.

Мобилизираха се — не обратно към бляскавите кули на Грийн Парк. Пътят нататък беше блокиран от прекалено много хора и от здравеняка, който се давеше и се държеше за гърлото. Той я изтегли на платното покрай задницата на колата и по улицата срещу движението — защото онази кола не можеше да направи обратен завой. Подръпваше я подире си като в упражнение с ленти, а краката му тичаха в такт с нейните, та двамата да се промушват ребром и да избегнат страничните огледала, които се насочваха право към диафрагмите им. Ревяха клаксони, гуми пищяха предупредително, за да избегнат сблъсъка, шофьори тропаха по прозорците си и движеха устни в беззвучни ругатни.

Зад тях светофарът се смени. Движението замръзна и Петрович прескочи капака на една кола, за да стигне до избелялата линия, която бележеше средата на пътя. Возилата в обратното движение бяха като стена от стъкло, отразяваща страха им във всяка гладка повърхност.

Той се спря за първи път откакто… откакто се беше въвлякъл в нечия чужда лудост, и се зачуди какво ли, *чёрт*, си мисли, че прави. Погледна към ръката си и към жената, която все още беше прикрепена към нея и се мъчеше — също като него — да стане колкото се може по-тънка.

Двама от колата се движеха целенасочено покрай спрялото движение. Не тичаха, но крачеха по начин, който можеше да означава само проблеми. Светлините се смениха и едното платно, което можеше да продължи, рязко се съживи. Мъжете в тъмни костюми се запрепъваха, развикаха се и Петрович видя шанса си: колите отпред намаляха. Той се затича с тяхната скорост и се запромъква помежду броните им, докато не стигна отсрещния тротоар.

Тя все още беше с него. Не възнамеряваше да го изостави.

Не възнамеряваха и онези двамата. Единият, комуто бе

омръзнало да си дере пищялите на краката и да провира масивните си мускули през безкрайно тесните пролуки, изкара плосък черен автоматик и се прицели. Червена точица прекоси гърдите на Петрович като муха, която се опитваше да кацне, последвана от гръмовен изстрел, усилен от фасадите на сградите.

Един човек, черен мъж със слушалка в ухото, насред разговора си се извъртя яростно и изчезна заднишком в тълпата.

Петрович мигна веднъж, стегна захвата си и хукна. Осъзнаваше, че около него кънтят звуци: викове, рев, писъци с различна честота и сила, чуваше и методичния пукот на пистолета. Всеки път очакваше да усети святкаща болка и всеки път някой друг наблизо се сгърчваше и се свличаше на земята. Не той, все още не.

Не можеше да прецени преднината си. Близостта на сградите, напрежението по многолюдната улица, шумът, който се плискаше напред-назад: знаеше единствено, че има преднина, метър или десет метра, или петдесет, достатъчно, та който се опитваше да го убие да не успява да се прицели достатъчно дълго в него, за да го улучи.

А беше сигурен, че се опитваха да го убият. Не биха рискували всичко по този начин, като стрелят по случайни минувачи на централна улица в Метрозоната, ако тази, чиято ръка държеше, не трябваше да остане жива. Можеха да я убият поне пет-шест пъти за разстоянието от сградата на Грийн Парк до бордюра на тротоара. Не бяха го направили, а продължаваха да стрелят, за да го накарат да я пусне.

Изкушаваше се. Дори като видя странична уличка с по-слабо движение — до степен, че се виждаше разбитият асфалт, — си помисли да свие рязко вляво, да си дръпне ръката и да изчезне в близките пресечки, където да се спотаи, докато всичко свърши.

Те щяха да я хванат през кръста и да я вдигнат, да я отлепят от земята, може би щяха да инжектират нещо през бледата ѝ кожа, за да елиминират порива ѝ да се бие или да избяга, щяха да я приберат някъде и тя вече нямаше да е негов проблем.

Наистина сви наляво, придържайки се към централната разделителна линия на улицата, но продължи да я държи. Не я изостави.

Така имаше достатъчно място за двамата да тичат един до друг. Той успя да хвърли скришом поглед към нея, за да се увери, че не е ранена от случаен куршум, и я хвана да прави същото към него. И двамата нямаха дупки по дрехите, нито разрастващо се тъмно петно.

Петрович я удостои със зъбата усмивка от чиста нервна енергия. Тя го изгледа, все едно беше полудял.

Не се беше чувал пистолет от цели десет секунди. Два последователни изстрела пръснаха стъклото на кола, минаха толкова близо покрай ухото му, че той усети изсвистяването им. Все още ги преследваха. Очевидно. Плътността на тълпата бързо намаляваше — новината за инцидента се беше разчула, така че онези, които получаваха постоянни ъпдейти и ползваха навигационни устройства, избираха заобиколни пътища. Толкова по-добре за Петрович, за да може да тича. Толкова по-зле, защото нямаше къде да се скрие.

Все още никаква полиция. Нито дори вой на сирена. Но нали Петрович беше израснал в кварталите на Санкт Петербург, където законът не важеше. Знаеше как да разчита само на себе си.

Този път завой надясно, след това отново наляво. По-широка улица, по-оживена, тоест би трябвало да е: автоматични стоманени решетки бяха започнали да се затварят пред входове, които иначе винаги бяха отворени, и дори пиковият трафик, когато колите обикновено бяха толкова нагъсто, че направо се допираха, беше сведен до три чифта задни светлини, отфучали в търсене на убежище.

Останали бяха незащитени, изолирани. Хората се притискаха към врати, навеждаха се и покриваха глави или надзъртаха откъм стълбища. Мяркаха се лица по прозорци и бронирани стъклени външни врати да наблюдават от сигурната си позиция зрелището с двамата млади идиоти, дето се опитват да надбягат неколцина напомпани убийци, които не приемат „не“ за отговор.

Петрович погледна нагоре. Отпред беше Риджънт Стрийт, задръстена от колони автомобили, които като него не можеха да изчезнат. Той дори не забави крачка. По капака на една, покрива на друга, едно, две, три и скок от другата страна. Единствен изстрел разтърси затъмненото стъкло на прозорец на първия етаж. После отново наляво, по улицата към покритата арка на Оксфорд Стрийт.

Бариерите на мола се затваряха. Полицаи от охраната, облечени във фосфоресциращи жилетки, се опитваха да ускорят затварянето. Вход към станцията на метрото „Оксфорд Съркъс“ им беше отказан по същия начин: дебела метална преграда се спускаше, за да им препречи пътя.

Отново се наложи да свие рязко вляво успоредно на главната улица и да тича по задните улички. Като стигна до ъгъла, погледна към обезлюдения тротоар. Видя двамата — същите двама, които бяха започнали преследването — да бягат устремно. Движеха се като лекоатлети въпреки габаритите си. Сякаш можеха да продължат така цял ден.

От първите пробождания в гърдите и трепкащото

притъмняване в очите Петрович знаеше, че той не би могъл. Жената не изглеждаше да е в много по-добра форма: дишаше през устата, беше плувнала в пот, изсумтяваше тихо от болка при всяка крачка. Нещата щяха да свършат зле, нищо че засега не бяха свършили.

Наведе глава и продължи напред, защото трябваше. Заради нея щеше да умре, а дори не знаеше името ѝ. Пред тях се разкри широко пространство: Хайд Парк, неми сенки и оттенъци на сивото. Плътна стена от зловонни изпарения се вдигаше от него. Покритата Мраморна арка, винаги в процес на чистене, но никога недопочистена, стоеше закътана зад брулени от вятъра найлони и конструкция на скеле. Задръстването по всички улици беше непробиваемо, та едва се намираха пролуки, през които да се промъква между колите. Метрото беше затворено.

Зрението му започна да става накъсано и неясно. Това не беше от парещата пот, която се стичаше по челото в очите му; бяха самите му очи: първите предвестници на припадък. Времето му изтичаше. Чуваше вой на клаксони през пулсирането в ушите си, но не можеше да разгадае значението му.

Беше на път да припадне и започна да залита.

Тя пое нещата в свои ръце. Беше изненадващо силна. Изглеждаше малка, лека и слаба, но Петрович усети как сухожилията в ръката му се обтягат, когато тя го задърпа напред. Бяха си разменили местата, той се влачеше след нея безполезен, почти сляп.

Виждаше достатъчно, за да знае, че бяха избрали грешния път. Трябваше да се насочат към парка, да изчезнат в лабиринта му от колиби и може би дори горилите с пистолети щяха да се откажат от преследването: да прекосиш Хайд Парк не беше нещо, което човек да прави доброволно.

Обаче те пресякоха лента след лента платната със спрели, примрели коли, после се спуснаха по широкия пуст тротоар.

А двамата мъже бяха по петите им. Настигаха ги, размахали яките си ръце, мощно и равномерно се оттласкваха от земята като с мотовилки, все по-близо и по-близо до тях. Петрович вече не го беше грижа. Всеки момент.

Когато това не стана, когато болката толкова се усили, че целият беше като в пламъци, се случи моментът, в който се спъна и падна, проснат наполовина в канавката. Тя се спря и го задърпа за раменете.

Тогава се появи някой, който го забра като куп влажно пране и го отнесе до място, което беше хладно и на високо.

Устройството в гърдите му най-накрая, най-накрая реши да проработи. Той се замята конвулсивно като риба, подскочи и се

разтресе. Веднъж не беше достатъчно, не и този път. Задейства се отново, изпрати достатъчно електричество през имплантираните жици, че да стреснат сърцето му и то да си спомни как трябва да тласка кръвта.

Той пое дълбоко въздух и запремига, за да прочисти очите си от цветните пръски.

Двама мъже, две жени и той, легнал на голи дървени дъски между тях. Два пистолета от едната му страна, един от другата, никаква ясна представа какво се случва или къде се намира. Виждаше каменни колони, пречупена цветна светлина, потъмняло дърво. Усещаше мирис на лак и молитви.

Значи църква тогава; в църква е.

Опита се да седне и усети всяко болезнено пронизване в гърдите си като допир на нагорещен до бяло пламък. Успя да се надигне на лакти, преди усилието да му дойде в повече. Единственото, което го успокояваше, беше фактът, че евентуалните му похитители бяха насочили глоковете си към друг за разнообразие.

Некоординирано завъртя глава, за да види кого се опитваха да сплашат сега.

Тя беше монахиня, загърната в дълга роба и с бяла касинка, обрамчила откритото ѝ сериозно лице. Сребърно разпятие се поклащаше на шията ѝ, а броеница и кобур висяха на кръста ѝ. В дясната си праведна ръка тя държеше най-големия автоматичен пистолет, който Петрович беше виждал някога.

3.

По-страховито от оръжието в ръката и беше държанието и на пълна недосегаемост. Тя стоеше като войник и зорко следеше всичко с погледа на командир, дясната и китка подпряна от лявата, нозете в лек разкрач, пръстът и галеше спусъка.

Изглеждаше категорично убедена, че никога не биха се осмелили да стрелят по монахиня.

— Кръгом и си вървете — каза тя. — Този път загубихте.

Разбира се, можеше да държи на прицел само в единия от тях и го правеше безмилостно. Избраникът на прицела й почти щеше да рухне.

— Искаме само момичето — каза той. — Само момичето.

— Не — каза монахинята.

Самото момиче отстъпи крачка назад зад одеянията на монахинята и попипа колието си.

— Не може да се справи и с двама ни — каза другият и направи крачка напред, за да го демонстрира.

— Не бих заложила живота си на това — каза монахинята. — И още по-конкретно не ти препоръчвам да залагаш твоя. Не разнасям оръжието тук само за показ.

— Ако може да ви прекъсна — каза Петрович от пода. Той преглътна през болезнената киселинна буца в гърлото си. — Нямате време за всичко това. Виждате ли медальончето в ръката на жертвата ви? Това е паникбутон. Предполагам, че палецът й го натиска бясно от няколко минути, а сигналът, който изпраща, е непрекъснат. Което означава, че моторизираните части са на не повече от колко, трийсет секунди разстояние?

Щеше да каже още нещо, но пак му се замъгли пред очите и изведнъж загуби контрол над мускулите си. Темето му издрънча върху дървения под.

Дочу: „Какво му е, по дяволите, на този?“ и „Какво ще правим?“

Не бяха умни. Не можеха да покрият дори стандартите на бившия шеф на Петрович. Той отново се изправи с усилие на лакти и премига в отговор на глупостта им:

— Наистина! Най-добре ще е да се омитате вече. Хайде!

Внезапният поток от електричество към сърцето отново го повали. За четвърти път. Досега не му се беше случвало. Проблясъците пред очите му приличаха на ангели в сводестото пространство под покрива.

— *Чёрт* — прошепна той и забеляза, че никой не се беше помръднал. Събра колкото сили му бяха останали и изсъска: —

Вън!

Те започнаха да отстъпват и първоначално предпазливите им движения бързо се превърнаха в бягство презглава. Изхвърчаха навън на дневна светлина и там бяха покосени.

При първия изстрел монахинята просна девойката, като я препъна с крак, и се хвърли да затули Петрович. Касинката закри лицето му и запуши устата му. Той не можеше да диша, но понеже тя се беше отпуснала с пълна тежест върху ребрата му, нямаше и смисъл да опитва.

Тя дори беше успяла да затисне ръцете му, така че и да искаше, не би могъл да я оттласне. Беше безпомощен да се спаси; от всички възможни глупави начини да си отиде щеше да бъде премазан от монахиня.

Тътенът от изстрели продължи по-дълго, отколкото обичайно беше необходимо. Някой определено се опитваше да се докаже, докато Петрович кротко се задушаваше.

Изведнъж всичко утихна и след кратка пауза, която почти му коства живота, монахинята повдигна глава. Касинката и се изви на една страна и той успя да поеме шумна глътка въздух.

Изкашля се и отново напълни дробовете си. Въздухът имаше вкус на прах, барут и кръв.

— Не мърдай оттук — каза тя, без да осъзнава, че Петрович нямаше друг избор, освен да й се подчини.

Някакви фигури си проправиха път през мъглата и прескочиха простреляните тела на двамата мъртви мъже.

Новодошлите също имаха оръжия — дългоцевни автомати, от чиито дула още се виеше дим. Носеха ги с лекота — като работници, които знаеха, че са си свършили работата за деня.

— Госпожице Соня? — каза единият, мъж джобен размер с бръсната глава.

Той пристъпи извън разнасящия се облак и огледа тъжно наоколо.

— Тук съм — каза девойката.

Тя се изправи от пода и си подръпна полата.

— Да вървим — каза мъжът. — Баща ви се притеснява за вас.

Той изтупа парченце пластмаса от сакото си на рамото, докато изчакваше. Останалите от групата му се появиха зад него. До последния мъж — а те всичките бяха мъже — бяха японци.

— Готова съм. — Тя се запъти към вратата, а охраната я наобиколи.

Спря се на изхода и се обърна да погледне единствените други хора, които й бяха помогнали тази сутрин. Лицето и се изкриви и тя се върна назад. Приведе се към тях и на Петрович му се стори странно, че прическата й се оправи без никакво

усилие от нейна страна.

— Госпожице Соня? Полицията ще е тук всеки момент. Понастоящем би било най-добре да я отбягваме.

Тя вдигна ръка по начин, който показваше, че сега тя командва.

— Той ще се оправи ли? — обърна се към монахинята.

— Мисля — рече онази с неочаквано голям изблик на злоба като за божия служителка, — че има нужда от линейка.

— Ще се погрижа да извикат. Хиджо?

— Да, госпожице Соня. На мига.

— Наистина трябва да тръгвам. — Но коленичи до Петрович и заради нея монахинята отново клекна. — Кой си ти?

Петрович задъхано се мъчеше да произнесе нещо на глас.

— Ако си от *якудза*, не искам да ти кажа.

— *Якудза?* Каква смехотворна идея!

Погледът му се премести от нейното възмущение към скептицизма на монахинята и към въоръжените мъже на изхода, които надзъртаха навън и нямаха търпение да се махнат.

— Няма да се замесвам с теб — каза той.

— Да се замесваш? Ти ми спаси живота!

— Много глупаво от моя страна. Сега ми направи услуга и спаси и моя: тръгвай си.

Тя изглеждаше наранена; по-травмирана от пренебрежението му, отколкото от факта, че почти я бяха отвлекли. Сирени се чуха през дебелите каменни стени и тя се изправи. Онзи, когото беше нарекла Хиджо, се опитваше да прикрие тревогата си под маската на почтителността. Той дори се осмели да я прихване любезно за лакътя и да я изведе навън.

Последният въоръжен с автомат напусна църквата, където остави Петрович, монахинята и двата простреляни трупа.

— Ще бъда ли удостоена с честта да науча кой си? — попита тя, дръпна предпазителя и в дланта й изпадна лъскавия неизползван патрон.

— Петрович — каза Петрович.

— Просто Петрович? — тя извади пълнителя, за да върне патрона на мястото му.

— Стига ти толкова.

— Сестра Маделин — каза тя. — От Ордена на Жана д'Арк.

— Да. Близо до ума. Заради печата на Папата върху твоето *оружие* и заради това, че изобщо не те е страх — Той се отказа от напъна да седне, опита да се превърти.

Усилието му дойде прекалено и реши, че може би всъщност умира.

— С нещо бих ли могла да ти помогна?

Той я погледна право в големите кафяви очи — сега, когато вече никой не дебнеше да го убие. Сърцето му отново спря за миг, но той го отдаде на аритмията си.

— Освен ако не ти се намират скалпел, клещи и гръдни екартьори, не. Дефибрилаторът, който е част от пейсмейкъра ми, май се е повредил.

— Повредил?

— Обикновено отивам до някоя болница и те ми го препрограмират. Работа за пет минути. Само дето в момента ми трябва да работи, а нямам пет минути.

Тя пусна автоматичния си пистолет в кобура и го вдигна на ръце. Чак тогава той установи колко е огромна тази жена. Висока, с пропорционално телосложение — гигантка. Тя го изнесе навън и спря на последното широко стъпало.

Движението отново беше заляло улиците, а и пешеходците — тротоарите. Сестра Маделин забеляза над главите на всички, че, чудо на чудесата, линейка си проправяше път към тях във виелица от червено и синьо.

— Е, поне малката ти приятелка е свършила нещо полезно.

Тя намести тежестта му в ръцете си, насочи краката му към стената от хора, изпречили се на пътя й, и щурмува тълпата. От честите сблъсъци, които усещаше през подметките на обущата си, той осъзна, че видът на двуметрова жена с роба на новопостригана монахиня, която носи на ръце мъж почти в безсъзнание, не беше твърде странно явление за закоравелите жители на Метрозоната, та да й обърнат някакво внимание. Монахинята обаче беше целеустремена и успяха да стигнат до линейката точно когато тя спря с леко поклащане.

Парамедиците го поеха и бързо го вкараха на носилката вътре. Той ги гледаше, докато атакуваха ризата му с ножици и залепиха студени електроди на кльощавите му гърди. Чак когато се опитаха да му сложат кислородна маска, той се възпротиви и извърна лице.

— Монахинята. Къде е?

Тя се покатери вътре и се наведе: — Кажи?

Ако беше очаквала послание за някого или предсмъртна изповед, щеше да остане много разочарована.

— Чантата ми.

— Кое?

— Чантата ми. Куриерската ми чанта.

— Остана в църквата. — Тя подръпна назад касинката, за да прилепи ухо до устата му: — Нещо важно ли има в нея?

— Хардуер. Струва ми цяло състояние, а още дори не съм го включвал.

Тя се дръпна назад:

— Компютър? Сърцето ти е на път да спре, а ти се притесняваш за някакъв си лъскав нов компютър?

— Погрижи се да ми го запазиш.

— Петрович — каза тя, — ти… ти, компютърен маниак такъв.

— Сестро — рече парамедикът, който изтръпваше при вида на жизнените показатели на екрана на портативното си устройство. — Или вътре или вън, но ние тръгваме.

Тя понечи да слезе, но всъщност дръпна вратата и остана затворена вътре.

— Хайде, карайте — подхвърли и седна неудобно на сгъваемата седалка, която изобщо не й беше по мярка.

Нагласи си касинката и извади броеницата, за да се поуспокои.

Сестра Маделин видя как линията на сърдечния ритъм на Петрович съвсем се изравни на три пъти за десетте минути, докато стигнат до болницата, и всеки път, щом се върнеше към живота, той оглеждаше линейката за нея.

От време на време той се сещаше за прекрасното си поръчано устройство, което лежеше безнадзорно на някоя пейка в църквата в центъра на града, където всеки би могъл да влезе и просто да си го вземе.

Но и се чудеше отчасти за какво ли си мисли тя и нищо не му хрумваше.

Състоя се леко опериране и повече програмиране. Не го рязаха, за което беше благодарен. Чипът, който отговаряше за своенравното му сърце, беше измъкнат през отвора за достъп целият окървавен и нов бе инсталиран на неговото място. Държаха го в съзнание през цялото време.

Обаче морфинът и изтощението го унасяха и по някое време, докато зашиваха отвора с къси черни конци, си позволи лукса да поспи.

Сънища: студен сняг, студен вятър, кристални черни нощи и иглено ярки звезди. Сънува ивици утринни светлини в празния небосвод и стенописите в съветските станции на метрото. Сънува хубава водка и скъпи приятели.

Когато се събуди, установи, че е изоставил всичко това и го е заменил за бледокремава стая с болнично легло, поляризирани стъкла на прозорците и монахиня амазонка в ъгъла. Може би монахинята беше допълнителна екстра. Но дори и да беше към стандартния пакет, просто би имало също толкова логика, колкото и във всичко останало в живота му.

— Колко време? — попита той.

— Един час може би — каза тя. Застана до леглото му и се огледа. — Сигурно струва цяло състояние.

— Повече, отколкото позволява скромната ми застраховка. — Петрович се подпря с ръце, за да се надигне, и прие безропотно последвалото разместване на възглавниците му.

Сестра Маделин погледна да види какво правеха ръцете й — разпухваха и подреждаха — и си наложи да спре.

— Е?

Петрович се облегна назад. Усещаше стягане в гърдите, но не и болка. Това беше добре.

— Госпожица Соня искаше да разбере кой съм. Единственият начин, по който можеше да узнае, беше да ми плати сметката за болницата. За някой като нея няма да е повече от малко джобни, а ще се смята за много хитра, защото е успяла да разбере кой съм.

Сестра Маделин сви рамене.

— И ти спечели от цялата работа.

— Да. Защо, мислиш, не й казах името си?

Тя видя лукавата му усмивка.

— Ти умираше, обаче видя възможност за по-добра болнична стая?

— И частна линейка. Нямах нужда от благодарността й, имах нужда от влиянието й. И ето на: все още съм жив.

Тя се опули:

— Това е, това е…

— Какво? — Петрович беше озадачен от реакцията й. — Само защото на теб не ти дойде на ум.

— Защо? Защо някой като теб би искал да помогне на някой като нея? — тя подпря ръцете си на кръста и зачака Петрович да й отговори. Тъй като не последва отговор, каза: — Знаеш ли какво? Не ми пука. Нямам намерение да се занимавам с нея. Знаеш къде да ме намериш, ако си искаш вълшебната кутия.

Тя тръгна към вратата с енергични крачки, за втори път днес красива жена му обръщаше гръб и си тръгваше.

— Не знам — каза той. — Не знам къде да те намеря. Не бях в съзнание през последните няколко минути от преследването.

Тя остана с лице към затворената врата.

— Значи искаш аз да ти кажа? Ами ако не ти кажа? Тогава?

— Ще го измисля. Не може да е толкова трудно. Пет минути може би. Десет — най-много. Искам си само чантата. Наистина. — Нямаше представа защо водеха този разговор. — Сестро?

— „Свети Йосиф Ариматейски“, улица Еджуеър. — Тя завъртя дръжката и вратата се отвори.

— Сестро?

— Какво?

Мислеше да й каже, че за малко да го задуши с глупавата си забрадка, но за първи път сарказмът умря на езика му.

— Благодаря. Задължен съм ти.

Тя отново сви рамене.

— Правенето на добри дела е в длъжностната ми характеристика, Петрович. — И погледна отвисоко към търпеливия смачканяк, седнал отсреща в коридора. — Полицията е тук.

Тръгна си, одеждите й се надиплиха на талази след нея. Никой от мъжете, нито на болничното легло, нито отвън на стола, нямаше нужния авторитет, за да я спре.

4.

Най-накрая, след като беше наблюдавал как сестрата крачи бясно към първия завой и изчезва зад него, полицаят се изправи лениво от стола и влезе в стаята. Първоначално игнорира Петрович и се разходи наоколо, като опипваше мебелите, изпробва управлението на прозореца и си наля чаша вода от каната на нощното шкафче.

Петрович го наблюдаваше над очилата си, докато онзи отпиваше, глътка, две, три.

— Имате ли нещо против да поседна? — попита човекът, след като си избърса устата с ръкава на якето, после седна, без да чака отговор. — Много стоене на крак има в тази професия.

Той се потупа по джобовете в търсене на полицейската си карта и я подаде разсеяно на Петрович: вече търсеше нещо на друго място.

Петрович внимателно огледа документа: Чейн, Хенри — инспектор детектив, Столична полиция. Холограмата изглеждаше остаряла с около двайсет години, защото този Чейн пред него имаше много повече бръчки и много по-малко коса. Главата му бляскаше на осветлението, а редките кичури, разположени хаотично по скалпа му, прозираха и отдолу, и отгоре.

Петрович му върна картата, а Чейн отвори полицейския си портативен компютър. Детективът подъвка електронната писалка за момент, след което натисна една иконка.

— Добре — каза Чейн, но го прекъсна пристъп мокра кашлица. — Съжалявам. От въздуха е. Ще започна отначало: Петрович, Самуил. Двайсет и две, гражданин на Руската федерация, тук на стипендия от университета. Адрес: Клапам Транзит А № 3415. Ще ме поправите, ако сгреша, нали? Ясно е, че тези неща би трябвало да са точни, но нали знаете как е. — Пое си дъх. — Знаете как е, нали?

Петрович се прокашля:

— Знам.

— Ваш английски добър? Трябва ли преводач или речник?

— Нямам проблем.

— Това е само разговор, нали знаете. Нищо лошо не сте направили. Само ще ви задам няколко въпроса. Ако мислите, че ще ви трябва адвокат, кажете — Чейн се закашля отново, задъха се. Завъртя се на стола и си наля още вода. — Хубава стая.

Петрович закима бавно. Този беше или гений, или клоун. Само времето щеше да покаже кое от двете.

— Нямате нищо против да отговорите на няколко въпроса,

нали? Докторите ми казаха, че на път за насам сте умрели неколкократно. Мога да дойда и по-късно. — Чейн докосна видео иконката на екрана на портативното си устройство и затърси нужния клип.

— *Ёбаный стос!* Айде давай вече де.

Чейн вдигна поглед:

— Тази я знам. Просто да си наясно, *ебанько малолетний*.

Петрович се засмя, после изкриви лице от болка:

— Задайте въпросите си, детектив.

— Това — каза Чейн, — това сте вие рано тази сутрин. — Той подаде устройството на Петрович.

Петрович се видя, обозначен с жълт маркер, да пъпли по тротоара в Грийн Парк. Появи се и червен маркер и пътищата им се пресякоха за момент. Екранът остана празен.

— Къде е останалото? — попита той.

— Камерите на целия квартал се изключиха. — Чейн си взе устройството. — Много професионално. Но ние знаем какво е станало. Знаем къде сте отишли и как свърши всичко.

Той отвори друг файл и показа на Петрович снимка на двама гангстери, надупчени от куршуми, проснати в обща локва гъста червена кръв.

Петрович погледна, после извърна очи.

— Като знаете какво се случи, тогава за какво съм ви аз?

— Надявахме се — аз се надявах, — че бихте могли да ми кажете защо. Защо Самуил Петрович би рискувал да се намеси в отвличане, с което няма нищо общо? Или поне на пръв поглед няма нищо общо. Вие не бяхте някакъв вид план Б, нали?

— Защо не попитате тях? — Петрович кимна към екрана. — Те приличат на хора, които биха могли да измислят много успешен план Б.

— Добре, разбрах — Чейн така си разтърка окото, че то изжвака. — Знаете ли коя беше жената, която спасихте?

— Не. Никога не бях я виждал.

Чейн стисна устни и потъна в дълбоки размишления.

— Да получавах по едно евро всеки път, когато някой ми каже: „О, детектив, нямам представа чие е това тяло в багажника ми. Никога не съм го виждал.“ Съвсем откровено ли не знаете?

— Да.

— Не четете ли звездни клюки?

— Приличам ли на някой, който се самозадоволява със звездно порно? — тросна се Петрович. — Аз уча физика на елементарните частици.

Детективът въздъхна:

— Това е Соня Ошикора. Сега говори ли ви нещо?

— Не.

— „Ошикора Корпорейшън“?

— Не.

— Нали знаете какво се случи с Япония? Цялата история с потъването ѝ в океана?

— Знам. Обаче не беше по моя вина.

— Много смешно, Петрович. Значи да обобщим. — Той остави портативното устройство в скута си и разпери кебапчестите си пръсти. — Първо, гледате си значи работата и се движите в западна посока по Грийн Парк. Второ, ставате свидетел на опит за отвличане на някаква непозната. Трето, удряте единия от похитителите — много добро изпълнение, между другото — и хуквате да бягате, мъкнейки тази жена, при все че стрелят по вас.

— Колко?

— Шестима мъртви. Дванайсет ранени, петима от тях в критично състояние. Те са някъде в друга болница, в отделения далеч не толкова луксозни като това — размаха кутрето си Чейн.

— Четвърто, след обиколка из центъра на Лондон кацате в католическа църква. Похитителите влизат, след което излизат без набелязаната си жертва. Те умират на стъпалата — как, само мога да гадая, защото охранителните камери отново мистериозно се изключват. Пето, аз пристигам на място. Ошикора я няма, вас ви няма, монахинята се е изпарила. Горе-долу правилно ли го описвам?

— Кажи-речи — призна Петрович.

— Тогава отново ще попитам: защо? — детективът се облегна назад на стола си и затвори очи. След малко подметна: — Все още съм тук.

Петрович потърка крайчеца на носа си и намести очилата.

— Не знам защо — каза той.

— Не ми звучиш много убедително.

— Съвсем откровено, не знам. — Тонът му си спечели поглед изпод тежкия клепач на едното око на детектива.

— Алтруизъм? Кавалерство? Граждански дълг? Случайно добро дело? Вероятно си някой герой, който тайно се бори с престъпността, но нямаше време да си наденеш гащите отгоре върху панталона?

— *Иди в жопу.*

— И такива ги имаме, ще знаеш. Защитници на реда в костюми, но за добро или зло без суперсилите — Чейн се изпъна и си поигра с компютъра в скута си. — Те са само около едно стъпало по-нагоре от отрядите на смъртта, които имахме по времето на Армагедон. Беше ли тук тогава?

— Било е преди мен, инспекторе. Не знам какво бих могъл да

направя за вас. Жертва съм на престъпление, но двамата бандити, които стреляха по мен и убиха всичките онези хора, са мъртви. Тази жена Соня…

— Момиче. Седемнайсет.

— Не я познавам. Беше случайност. — Петрович се почеса по гърдите. — Би предпочел да не бях направил нищо ли?

Чейн не каза нищо, просто се взря в далечината с присвити очи.

— О, я моля ти се! — Петрович отметна завивката и прехвърли краката от леглото. — Набутал съм се в нечий личен кръстоносен поход. Ами на теб какво са ти направили? Убиха партньора ти новобранец, взривиха ти колата, сготвиха зайчето ти — домашен любимец?

— Не — каза Чейн. — Просто много ме вбесяват.

— Няма да играя вашата игра, инспекторе. Можеш да си вземеш въпросите и да си ги завреш *в жопу*. — Той откри дрехите си в шкафчето до леглото. Без ризата, естествено. — Въпреки склонността на сърцето ми да спира в някои доста критични моменти, направо си харесвам сегашния живот.

Седна на ръба, изхлузи зелената болнична нощница и се облече максимално бързо. Чейн дори не се опита да го спре, само наблюдаваше как сръчно си завързва обущата.

— Знам къде да те намеря — каза той, докато Петрович се изправяше внимателно и се опитваше да налучка накъде е горе. — И те, разбира се, също знаят.

— Не ми пука.

— А май би трябвало. Може би ще се окаже по-трудно, отколкото си мислиш, да се преструваш, че всичко това никога не се е случило. — Чейн прибра портативното си устройство и се подпря на страничните облегалки, за да стане.

— Нищо не им дължа. Всъщност точно обратното. — Петрович реши, че може да успее да стигне до изхода, без да се строполи, и опита късмета си.

— Тъкмо това имах предвид — каза Чейн. Той стигна до дръжката на вратата преди Петрович и му отвори. — Те са ти задължени. Тази прекрасна стая, линейката, частните доктори, най-добрите грижи. Това е само началото.

Петрович се поколеба, подпрял ръка на стената.

— Какво искаш да кажеш?

— Почитта, Петрович. Ти спаси единственото дете на Хамано Ошикора от съдба по-лоша от смъртта. Спаси както нея, така и семейното име. Сега са ти големи длъжници. Ами че ти си почти член на семейството вече.

— Не съм длъжен да играя нито по твоите правила, нито по

техните.

Чейн покани с жест Петрович да мине през вратата първи.

— Ще видиш, че те са къде по-убедителни от мен.

— Много ме бива да казвам „не“. — Петрович изкуцука навън в коридора. — А сега, ако ме извиниш, закъснявам за работа.

— Ти си студент, не ми излизай с този номер. Но ще те закарам, ако искаш — Чейн се усмихна; не беше приятна усмивка. — Ще можеш да се повозиш в полицейска кола.

— Не съм малко дете, инспекторе.

— Не. Ти си беден имигрант, който току-що се сблъска с два от най-големите криминални синдиката в Метрозоната и свърши в болницата, защото сърцето ти е на път да сдаде багажа. Ако сърцата въобще биха могли да носят багаж, разбира се.

Петрович се отдалечи, като помаха снизходително към полицая:

— Да. Ще се оправя.

— Не това каза докторът ти.

Той се върна:

— А какво каза?

Чейн сви рамене:

— Ако се самоизпишеш, без да уведомиш никого, няма да разбереш. Докато не стане прекалено късно.

Петрович се вторачи в него.

Чейн потупа Петрович по гръдния кош.

— Каза, че това си го повредил до такава степен, че вече не може да се възстанови. Ще ти трябва резервно.

— Може би.

— Винаги е добре да потърсиш второ мнение. Но не бих чакал прекалено дълго.

Петрович претегли нещата.

— Гаден подход към болен човек. Доскоро, инспекторе. — Извъртя се и си бръкна в джобовете.

— Новите сърца струват пари — извика Чейн. — Винаги можеш да поискаш от семейство Ошикора да кихнат малко пари за трансплантация, при положение че старото така се скапа заради тях.

— Да. *Перестань ебать мне мозги своими проблемами.* — Петрович стигна до края на коридора покрай зелените саксии с цветя, наредени по всички прозорци, и мина през вратите, които останаха между него и унилата фигура на детектив инспектор Чейн.

Скъса болничната гривна на китката си: това му действие сигурно се беше регистрирало от компютрите и вероятно някой вече го търсеше. Не защото той беше важен, а защото хората,

които плащаха сметката му, бяха.

Петрович не искаше да е нещо ценно за някого. Искаше да е отново невидим.

Той хвърли гривната върху листата на папратово растение и взе първия асансьор надолу към приземния етаж. Погледа как се сменят цифрите на етажите към нулата и отпусна чело върху хладната метална стена. Когато стигна до фоайето, вече беше взел решение.

Не приличаше на болница. Приличаше на хотел, точно каквото си беше, помисли си той: хотел с операционни зали. Беше делово, подредено, експедитивно. Клиенти и персонал минаваха през формалностите по настаняването, шепнейки любезности.

Полицаи охранители пазеха при монитор до вратата, която не спираше да се върти. Дори и те изглеждаха спокойни и щастливи.

Петрович забеляза свободен стол пред голямо обло бюро. Той седна и зачака, докато служителката зад бюрото се фокусира върху него през холографския си екран.

— Добър ден, сър — каза тя с голяма прецизност: часовникът точно беше ударил дванайсет на обяд. — Добре дошли в болница „Ангелска надежда“.

— Имам нужда от ново сърце — заяви той решително. — Колко?

Успя да привлече вниманието ѝ.

— Зависи каква е клиничната необходимост. Ако ми дадете епикриза от кардиолог, бих могла да ви запиша час.

Той усещаше, че докато говори, тя преценява както него, така и банковата му сметка.

— Нашите екипи специалисти по трансплантациите се гордеят с факта, че имат най-модерните технологии.

— Добре, спести ми минутката за реклама. Знаех, че този ден ще дойде рано или късно, така че цял живот съм претеглял плюсовете и минусите. Колко ще ми струва лабораторно създадено органично сърце?

Тя се усмихна мило с два реда съвършено бели зъби:

— Опасявам се, че в момента цената е двеста и петдесет хиляди евро. Операцията, следоперационните грижи и рехабилитацията се заплащат допълнително. Мога да ви сваля списък на благотворителни организации, които евентуално да ви помогнат с финансирането на целия или част от някой от по-евтините ни клиничен пакети. Предлагаме и няколко по-достъпни варианта, които решават повечето хронични сърдечни пороци.

Петрович дебнеше внимателно реакцията ѝ. Намести си очилата на носа и попита:

— Приемате ли в брой?

5.

Петрович прибра материалите с информацията на болницата в горния си джоб и се остави на въртящата се врата да го изведе навън на светлината на деня.

Частни коли се редяха на опашка, за да оставят хора пред покритията вход и пак да се включат в хаоса на обедния трафик. Веднага щом една потеглеше, друга идваше на нейното място, инвалидни колички или помощни приспособления за ходене се носеха до вратата на пасажерите при необходимост.

Имаше две коли, които обаче не се помръдваха. Бяха паркирани отсреща една зад друга, с дебелите си гуми върху бордюра. Едната беше нова — чиста, черна боя, черни затъмнени стъкла, кола чудовище, висока, горда и мощна. Другата беше смачкана бричка с разминаващи се цветове на различните части и найлонова торбичка, залепена с тиксо върху задното странично стъкло.

При първата кола стояха безучастно трима японци с кръгли като палачинки очила с вграден компютърен екран на безизразните си лица. Костюмите им бяха еднакви чак до гънките на панталоните и релефа на саката. Той дори разпозна единия от тях: Хиджо с обръснатата глава.

Облегнат на капака на другата кола, стоеше Чейн, който гледаше кръвнишки на света като цяло и хората пред себе си по-конкретно.

Хиджо първи забеляза Петрович. Той се изпъна, пооправи си черните кожени ръкавици и кимна на мъжете. Чейн видя промяната в поведението на врага и погледна към вратите. Отлепи се от колата и размърда крака.

Петрович погледна от едната кола към другата, сякаш да прецени две различни, но еднакво неприемливи съдби. Единият от хората на Хиджо дори му се поклони леко.

— Благодаря ви, господа, — каза тихо Петрович — но аз не съм глупак.

Той се обърна, като усещаше четири чифта очи да пронизват гърба му, докато не се изгуби в тълпата. Остави се да бъде носен известно време, пресичайки две кръстовища, като използва възможността, преди светлините да се сменят на зелено, да се огледа и да провери дали някой не го следи.

Идеята беше нелепа — поне беше такава, когато се събуди тази сутрин. Сега се налагаше тя да е част от мисловния му процес заедно с това, че му трябваше ново сърце и че без да иска, беше изоставил новата супердостойна техника в някаква църква.

Пресече още една улица и сградите се промениха. Високите двувековни градски къщи свършиха и започна масовото струпване на *домики* на Риджънтс Парк: огромни купища ръждясали транспортни контейнери, наредени стъпаловидно подобно на оплисканите с кръв пирамиди на ацтеките с върхове високо в небесата. Спрямо този фон неговият Клапам А изглеждаше съвсем мъничък; носеха се вече легенди за най-недостъпните обиталища дълбоко в сърцето на грамадата: Нулевия контейнер, Последния армагедонист, Зоологическата градина.

Той не беше усетил, че е толкова близо, не искаше да е толкова близо. Никой не трябваше да мисли, че е свързан по някакъв начин с това място. Направи крачка назад, за да се прикрие зад безлично сиво съоръжение, остатък от градското оборудване на отминала епоха. Вдигна поглед към най-горния контейнер, украсен с развяно зелено знаме и с перка, която се въртеше толкова силно от вятъра, че се виждаше като размазано петно.

Петрович намести очилата си по-нагоре на носа и закрачи на запад по Мерилебън.

Разстоянието беше само около километър. Трябваше да може да се справи без проблем. Наложи му се да спира два пъти, веднъж пред улично магазинче, за да даде всички дребни монети, които намери в дълбините на джобовете си, за един шоколад, и веднъж, защото трябваше да поседне само за пет минутки.

Докато стигна до сянката на надлеза, беше вече грохнал. Да си беше отишъл вкъщи да поспи и да хапне нещо. Работата можеше да почака, прибирането на играчката му можеше да почака. Беше взел погрешно решение, партито по посрещането му пред болницата го беше зашеметило временно. Трябваше да мисли по-трезво.

Поне беше вече при църквата. Седем широки полуовални тухлени стъпала водеха към отворените врати. Имаше парапет; той се възползва. Когато стигна догоре, видя фин пясък и усети мирис на белина. Вероятно сестра Маделин се беше потрудила да изтърка кръвта от каменната настилка.

Той заобиколи пясъчния насип, като отдели време да прокара пръст покрай една от бледите дупки от куршуми, врязани в тъмното дърво на вратата. Вътре свещеник с гарвановочерна коса стоеше пред олтара, разперил ръце, и може би десетина-петнайсет души щъкаха из ечащото пространство.

Разпятието, което висеше на подпорна греда, имаше допълнителни белези от рани, а Пресветата Дева беше останала без протегнатата си ръка, при все че крепеше Младенеца в

другата. Бели следи по дъските на пода свидетелстваха за набързо сметен гипсов прах.

Петрович се настани на най-задната пейка и изчака тази конкретна сцена от религиозна постановка да свърши. Нафората бе осветена, докато църковният служител биеше камбаната. Когато свещеникът се обърна с лице към богомолците, погледът му се спря върху къснодошлия.

Въздушен полъх погъделичка космите по врата на Петрович. Монахинята беше застанала зад него, с една ръка премяташе броеницата, а другата почиваше върху ръкохватката на специалния й ватикански приятел. Погледна строго, подтиквайки го да проговори, да се помръдне или да направи каквото и да било, с което да прекъсне службата.

Той нямаше сили за предизвикателства, колкото и да би било забавно. А и си искаше чантата, без някой да я стъпче. Изтърпя остатъка от литургията, чуваше думите на чист английски, но не разбираше символиката им. Хората ставаха, сядаха и коленичеха на интервали, след което се строиха пред олтара, за да получат от прозрачната нафора.

Службата свърши, останаха той, свещеникът и сестра Маделин.

— Толкова скоро, Петрович? — каза монахинята. Тя се обърна и затвори вратите. — Странно кои неща намираш за важни.

— Да — каза той. Свещеникът се беше разсъблякъл и вървеше бавно по централната пътека с черно расо и бяла римска якичка. — Не че съм дошъл да те видя.

— Което никога не би се случило — каза тя, докато яростно залостваше вратата. Звукът отекваше в нефа на църквата. — Това е отец Джон, енорийският свещеник.

— Отче — каза Петрович и вдигна ръка.

Онзи се приближи и я стисна с предпазлива твърдост, не беше много по-възрастен от него самия.

— Как да ви наричам? — попита отецът и отметна с пръсти тежък кичур коса.

— Петрович става. На мен ли така ми се струва, или светът наистина се управлява от компания младежи?

— Отец О'Донъл беше убит преди два месеца. Енорията имаше нужда от човек — отец Джон седна на пейката пред него и се извърна към Петрович. — Аз отивам където ме пратят.

— Много благородно, сигурен съм.

— Но да ни докарате нови неприятности, когато си имаме предостатъчно, никак не е. Светилището отново е осквернено, месата е отменена и полицията е тук да си придава важност.

— Когато отец О'Донъл загина, не искаха и да знаят — каза сестра Маделин. — Никакво разследване, никакви експертизи, нито арести, никой не бе изправен пред правосъдието. Ние знаем кой го стори, но хората не ги е грижа.

— Съжалявам — каза Петрович.

— Аз съм тук да се уверя, че няма пак да ни разочароват — каза тя.

Лицето й застина и тя се загледа неподвижно в далечината.

Свещеникът си човъркаше под ноктите.

— Умира добър човек и нищо — каза той. — Появявате се вие с онова момиче и те правят всичко, което не направиха преди. За кого? За двама мъртви престъпници.

— Ако говорите за детектив инспектор на име Чейн, не го приемайте лично: той има зъб на семейство Ошикора.

Отец Джон се почеса по ухото, където му липсваше малко от хрущяла.

— Сестра Маделин не е трябвало да напуска църквата. Казах на духовната й наставница. Ще трябва да се покае.

Петрович вдигна вежди:

— Има си неприятности? Заради мен? — засмя се.

Отец Джон се опита да изтрие самодоволната усмивка от лицето му единствено със силата на волята си, но на Петрович не му минаваха такива.

— Да, тя е тук да защитава църквата си и свещеника си. Не случайни минувачи. Членките на Ордена на света Жана имат специален статут пред закона, докато изпълняват своя дълг, но губят правата си, ако тръгнат да правят каквото си искат.

— Тя не стреля по никого.

— Можеше да я осъдят на доживотен затвор, ако беше стреляла. — Гласът на отец Джон се усили до вик само на сантиметри от Петрович. — Тя не е от полицията. Нито е охранител. Не мога да съм ви благодарен, че застрашихте попрището й тъкмо в началото.

— Да, добре. Схванах мисълта ви, отче. Само ми върнете чантата; колкото по-скоро си я прибера, толкова по-скоро ще се отървете от мен — Петрович се постара да разшири усмивката си и се изхили. — Вземате се прекалено на сериозно.

Отецът стана и му хвърли изпепеляващ поглед:

— Не водете лоши хора тук.

— Понеже вече ме нарекоха лош човек тази сутрин, вече ще смятам, че наистина съм от тях.

Отец Джон се оттегли към църковната канцелария да донесе чантата на Петрович. Сестра Маделин се облегна и изчака, докато отецът изчезне.

— Ела с мен — прошепна тя.

— Само ще те забъркам в още повече неприятности, и то не от най-интересните.

— Остави на мен да се грижа за себе си. Ела.

Тя отиде до една странична врата, завъртя тежкия ключ и вдигна мандалото. Застоял въздух полъхна отвътре, докато тя нагласяваше резето. Петрович стана от пейката и я последва.

Имаше стълби, които се виеха на стегната спирала, трудни за нея заради тесните стъпала и височината на тавана и проблемни за него, защото бързо започна да се задъхва от изкачването.

Тя отвори друга врата, всъщност капандура, която избута. Нахлу светлина, от която и двамата премигнаха. Тя го изведе на покрива на кулата и се завъртя в кръг, за да обхване цялата гледка.

Не беше кой знае какво. Точно до тях на север имаше надлез с две платна, затлачени от трафика. На юг и на изток бяха задръстените улички на Стария Лондон, небето бе премрежено от скелетите на кранове и нови сгради, всяка от които се опитваше да бие по височина предишната. На запад се издигаше Нотинг Хил, където се бяха настанили по-заможните бежанци след Армагедон.

Петрович се облегна тежко на парапета и обърса влажното си чело с опакото на ръката:

— Не мога да повярвам, че ме накара да се кача дотук само за това.

— Погледни — каза тя и посочи оттатък надлеза. — Виждаш ли онези сгради? Това е жилищен комплекс „Парадайз“ Беше гората Сейнт Джон, преди да сринат половината от нея с булдозери.

— Аха — каза Петрович.

Там имаше седем високи блока, грозни, груби, подножието им тънеше в жълта мараня. Бетонът изглеждаше надупчен и напукан.

— Май не заслужават новото си име.

— Наричат себе си Райската милиция — каза тя и се подпря на нещо като тухлен парапет, зареяла поглед в далечината. — Те управляват блоковете и всички в тях. Нещо като град в града са, с икономика, която се гради на престъпността. На тях се противопостави отец О'Донъл.

— И те го убиха. Безобразие, но не знам защо ми го разказваш.

— Искам да разбереш. — Тя извърти глава да го погледне, леко отмести касинката, която й пречеше да го види. — Отец Джон…

— Разбирам го прекалено добре. Той е момче. Като мен. — Петрович се засмя и го заболя по начин, който му напомни, че все още е жив и има толкова много за губене. — Отец Джон си мисли, че може да заеме мястото на великомъченика О'Донъл и да спечели „райските" души. Той е заблуден от мечтите си за слава и не вижда, че ще го сполети същата съдба.

— Те ни мразят. Държат се все едно сме друга банда, която се опитва да превземе територията им. Прав си: биха убили и отец Джон, ако можеха. Но той има мен — каза тя.

— И в какво се измерва продължителността на живота ти? В седмици или в дни? — погледна я в очите само за миг, но почувства необходимост да преброи дупките за връзки на високите си обуща.

Тя прибра развятата си касинка и я притисна с рамо.

— Някой трябва да направи нещо.

— Обзалагам се, че така са казали и армагедонистите, преди да… — не довърши изречението: стъпалата му се отлепиха от пода и за момент си помисли, че ще полети над парапета.

— Недей — изкрещя тя в лицето му. Хвана в юмрук яката му. — Никога не го казвай. Тяхна е вината. За всичко. Можех да си остана малката Маделин. Можех да съм нормална.

После дойде затишието след буря. Тя го сниши бавно, вместо да го пусне отведнъж.

Пръстите на краката му с благодарност докоснаха бетонния покрив.

— Аз не съм като тях — каза тя. Пооправи якето му, като прокара дългите си пръсти по гънките на плата. Всяко нейно докосване го изгаряше. — Никога не бих могла да съм като тях.

Петрович се осмели да се помръдне и заотстъпва, докато гърбът му не опря в тухлената стена. Когато най-после гласът му се възвърна, беше тънък и паникьосан:

— Тръгвам си. За доброто и на двама ни.

Тя изчака, докато той почти се изгуби от поглед надолу по стълбите, после извика след него:

— Вярваш ли ми?

— Какво? Че изпитваш нуждата да направиш безполезен жест, като умреш? Да. Руснаците си захвърлят живота за нищо от векове: в кръвта ни е. — Той продължи да слиза по стръмните стъпала. — Не възнамерявам да съм един от тях.

— Тогава защо се опита да спасиш момичето?

— Не се опитах — прошепна той предизвикателно. — Успях.

Отец Джон го чакаше долу с чантата му в ръка. Изражението му показваше, че е спечелил поне една малка победа.

Петрович си взе чантата, откопча ципа на плика и мушна

ръка вътре. Устройството беше изчезнало. Намери само почти празната си разплащателна карта и някаква мижава хартия.

— О, това вече е абсолютен *пиздец*. — Той извади хартията, но се досещаше какво е.

Все пак трябваше да я погледне.

Беше формуляр за конфискация на веществени доказателства от Столичната полиция. Сериен номер, няколко отметки и място за ръчно вписаното име и подпис на полицая. Петрович го смачка и го хвърли на пода.

— Излиза, че в крайна сметка, нямаше нужда да се връщате тук — каза младият свещеник. — Иронията ми харесва, дори и на вас да не ви се нрави.

— Защо, по дяволите, капутският *мент* не ми го каза в болницата? — Петрович се наведе да прибере смачкания формуляр и внимателно заразглажда гънките му върху коляното си.

— Сигурен съм, че е имал причини. Между другото, това е църква. Бих ви бил много благодарен, ако се изразявате прилично тук.

Петрович претегли възможностите си. Ако свещеникът не се придържа към ученията да се обръща и другата буза, удари ли го, може да свърши зле. Но и просто да се изниже не му се струваше много подходящо.

— *Пасть закрой, подонок.*

Макар че думите му бяха непонятни, чувството, вложено в тях, се усещаше в начина, по който бяха изречени. Лицето на отец Джон се стегна и той пристъпи крачка напред:

— Махайте се.

— С удоволствие. — Притиснал хартията между дланите си, за да я изглади, той тръгна към вратите.

Забеляза сестра Маделин, която стоеше почти неподвижно до стълбата за кулата.

Почуди се дали тя щеше да се изпречи между него и отеца. Знаеше, че е неин дълг, но тя изглеждаше толкова разочарована от него, та му се стори, че по-скоро би стояла отстрани да гледа как си получава заслужения бой.

6.

Стигаше му толкова; стигаше му за деня, вероятно и за цялата седмица. И въпреки това не се прибра вкъщи.

Качи се на метрото по „Съркъл Лайн“, която беше наблизо, и отиде до „Саут Кенсингтън“, после продължи по подземния подвижен тротоар под улица Ексибишън Роуд. През целия път усещаше тъп далечен страх, чувството, че беше сторил нещо, което би могло да означава нищо или всичко. Беше успял да спаси някаква непозната — тази Соня Ошикора, — а се беше провалил пред себе си: беше си повредил сърцето, беше предизвикал нежеланото внимание и на престъпниците, и на полицията.

Бяха го забелязали, а тъкмо това изобщо не желаеше. Само времето щеше да покаже дали случилото се го беше разтърсило достатъчно, че животът му да се разплете като стар пуловер.

Все още обаче съществуваше нещо сигурно, място, където можеше да се въплъти в удобната позната роля, без да му задават въпроси като „защо“.

Пиф вече беше тук, застанала до бялата дъска с маркер в ръка и съвсем неподвижна, само очите й трепкаха. Беше толкова погълната от работата си, че първоначално не забеляза как Петрович влезе бавно и седна на стола с колелца зад нея. Столът се търкулна назад по пода и издрънча в ненужен шкаф за документи, празен, само с празни бутилки в него.

Той се облегна назад и раздели две от ивиците на старомодните щори, за да огледа света навън.

— Границите на онзи интеграл трябва да са от минус безкрайност до плюс безкрайност, а не от едно до плюс безкрайност — каза той. — Това е вълна.

— Не това имах предвид — обади се тя, — когато написах глупавото уравнение. Къде се губиш?

— Ходих да стрелят по мен. — Той отпусна щорите и те изпукване се настаниха по местата си. — После да ме метнат в линейка, струва ми се, защото иначе как бих се озовал в болница? Да човъркат вградения ми дефибрилатор. Накрая двуметрова монахиня за малко да ме хвърли от покрива на църквата.

— Верно? — тя пристъпи напред, доочерни вече черната си ръка, като изтри проблемните знаци и ги замени с правилните с невъзможно красивия си почерк.

— Да. Вярно е.

Той си разкопча якето и погледна към гърдите си. Краищата на черен конец стърчаха от кожата му като наполовина заровен

паяк. Той се сети нещо и мина през стаята до бюрото си. На дъното на едно от чекмеджетата имаше тениска, реликва от дет метъл концерт отпреди около шест месеца.

Пиф се обърна точно когато Петрович си беше изхлузил якето и го беше пуснал върху облегалката на стола.

— Гадост — каза тя. — Сам, моля те, предупреждавай ме де.

Той не обърна внимание на възраженията й и се напъха в черната тениска. Беше доста малка; подчертаваше мършавото му тяло и се качваше на кръста му, щом вдигнеше ръце.

— Имаш ли нещо за ядене? — попита той и прегледа останалата част от бюрото си, после под купчините монографии и изпринтирани материали. — Нещо не ми е много добре.

— Минутка — отговори тя и погледна през рамо назад към бялата дъска.

— Никога вече няма да ти пиша кода.

— Добре, добре. — Тя претършува раницата си за енергийно блокче.

След като му го запрати през стаята и той го изпусна, тя придърпа стола си към неговия и седна на обратно с подпряна на облегалката брадичка.

Петрович опипа пода за опакованото в станиол десертче и после се изправи нескопосно. Те се спогледаха, след което тя посегна и обхвана брадичката му с финитe си пръсти, обърна я наляво и надясно. Ноктите й бяха изпъстрени с точки от случайно взети множества на Манделброт.

— Колко е зле? — сплетената й с мъниста коса подрънкваше леко, когато говореше.

— Достатъчно зле — каза той и най-накрая успя да скъса опаковката на десертчето. Продължи да говори с пълна със сладки и лепкави хапки уста. — Дефибрилаторът се включи прекалено късно, а пък после не искаше да спре да изпраща шокови вълни. Голяма част от мускулната тъкан на сърцето ми е останала без кислород, а това е необратимо.

— Какво смяташ да правиш?

— Имам две възможности. Да си взема ново сърце или да умра скоро.

Тя мигна:

— Искаш да кажеш, сладкишче или смърт?

— Горе-долу, само дето сладкишчето, което искам, струва двеста и петдесет хилядарки плюс допълнителни разходи.

Пиф подсвирна.

— И какво ще правиш? Дали университетът ще се изръси за такова нещо?

— Аз съм на платено обучение. Фондацията, която ми

осигурява стипендията, ще го покрие. — Той смачка опаковката и я пусна в кошчето. — Имаш ли нещо друго?

— Да, ама… това е много щедро от тяхна страна. Говорил ли си вече с тях? — тя се обърна и изрови още едно енергийно блокче.

— Не ми се занимава. Нямам почти никакво време. Ще стане следващия понеделник, когато средствата се получат.

Пиф се разсея отново от уравнението си. Тя се завъртя с лице към него.

— Защо каза, че е вълна?

Петрович протегна ръка и тя сложи сръчно десертчето в шепата му, без дори да погледне.

— Не знам. Разписала си го като дзета-функцията на Риман, но прилича повече на копеленце на трансформацията на Фурие.

— Би трябвало да мога да го реша. — Тя хвърли поглед как си тъпче в устата десертчето. — Искаш ли да си съавтор на публикацията?

— Няма да ми навреди: Еканоби и Петрович, две хиляди двайсет и пета. За какво става въпрос?

— Квантова гравитация. Поне една част де.

Той спря да дъвче и се изправи бавно, а енергийното блокче остана забравено на бюрото му. Насочи се към дъската:

— Коя част?

— Последната. Ще изчисля наново от самото начало и ще видим дали ще успея да получа отново същото. Записала съм си всичко. — Едва говореше, направо се задъхваше. — Сам, току-що зърнах Сътворението!

Тялото й се разтресе, но Петрович я хвана и успя да наведе главата й.

Клекна до нея, усети по челото си студена пот.

— Сигурно си сгрешила някъде.

— Сигурно — каза тя. — Поне веднъж. Обещай ми да не умираш, преди да съм довършила това доказателство.

— Ще се постарая. — Той посочи дъската: — *ёбаный стос*, ако успееш да го докараш.

Тя го погледна изпод мънистата:

— Означава, че повече няма да се примирявам да ми взимаш обяда.

— Ясно. А в Русия за такъв обяд си мъртвец. — Той се отпусна назад и присви очи към символите на дъската. Почти го видя и той, проблясък от разпознаването на нещо цялостно и абсолютно истинно. — Колко си сигурна в това?

— Сигурна? Не съм. Но погледни само! Красота.

— Снимай го. За идните поколения.

Пиф му подаде телефона си и той сложи лакти на бюрото й за опора. Щракна я и тя беше увековечена със скръстени на гърдите ръце, ухилена като лудите.

— Перфектно — каза той.

Остави я наведена над тетрадките. Тръгването му не предизвика нищо повече от тихо измрънкване и леко извиване на ръката й. От опит знаеше, че тя ще остане така, без да помръдне, освен ако й се наложи, изолирана от всичко останало и зверски концентрирана, за да систематизира и обобщи всички малки стъпки, които я бяха довели до огромния скок, а именно изписаното с черен маркер на дъската.

Петрович напусна университета по същия начин, по който беше дошъл. Към къщи този път със сигурност, като изпревари малко по-рехавата, но пак впечатляваща миграционна маса от хора в посока към външните квартали на Метрозоната. Мина покрай емблематичната карта на метрото, докато се плъзгаше по травелатора, притиснат на една страна от отряд амбулантни търговци, които говореха по хендсфритата си и се оглеждаха за потенциални жертви.

Забеляза, че за да стигне до Ембанкмънт, трябва да мине през Сейнт Джеймс Гейт. Сви рамо, за да може да бръкне в чантата си и да провери адреса на формуляра за веществено доказателство, който му бяха оставили.

Полицейското управление се намираше точно зад ъгъла и вече му се щеше спешно да си прибере хардуера. Колко ли време би му отнело да направи скандал на рецепцията, да заплаши Чейн с адвокати, които не съществуваха, и най-накрая да си го вземе?

Мина през скенера, врътката, всички механични действия при пътуване. Оставаха още три спирки, след това две, после една.

Светлините мигнаха във верижна реакция, започвайки от началото на вагона към края му, и отново се включиха. След това рязко изгаснаха, всички светлини наведнъж, и пътниците останаха в пълна тунелна тъмнина.

Влакът се люшна, загуби мощност, някой силно се удари странично в Петрович, та му изкара въздуха от дробовете и го сблъска с по-притъпена сила с още пет-шест меки податливи форми.

Той си помисли, че ще падне, ще се плъзне под краката им и ще го прегазят. В последния момент успя да си възвърне вертикалното положение.

Почти беше катапултиран в противоположната посока, когато

светлините премигнаха и се включиха отново, а влакът полетя напред. Той провря ръка и се вкопчи в дръжката, погледна надолу към бездната, която отчаяното му движение беше образувало в претъпкания вагон.

Отсреща, дори след като морето от хора беше затворило пролуката, видя жена, тийнейджърка с бухнала светла коса, черно яке, цялото в ципове и токи, в ръцете си тя държеше предмет от прозрачна пластмаса, назъбен по ръба.

Той използва свободната си ръка, за да опипа тениската: нямаше мокро нарастващо петно. Но в куриерската чанта беше зейнала дупка горе-долу на височината на бъбрека му. Напоследък правеха невероятни неща от кевлар.

Тя изчезна от погледа му, когато влакът изръмжа, навлезе в следващата гара и започна да спира със скърцане. Той знаеше, че тя е тук, мислите й препускат като неговите в опит да го надхитри, да предусети следващия му ход още преди той да го е измислил, също както той се опитваше да предвиди нейния.

Да извика: „Тя има нож!“ — само би накарало всички да се дръпнат. За него беше по-изгодно да е претъпкано. Би могла да се промъкне през тълпата и да пробва пак, но той знаеше, че тя знае, че ако се приближи до него, той не би имал нищо за губене и щеше да я разобличи; ако го удари, още първото ченге насреща й щеше да я застреля.

Според него тя бе изпуснала единствената си възможност. Трябваше да изчака, да го последва на перона. Така би постъпил той. Приближи се, забий острието и се отдръпни. После се разкрещи до прегракване в престорена паника. Никой не би я заподозрял до много по-късно, когато вече щеше да е сменила изцяло външността си.

— Сейнт Джеймс Гейт. Вратите се отварят.

Ако той слезеше от влака, тя щеше да остане. Щеше да докладва на шефа си, че се е провалила. Може би щеше да последва друг опит в друг ден.

Докато пътниците се изсипваха на перона и си тръгваха, той я гледаше как го наблюдава. Изчака, докато можеше да се плъзне покрай стъклената преграда до вратата. Тя остана на мястото си, пластмасовият й нож закопчан под някой от циповете. Той беше на изхода, стъпалото му увисна в пространството между влака и перона. Тя кимна почти недоловимо, признавайки, че планът й не бе сполучил, но тя не му се сърди.

Петрович мина покрай вагона, усети как погледът й прогаря дупка между плешките му. Бариерите се отвориха и хората заляха влака. Тя изчезна, изгуби се от поглед. Сигналът прозвънна, вратите се затвориха и влакът бързо се изниза всред вихри от

боклуци и воня.

Той поспря да погледа как червените светлини отминаха завоя, и се разтрепери. Стисна здраво чантата си, та кокалчетата му побеляха, а стомахът му изригна киселини, парещи чак до гърлото. Той преглътна и стисна очи.

Друг влак се зададе, изтласквайки въздуха пред себе си. Не можеше да остане тук до края на деня. Напусна перона заедно с пътниците от западния влак, които се блъскаха пред него през проходите чак догоре.

Навалицата при кулите на Сейнт Джеймс Парк беше голяма, но той успя да забележи каквото му трябваше секунди след излизането от метрото: компютърна зала в мазе, където можеше да плати за няколко минути ползване. Наложи му се да си проправи път с бой до стълбите, после се пребори с издутата от горещината и влагата врата.

Другите посетители, безжизнени и безизразни, пасивно попиваха порно по свой избор. Докато управителят водеше Петрович към свободна кабинка, той видя възрастен мъж да се взира с възхищение в ивица брулени от ветровете каменни върхове, а в прохода между два от тях изгряваше алено слънце и заливаше целия пейзаж със светлина.

— Истинска?

— Виртуална реалност. Някъде в Аутзоната, горе на север — каза собственикът със син тюрбан. — Колко време искаш?

— Пет минути в нета. Става ли с прокси сървър?

— Става, ако те таксувам за десет.

Петрович скри своето местоположение и самоличност зад обичайното си прокси, компютър, който се намираше в Тувалу и чието съществуване, изглежда, бе забравено от истинските му собственици. Оттам той затърси номера на Чейн и същевременно си плати виртуален телефон за еднократна употреба от мобилен оператор.

— Чейн — каза Чейн.

— Детектив инспектор Чейн? Петрович е.

— Петрович? Онзи Петрович. Как е сърцето?

— Непокътнато. Виж, Чейн…

— Предполагам, че това не е просто приятелско обаждане. Къде си?

— В компютърен клуб. На Радж Сингх. Чейн…

Настъпи кратка пауза, докато Чейн се беше преместил:

— Виждам го през прозореца. Сигурно има причина да не си долу на рецепцията.

— Чуй ме. Някой току-що се опита да ме убие.

Чейн се изкашля мазно:

— Така ли? Много бърза реакция.

— Знаел си?

— Беше само въпрос на време. Има някои неща, които трябва да знаеш за кашата, в която си се забъркал. Качи се горе и ще си побъбрим.

— Ако ме наблюдават, не искам да стъпвам в полицейско управление. Така че начинът да си получа устройството е ти, крадлив *мент*, да ми го донесеш.

— Има формуляри за попълване — каза онзи меко. — Нека се видим там и да те доведа в управлението?

— Не ме слушаш, Чейн. Не възнамерявам да правя нищо, което да изглежда все едно ти помагам. Не искам дори да съм някъде близо до теб — Петрович провери таймера. — Ако този разговор няма да стигне до никъде, кажи ми го веднага, за да мога да насъскам няколко адвокати по теб.

— Можеш да си получиш там каквото беше. Чисто е. Но наистина има формуляри и не си заслужава да мамя системата заради теб. Хайде, Петрович, малко доверие може да ти е от голяма полза.

— Ти открадна моя собственост само и само да ти се обадя, а ми говориш за доверие?

— Добре, така да бъде. Наистина исках да проверя дали не си някоя пионка на Ошикора, но можех да го сторя тихомълком и да ти го върна още в болницата — и се прокашля. — Сега ти вярвам горе-долу и може би бих могъл да уведомя другата страна, че си просто малък глупчо, който не знае как да не се меси в работите на боговете. Как мислиш?

Петрович озапти гнева си:

— Ще го направиш ли? Ще стане ли?

— Ами виж сега: мисля, че съм ти длъжник, така че да. Ще направя каквото трябва, макар че всеки път, като говоря с *органицкая* на Марченко, получавам стомашни киселини. Чакай там и ще дойда да те взема, когато свърша.

— *Органицкая?* — каза Петрович. — *ёбаный стос*.

— Май за теб се отнася — каза Чейн и му затвори.

7.

Петрович пиеше кафе, кипнато в очукано канче в задната стая на Радж Сингх, когато Чейн почука учтиво на вратата и се самопокани да влезе.

— Готов ли си да вървим, Петрович? — той кимна към сикха. — Сран? Всичко легално?

— Както винаги, инспектор Чейн. — Сран намигна.

— Все някой ден, Сран.

— Но дотогава, инспекторе, продължаваме бизнеса.

— Разбира се. Остави кафето, Петрович. Имам по-добро в офиса. — Чейн огледа всичките бележки наоколо, закачени по стените, като проверяваше за имена, числа, адреси — нещо да откликне в паметта му.

Сран искаше да разкара Чейн набързо: той се наведе и взе чашата от ръцете на Петрович.

— Контактът с вас беше удоволствие за мен.

Петрович преметна чантата си на рамо и Сран ги изпрати до изхода, чак до стъпалата на мазето, които извеждаха нагоре към улицата, за да се убеди, че полицаят няма да успее да загледа с какво точно се занимават някои от клиентите в заведението.

Вратата се затръшна решително зад тях.

— Познаваш го, а? — каза Петрович, докато ушите му привикваха към силния шум, нахлул отгоре.

— Познавам всички — каза Чейн и бръкна под якето си. Потупа кобура при мишницата си и го разкопча. — Хайде да приключваме възможно най-незабележимо, а?

— Мислех, че вече си говорил с когото трябва.

— Говорих. Ти не си единственият, за чиято глава е обявена награда. — Чейн тръгна пръв нагоре по стълбите, после си проправи път с лакти в потока от пешеходци.

Петрович почти го настъпваше по петите, за да не го изгуби.

Стигнаха до пешеходната пътека и при следващата зелена светлина пресякоха до сграда отсреща, която клечеше самотна, заобиколена от всички страни с улици. Въоръжени полицаи — не платена охрана, а истински — пазеха входа. Те бяха високи и широкоплещести в бронежилетките си и съвсем анонимни зад визьорите си за прицелване. Единият проследи с поглед Петрович, който вървеше след Чейн, и Петрович видя отражението си в огънатата маска на лицето му.

Той изобщо вече нямаше невинния си ангелски вид от тази сутрин.

Трябваше да си впише името на рецепцията. Служителят зад

брониранoто стъкло беше чевръст и делови, обаче Петрович изпита пристъп на страх, когато оптичният скенер беше притиснат към очната му ябълка.

Самоличността му издържа теста и му беше издадена гривничка почти като онази, която беше носил в болницата.

— Смята се за нарушение, ако не я носиш, докато си в сградата — каза служителят, докато наблюдаваше как Петрович си я закопчава на китката. — Нарушение в смисъл на пет години и десет хиляди евро глоба.

— Само? — каза Петрович.

— Може да решим да те разстреляме. — Измести очи от Петрович и се обърна към Чейн. — Взимай си го.

— Ти си идиот без чувство за хумор, Джордж. Остави момчето на мира — Чейн хвана Петрович за лакътя и го дръпна към асансьорите. — Няма нищо друго в тази чанта, за което трябва да знам, нали?

— Освен дупката, през която някой се опита да ми пробие нова *жопа*, не.

Докато чакаха, Чейн огледа щетите:

— С какво?

— С кевларен нож. И то след като бяхме минали проверката за сигурност на всичкото отгоре.

— Плексиглас. Широко разпространено тайно оръжие в момента. (Вратите на асансьора се отвориха с трясък.) Качвай се и ще си поговорим.

Петрович и Чейн взеха асансьора до седмия етаж и минаха по коридора до врата с табелка „ДП Х. Чейн SCD6“. Петрович не видя жива душа през цялото време. Мястото беше като призрачен кораб, който се носеше в сърцето на Метрозоната.

Въпреки безпокойството си той се стовари с благодарност върху кожен фотьойл срещу бюрото на Чейн и наблюдава, без да коментира, докато детективът се занимаваше с ритуала на домакина да направи истинско кафе.

— Харесваш ми — каза Чейн, когато водата започна да бълбука шумно в машинката. — Затова ще ти кажа как мина разговорът с Марченко.

— Марченко. Шефът на *органицкая*?

— Имам го на бутон за бързо избиране. Марченко може и да е наквасен с водка стар негодник, който се опитва да имитира Сталин, но се познаваме от много време, така че вдига, като му звънна. Казвам му, че двама от хората му са в моргата, след като сме ги изстъргали от стъпалата на една църква, и представяш ли си?

— Той вече знае?

— Той вече знае. — Чейн отиде до прозореца и погледна иззад вертикалните щори към фасадата на стъклената монолитна сграда, която се строеше отсреща. — Но не се извинява. Марченко обикновено се извинява много, особено когато не го мисли наистина, та предполагам, че е бесен, задето внимателно планираният му уникален шанс да похити дъщерята на Ошикора се е прецакал.

— Това не е добре — каза Петрович и се изсули малко по-надолу.

— Споменавам, че съм говорил с някои от очевидците. Че мога да докажа, че той е отговорен за смъртта на всичките невинни минувачи, застреляни от двете идиотски украински свине. — Чейн пристъпи към каничката с кафе, което още не беше готово, и отвори пакет никотинови лепенки, оставени на масата. — Хич не му хареса.

— Това означава ли, че наемниците му са се издънили?

— Точно така. — Той дръпна една от лепенките от хартийката и си вдигна ръкава. Сложи си я малко над китката и се видя, че има още една по-нагоре под маншета на ризата. — Бързо схващащ, Петрович. Кажи ми какво става по-нататък.

Петрович се намръщи:

— Спазарил си ме.

— В общи линии. Не бих могъл да лепна нещо директно на Марченко, но бих могъл да отстраня един-двама от по-високопоставените му играчи и ще трябва да си пазят гърбовете с месеци. Така че той прибра агресивните си псета, които беше пуснал по теб, срещу малко тишина и спокойствие. — На Чейн му писна да чака и взе каничката с кафе. Капки от парата изсъскаха, докато наливаше черната течност в две чаши. — Искаш ли да знаеш колко ми струваше?

— Не особено.

— Двеста и петдесет.

— Хиляди? — Петрович се изправи като стрела. — *Хуйня.*

— Тъкмо колкото за ново сърце. Марченко наистина ти беше много сърдит. — Чейн побутна кафето на бюрото към Петрович и приседна тромаво в края му. — Надявам се, че не го пиеш с мляко, защото нямам. Или захар. Както и да е, разгласяването на предложението за награда за нечия глава отнема нула време. Такава информация се разпространява бързо и стига до всички правилни хора — или грешни хора — много скоро. Отмяната на награда отнема повече време. Новините, които никой не иска да чуе, пъплят. Понякога не достигат до всички, които трябва да ги научат, докато не стане прекалено късно.

— Прекалено късно. Искаш да кажеш, за мен.

— Предстои ти неприятна седмица, Петрович — Чейн сръбна от кафето си. — По дяволите. Пари.

Докато Чейн си опипваше опарената устна, Петрович намести очилата си и изцъка с език.

— Как успяха да ме намерят толкова бързо? Отидох от църквата в болницата, отново в църквата, до университета и изведнъж съм под прицел.

— Има два еднакво неприятни варианта, и двата еднакво вероятни. Първият е, че са ти свалили изображението от някоя охранителна камера, прекарали са го през софтуер за лицево разпознаване и официалното ти досие е било проверено за информация къде живееш, къде работиш, всичко свързано с теб.

— А, крыша.

— Точно така, корумпирано ченге. По-вероятното е да са ти сложили устройство за проследяване. В болницата, предполагам.

Петрович сведе поглед. Дори дрехите му го бяха предали.

— Значи е възможно в момента да се редят отвън на опашка, за да си опитат късмета с мен?

— Първо ще трябва да знаят приблизително къде си. — Чейн мина зад бюрото си и измъкна вълшебна пръчица от най-горното чекмедже. — Абракадабра. — Той мистично обходи Петрович от глава до пети с пръчката и след малко се спря на десния му ботуш. — Нямам намерение да ти го свалям аз — вдигна поглед от пода.

Петрович развърза връзката и го изхлузи от крака си. Чейн сбърчи нос.

— Съжалявам — каза Петрович.

— Май няма много женско присъствие в твоя живот. — Той завъртя пръчката около ботуша, после отвътре. Бръкна и след неколкоминутни гримаси издърпа някаква лепенка. — Ето.

Петрович взе пръчката от детектива и я огледа. От едната ѝ страна имаше поредица от светлинки, долните четири мигаха. Когато я приближи до етикета, залепнал за върха на пръстите на Чейн, всички светлинки пламнаха.

Той отлепи етикета и като го вдигна към прозореца, се видя отсянката на жички вътре в него.

— Какво да правя с това?

— Скъсай го. Но ако имат достъп до мрежата от охранителни камери, все още могат да те проследят чрез тях, а и знаят къде живееш. Имаш ли къде да се покриеш на сигурно за няколко дни? — Чейн придърпа кафето си и предпазливо го опита.

— Аз съм физик, не шпионин.

— Ваканция в Русия?

— Аха. По никакъв начин не става.

Чейн изви вежди:

— Защо?

— Просто не става. Окей? — Петрович изгледа детектива, който в крайна сметка сви рамене и избърбори нещо под носа си.

— Виж — каза Чейн, — нека ти обясня нещо. Не мога да ги спра да не те убият. Нямам съответните ресурси. Мога да го направя трудно за тях, но не и невъзможно. Може би дори ще успея да заловя убиеца ти, но явно това не е много утешително за теб. Ще се наложи да си помогнеш сам. Бива ли те в това?

Петрович закима бавно:

— Да, бива ме.

— Добре. Та какво ще направиш?

— Не знам все още. Чейн, какво общо имаш със семейство Ошикора?

Детективът стана от бюрото и закрачи из стаята. После заговори с месиански плам:

— Бях тук. Тук за всичко. Армагедон: шокът от първите взривове — Дъблин, Белфаст, Селафийлд, обезлюдяването на провинциите, радиоактивният дъжд, улиците, задръстени с бежанци, деца — толкова много деца без родители — навсякъде. Можеше да изпуснем нещата отвсякъде, да се разпаднем отвътре, да се наводним отвън или някой от проклетите еретици с техните свещени ядрени оръжия да успее да прекоси околовръстната магистрала M25: не се случи. Успяхме да удържим. Приехме всички. Настанихме ги. Хранихме ги. Намерихме им занимания.

Петрович въздъхна, а Чейн шумно се изкашля.

— Отегчавам ли те? — попита той.

— Просто го кажи, инспекторе.

— Това, което постигнахме, беше чудо. И се появиха Ошикора — преди осем години, незабелязани между всички други бежанци, дето се носеха по света. Оттогава органицкая на Марченко и всяка друга криминална групировка в Метрозоната губи почва пред якудзата на Ошикора.

— Той не е от якудза — каза Петрович. — Хората му имат прекалено много пръсти.

— Неоякудза тогава. Корпоративни самураи, както искаш ги наречи. Те живеят на гърба ни, изсмукват ни до капка — паразит и приемник. И ако инфекцията беше само на едно място, нямаше да има значение, но Ошикора управлява организацията си като франчайз, всеки клон продава своя марка престъпност на тълпите. Появяват се навсякъде и това, за което сме работили, за което аз работих, се оказва за нищо. Градът, свален на колене от… — думите най-накрая го предадоха, той вдигна ръце и се стовари тежко на стола.

Петрович се почеса по брадичката и си намести очилата.

— Би трябвало да е много богат тогава.

— Повечето хора не разбират. Не разбират защо полицията не може да направи нещо по въпроса. Предполагам, че ти разбираш перфектно.

— По-добре, отколкото изобщо можеш да си представиш — Кафето му най-сетне спадна до температура за пиене и Петрович го гаврътна наведнъж. — Мерси за лекцията, но смятам да си тръгвам.

Резките му думи стреснаха Чейн.

— Нали каза, че няма къде да отидеш.

— Защото нямах. Сега имам. — Беше на път за вратата, когато се сети, че е забравил това, за което бе дошъл. — Все още има нещо мое у теб.

— А, да: твоят терминал за отдалечен достъп. Половин гигабайт скорост, двеста петдесет и шест битово криптиране, сателитна връзка и тъч интерфейс. Китайско устройство, най-висок клас, може да прави почти всичко. Как става така, че момче като теб може да си позволи подобно нещо? И по-важното: за какво ти е?

— Ти си детективът. Вземи го изясни — Петрович издаде челюст напред. — Само си ми го дай, окей?

Чейн потупа джобовете си, но в крайна сметка използва стационарния телефон на бюрото си. Каза няколко думи, изслуша отговора и бегла усмивка вдигна ъгълчетата на устните му.

Затвори слушалката.

— Лош късмет.

Шегуваш се.

— Уви, не. Някой го е гепил от склада с веществените доказателства. Ще разследвам, не се притеснявай. Ще си го получиш в края на краищата. — Чейн изглеждаше почти щастлив. — Та къде отиваш, Петрович?

— Наистина ли мислиш, че ще ти кажа? Ти дори не можеш да опазиш веществено доказателство заключено на сигурно. Едва ли те бива в пазенето на тайни — и се сбори с непознатата дръжка на вратата. — Просто ме остави на мира.

— Знаеш ми номера. Обади се, когато си готов.

— За кое да съм готов?

Най-накрая успя да отвори вратата.

— Готов да ми кажеш защо спаси Соня Ошикора.

— *Поцелуй мою жопу*, Чейн.

Гневът го държа чак до приземния етаж. Все още държеше лепящия се чип за проследяване на върха на пръстите си. Оплези му се, след което внимателно го залепи от вътрешната страна на

полицейската гривничка. Когато мина покрай рецепцията, откъсна гривничката и я захвърли на гишето с добре премерен яростен жест.

Навън Петрович огледа сградите наоколо и потегли на север. Към Грийн Парк.

8.

Сградата на Ошикора Тауър беше построена във фалоцентричен стил: висока, по-тясна в основата и се разширяваше максимално на половин разстояние до върха. Посребрени стъклени триъгълници я опасваха като вита стълба, така че беше невъзможно да се види вътрешната ѝ структура.

Скоро щеше да има тази възможност. Щеше да влезе. Не беше сигурен, че това е най-мъдрото решение, но прецени, че предимството да остане жив в близкото бъдеще е по-важно от всякакви други вероятни негативни последици. Застана почти на същото място, където се намираше тази сутрин, когато наблюдаваше как Соня Ошикора се приближава директно към него, но после се подвоуми, сякаш не си спомняше какво смяташе да прави.

След това се обърна и тръгна по широката, оградена от фонтани площадка, която водеше към фоайето на сградата. Стражите — би ги нарекъл платена охрана, ако не беше малката платнена значка във вид на изгряващото слънце, пришита отпред на бронежилетките им — сигурно го помислиха за куриер, защото си останаха по местата и не му обърнаха внимание.

Вътре беше светло, просторно и чисто. Истински растения пречистваха въздуха и истински хора бяха заети да мият мраморния под или да носят кашони, надписани на *катакана*, или да отговарят на обаждания в телефонния център на няколко нива.

Петрович беше единственото неяпонско лице на целия партерен етаж. Беше прекрачил прага от мултинационалната Метрозона в нещо, което никога не беше срещал преди: мононационална ниша. Той стоеше и се дивеше колко е странно всичко.

— Петрович-сан?

Отне му секунда да осъзнае, че някой стои зад него, и още една да осъзнае, че говори на него. Вратна се и видя формирование от трима охранители, облечени в черно, които стояха на почетно разстояние зад лидера си, когото Петрович разпозна.

— Хиджо. Хиджо-сан. — Сети се да се поклони и Хиджо му се поклони още по-ниско, така че се видя церемониалната сабя, препасана на гърба му.

— Добре дошли, Петрович-сан. Заповядайте, елате с мен. — Хиджо тръгна, като очакваше Петрович да го последва, което той стори след дълбока глътка въздух.

Всичко, което виждаше, беше красиво, чисто, ново. Беше точно както някога си беше представял живота в бъдещето, а не мизерията на струпаните *домики*, не горещият и тежък въздух, който изпълваше дробовете му, не всекидневното блъскане просто за да се стигне от едно място до друго. Наложи му се да си напомня непрекъснато при кого отива и как той печели парите си.

Асансьорите се намираха в сърцето на сградата с достъп до тях зад рецепционистите с техните компютри и слушалки. Дискретно разположени охранители обозначаваха границата между публичното и частното пространство — нямаше физическа преграда, а само стоманени лайстни в пода. Петрович не се съмняваше, че щяха да го спрат и върнат, прекрачеше ли натам по свое желание.

Но той имаше своя ескорт: Хиджо пред него и още двама въоръжени отзад. Тяхното присъствие изобщо не му внушаваше по-голяма сигурност, отколкото на улицата, хем знаеше, че им беше заповядано да го пазят.

Вратите на един от асансьорите чакаха отворени за него. Хиджо влезе направо, обърна се и зачака.

Петрович се поколеба и намести очилата си.

— Може ли само да кажа нещо тук?

— Разбира се, Петрович-сан.

— Идването ми по никакъв начин не е знак на лоялност или взимане на страна, или търсене на благосклонност. Много бих искал всичко да си остане неофициално, без договорки, подразбиращи се или предложени, и други такива работи. Единственото, което искам, е да поговоря набързо с шефа ви и да го помоля за помощ в разясняването на малко недоразумение, след което ще се махна оттук и повече няма да ви досаждам.

Хиджо се усмихна и се поклони леко:

— Ошикора-сан също няма търпение да се срещне с вас.

Петрович присви очи и се качи с него в асансьора.

— Нямах точно това предвид, но както и да е.

Двамата охранители останаха отвън и се поклониха, докато вратите на асансьора се затваряха. Хиджо произнесе ясно: *„топпу юке“*, и асансьорът потегли плавно. Светлинните индикатори на етажите се сменяха, всички изписани с канджи.

Петрович се почеса по брадичката. Мисълта, която се беше породила в съзнанието му, докато слушаше Чейн, сега се дооформи: тази кула не беше просто японска собственост с японски персонал, тя беше Япония. Беше нещо много повече от копнеж по изгубеното; не представляваше само бледо подобие на офисна сграда в Токио, а оригинал, трептящ и вибриращ от

трудолюбието на обитателите си.

Чейн виждаше неоякудзата на Ошикора като нов вид престъпен синдикат, но той беше пропуснал същността на нещата. Петрович си беше пропилял младостта в стратегически игри: той много добре разбираше плана такъв, какъвто беше в действителност. Всеки франчайз представлява колония, а този тук се разрастваше.

Асансьорът иззвъня и вратите се отвориха към друг свят.

Светлината го заслепи и за първи път в живота си Петрович осъзна, че беше живял на тъмно. Чуваше ромолене на вода, пеещи птици, усещаше хладен ветрец на лицето си. Когато очите му посвикнаха, започна да осъзнава, че всичко това е създадено на върха на сграда посред града.

Стъклата на кулата се издигаха високо. Вентилатори горе под купола задвижваха въздуха: засмукваха горещината и вдухваха студен вятър. Дървета, посадени в истинска почва, трептяха с листа над потоци ромонлива вода, които на места се стесняваха и минаваха разпенени по речните камъчета, а на други се ширваха в спокойни дълбоки вирове, изпъстрени с водни лилии.

Каменни пътечки, внимателно положени и оформени, се извиваха по покрива и водеха към изящни сводести мостчета. Птици — истински птици — създаваха вихри от движение и цветове.

Почти скрит от всичко това в градината стоеше човек с широк сив панталон и груба бяла риза. Беше застанал до каре от фин бял пясък, в което имаше внимателно наредени камъчета.

Хиджо упъти Петрович до първата пътечка и отстъпи назад. Той нямаше да вижда нищо, да чува нищо, докато не станеше време да го изпроводи обратно. Петрович пристъпваше, все едно вървеше по свещена земя, внимателно, изпълнен със страхопочитание, докато не стигна на едно покашляне разстояние от Ошикора.

Домакинът погледна наоколо.

— Елате — каза той. — По-наблизо.

Петрович застана до него върху тъмния дървен бордюр между чакъла и финия пясък. Виждаше се, че по повърхността на пясъка бяха изрисувани кръгове и вълни.

— Дължа ви огромна благодарност, Самуил Петрович. Вие спасихте дъщеря ми от нападателите и, въпреки че това ви струва много скъпо. Признателен родител ви благодари от дън душа — Ошикора се поклони ниско и официално, като показа оредяващата си коса. След това се изправи. — Чували ли сте истории за мен? От детектив инспектор Чейн?

— Една-две — кимна Петрович.

— Той ме мисли за чудовище. Съвсем несправедливо — Ошикора разпери ръце. — Би ли могло чудовище да създаде всичко това?

— Направо е… невероятно. Сигурно съжалявате, че не можете да прекарвате повече време тук.

— Искате да кажете, толкова съм зает да управлявам престъпната си империя, че мога да си позволя само кратки мигове на покой? — засмя се гръмогласно и свободно, отметнал глава назад. — Не, нямам толкова неща за правене. Тайната е да избереш основните си мениджъри внимателно. Тогава за теб остават само най-критичните решения или поне тези, които управителите ти сметнат за критични. Имам предостатъчно време да се отдам на култура и учение. Точно като вас.

— Много мило от ваша страна да ме ласкаете така — каза Петрович.

— Вие омаловажавате постиженията си, Петрович-сан. Имате научна степен, присъдена с най-високи почести от един от най-реномираните университети. Получавате стипендия от мъдри благодетели от Русия. Скоро ще станете доктор Петрович и без съмнение ще се прочуете в избраната от вас насока. Добре. Дълг е на всеки, независимо колко е велик или нищожен, да използва максимално потенциала си. — Ошикора опря ръка на брадичката си. — Но вие сте предпазлив с мен, не сте сигурен дали да приемете комплиментите ми, да не би да имат скрит зъл умисъл. Опитайте да не се боите от мен. Ето ни тук: млад мъж в разцвета на силите си и старец, който се опитва да си представи какво ще остави на света, когато си отиде.

— Даа. Като стана въпрос за живота: точно затова дойдох да ви видя — Петрович заби върха на обувката в чакъла. — Чухте ли за Марченко?

— Чувам много слухове за него.

— Обявената награда? Двеста и петдесет хиляди евро за главата ми?

Ошикора се престори, че се замисли за момент.

— Изпратих Хиджо до болницата да ви ескортира, докато стигнете някъде, където да сте в безопасност. Той ме информира, че вие сте си тръгнали сам.

— Защото нямах пълна представа за ситуацията. Ще му поискам извинение по-късно за напразното разкарване. Насмалко да свърша с нож в гърба днес и не ми се ще това изживяване да се повтаря.

— Искате моята закрила? Имате я.

— Не — възрази Петрович. — Не точно.

— Защо не пийнем чай, докато ми обяснявате. — Ошикора

мина по периферията на дзен градината и се насочи към масичка със сервиз за чай от фин бял порцелан.

Петрович седна на крайчеца на стола си и се загледа в Ошикора как сръчно подрежда масата и налива ароматен зелен чай.

— Ето какво е положението — каза той, поел чашката в двете си ръце. — Чейн успя да накара Марченко и сътрудниците му да ме оставят на мира, почти го убеди, че не работя за вас. Наградата вече е отменена, но очевидно Марченко не си дава много труд да уведоми всички. Никак не бих искал той да ме види с някого от вашите мъже. Или жени: сигурен съм, че тук сте за равенство на половете. Дори и да са гениални вашите хора, аз пак си оставам мишена за убиване, а и ще трябва да обяснявам на научния си ръководител защо имам личен въоръжен бодигард, който ме следва по петите.

Ошикора се наведе над чашата си и се наслади на вдигащата се пара.

— Безкрайно интересен анализ. Продължавайте.

— Та това, което бих искал от вас, е да надцакате първоначалната награда за главата ми, като обявите награда за главата на този, който ме убие, в размер на, да речем, петстотин хиляди. Новината ще плъзне като пожар до всеки заинтересован и аз пак ще мога да отскоча до магазинчето на ъгъла, без да се притеснявам от снайперисти.

— Ами ако Марченко си промени решението и вдигне залога?

— Вие винаги ще можете да качите мизата. Затова дойдох при вас — Петрович духна по повърхността на чая си, като наблюдаваше фигурките, които се образуваха от парата. — Това ще продължи от ден до пладне. Другата седмица никой няма да се интересува от мен. Но през следващите няколко дни ми трябва допълнителната застраховка.

— Гениално. Впечатлен съм от дълбокото ви разбиране за сложните начини, по които работи този тъмен механизъм. Като че ли — той се замисли, — като че ли имате опит в тези неща.

— Изпаднах в Санкт Петербург по времето на Армагедон. Всеки там има такъв опит.

— А, да. Вие не сте родом оттук, също както и аз. Кога пристигнахте тук?

Петрович присви очи, загледан в миналото:

— През 2021. Започнах в Императорския през 2022.

— Когато сте били на деветнайсет? — Ошикора демонстрира способността си да помни случайни факти. — Струва ми се, че е било малко рано да се захванете с такъв труден предмет.

— Бях минал изпитите. Не виждах причина да чакам, докато

ми увиснат топките.

Ошикора отново се засмя, което предизвика вълнички по чая му.

— Добре, добре. Какво ще е следващото голямо откритие в света на физиката? Термоядреният синтез използва ли се вече за добив на енергия, или все още е на десет години разстояние?

— Не и ако аз се захвана — каза Петрович. — Но да демонстрираш на компютър, че нещо действа, и да построиш реактор са съвсем различни неща.

— А по-наблизо ли сме до Теорията на великото обединение?

Петрович почти си изпусна чашата, което вероятно веднага издаде играта му. Докато се опитваше да се справи с чашката, малко горещ чай покапа в дланта му и той само дето не я изпусна отново. Скръцна със зъби и остави чашката на масата.

— Колежката ви доктор Еканоби готова ли е да направи научно съобщение? — Ошикора му подаде колосана кърпа.

— Все още не — Петрович я взе и я стисна. — Може да не е нищо.

— От друга страна, може да е всичко. Знаете ли колко са близо другите групи изследователи?

— Не. Аз дори не съм официално в тима по ТВО на Императорския. — Болката попремина и той провери щетите. Ръката му беше мокророзова, но нямаше мехури или белеща се кожа. — Аз съм по-скоро страничен наблюдател. Помагам, където мога.

— Станфорд вярват, че са най-много на две-три крачки разстояние — Ошикора отпи от чая си и доля чашата на Петрович, преди да продължи. — За мен е от огромно значение да съм в крак с тези събития. Другите са прекалено късогледи. Те губят. Е, има ли пробив?

— Не съм аз този, който може да каже. — Той погледна встрани от градината. Асансьорът не се виждаше. Намираше се на остров в море от бетон и стомана. — Честно казано, малко ми е неудобно да го обсъждам.

— Разбира се. Вие си имате своите професионални тайни, както аз имам моите. Извинявайте. Но — каза Ошикора — навярно бихме могли да обсъдим практическите приложения на подобно откритие. Неограничена мощ от нулева енергия. Трансмутация на елементите. Пътуване в космоса, което не само е на достъпни цени, но е и бързо. Достъп до слънчевата система, до други звезди. Помогнете ми, какво друго бихте могли да си представите?

— Вратата към вселената е откреxната — каза Петрович, после тръсна глава, все едно се събуждаше от сън. — Може би

след сто, след хиляда години. Само защото знаем, че нещо е възможно, не значи, че можем да го направим. Материали, оборудване, пропуски в знанията ни: много неща може да ни попречат — и довърши с крива усмивка: — Не отивайте до банката все още.

— Петрович-сан. Допийте си чая. Нещо искам да ви покажа.

Петрович нервно допи бледозеленикавата долята течност и върна чашата на лакирания поднос. Ошикора го поведе през градината по едното от мостчетата, откъдето се виждаха върховете на централните небостъргачи на Метрозоната наоколо и бавните лениви движения на японските *брокатени шарани кои* под краката им.

— Японските компании винаги са гледали напред — каза Ошикора. — Не година, нито пет. Нито десет. Те са с изградени бизнес планове за десетилетия, век или повече напред. Сега, когато нямаме родина, трябва да гледаме дори още по-надалече.

Малък храм беше разположен на ниска могила в гъста кленова горичка: орнаментиран извит покрив върху четири резбовани дървени колони. Вътре имаше масичка, до нея седеше мъж, бял мъж с карирана риза и износени къси панталони. Той гледаше към екран пред себе си и нещо пишеше, без да им обръща внимание.

Те изкачиха няколко стъпала до площадката. Дъските изскърцаха и човекът вътре вдигна за миг очи да ги погледне, после пак съсредоточи цялото си внимание към монитора.

На екрана беше изписан код, който той подреждаше с небрежна увереност.

— Петрович-сан, позволете да ви представя Мартин Соренсън. Той ми помага да изградя бъдещето.

9.

Соренсън с врътване се изправи. Той протегна ръка като лопата и стисна десницата на Петрович, та костите му изпукаха.

— Приятно ми е да се запознаем — каза с явния диалект на Средния запад.

— Вие сте… — Петрович прехапа език и превключи: Соренсън си знаеше, че е американец, и Петрович да му го каже щеше да е само проява неумело общуване. — Много зает.

— Господин Ошикора плаща добре за добра работа. Вие също ли работите по проекта?

— Проект? — не знаеше за какъв проект става дума. — Не.

Ошикора се намеси:

— Петрович-сан е мой асистент в друго направление, където ми е от голяма помощ. Соренсън е експерт в потребителския интерфейс; уменията му са най-похвални.

Петрович се почуди за какво му е на Ошикора кибернетик.

— Мислех, че американците сте по генетичното модифициране и мозъчните трансформации.

— В такъв случай аз съм изключение от правилото, господин Петрович — Соренсън почеса поизтънялата си пясъчноруса коса и заприлича повече на фермер, който се притеснява за реколтата, отколкото на технолог. Той бръкна в задния си джоб и му подаде визитка: — Ако някога ви потрябва резервна част, обадете ми се.

Петрович хвърли поглед към Ошикора, чието лице оставаше съвсем непроницаемо.

— Добре, благодаря — каза той и прибра визитката. — Ако някога имате необходимост, де да знам, някой да ви проектира електромагнит с размера на сграда, аз съм вашият човек. Макар че ме съмнява да има голяма нужда от подобни неща във вашата сфера.

Соренсън се засмя и потупа Петрович по рамото:

— Никога не се знае.

Той направи усилие да си дръпне ръката.

— Какво искахте да видя, Ошикора-сан?

— Ако господин Соренсън благоволи да затвори работния си файл, ще ви покажа.

Соренсън направи нещо на виртуалната клавиатура и след това отстъпи мястото си на Ошикора.

Мъжът запретна ръкави да не пречат на китките му и смени езика на компютъра. Образът на клавиатурата се преобразува и се уголеми, така че да използва по-големия брой японски символи. Той изписа едноредова команда и се облегна назад.

Екранът премигна като огромно око. Когато се отвори, се преобразува в карта на Япония.

— Това е Ниппон, както беше вечерта на двайсет и осми март 2017 — каза Ошикора. Той докосна екрана и те се снишиха през облаците, докато не се озоваха над остров Хоншу. — Ето го Токио.

Градът се простираше около залива, улица след улица. Кейове се врязваха в морето. Сгради се издигаха от земята. Ошикора слезе до нивото на земята и картината бавно се завъртя. Магазини, ярко осветени, пълни със стоки от цял свят. Всичко беше както в деня преди цялата верига от острови да се превърне в Атлантида. Всичко освен хората.

— Ясно — каза Петрович. — Колко детайлно смятате да го направите?

— Абсолютно. До степен да се усети копринатa на кимоната.

— Това е амбициозно. Нищо чудно, че ви е нужен Соренсън. Вие искате град, където човек изцяло да се потопи в атмосферата.

— Бих искал да ви поправя, Петрович-сан. Цяла страна. Всяко дърво, всяко стръкче трева, всяка песъчинка. Картографирана и пресъздадена по спомените на сто и двайсет милиона оцелели японци. Не само къщите, а всичко в тях. Не просто паркове, а и ароматът на хризантемите. Черешов цвят отново ще вали като дъжд. Ще бъде точно копие. Родината ни ще се възправи от морето, сякаш никога не е потъвала. *Шинкансенът* ще лети отново.

Петрович не беше сигурен, но май сърцето му беше прескочило един удар.

— *Ну ти даешь!* С какво, по дяволите, го захранвате това?

— Под тази сграда има помещение, построено така, че да устои на бомба, пожар, наводнение, електромагнитно поле или радиация. Там има квантов компютър. Ако всеки *никкейджин* влезе в симулацията по едно и също време, пак ще работи съвсем безпроблемно.

— Уу — Петрович усети потръпване в пръстите, помисли си за всички неща, които би могъл да направи с такъв мощен процесор, и се обля в студена пот.

— Петрович-сан? Зле ли ви е?

— Не, добре съм. — Той опря ръце на плота. — Просто ми трябва секунда. Това е наистина много впечатляващо.

— Радвам се. Сега ще ви оставя за малко на услугите на Соренсън, докато аз се погрижа за другото, което обсъдихме. Извинете ме, ако обичате — Ошикора се поклони и напусна храма, като остави единствения стол празен.

— Може ли? — попита Петрович.

— Колкото ти душа иска, дечко — каза Соренсън. — Е, какво мислиш за нашия работодател?

— На мен не ми е работодател — каза Петрович твърдо, докато търсеше комбинацията от клавиши, която щеше да му върне стандартната латинска клавиатура. — Аз един вид налетях на дъщеря му тази сутрин.

— Соня: мяркал съм я тук, но ми е наредено да не я заговарям. Обаче не съм виждал съпруга, а и той не носи пръстен. — Соренсън се огледа да се увери, че никой не би могъл да ги подслушва: — Не че трябва да си женен, за да имаш деца. Не и тук де.

— А как върви Реконструкцията? — Петрович се отказа и вместо това използва тъчскрийна, за да навигира по улиците.

Солидни градежи. Врати с табелки. Когато прокара виртуалната си ръка по дрехите на закачалки, роклите се разместиха и демонстрираха най-изкусни детайли.

— Ти да не си от тези, дето очакват всички американци да са реконструкционисти с членски карти? Това е много остаряло вече.

— Не. По-скоро предположих, че не си от тях, понеже работиш за Ошикора.

— Само като консултант за няколко седмици, нищо повече — Соренсън мушна ръце в джобовете си. — Какво искаш да кажеш? Какво му е лошото да работиш за стария Ошикора? Защото е с дръпнати очи?

— Нищо подобно — Петрович го погледна над очилата си. — Защото той управлява най-бързо разрастващата се криминална организация в Метрозоната.

— Той какво?

Петрович вдигна вежди:

— Ти не знаеше ли? Боже.

— Айде сега, чакай малко… — Соренсън се изсмя. — Много смешно, дечко. За малко да се вържа.

— Соренсън — каза Петрович, — не е шега. „Другото“, за което Ошикора отиде да се погрижи, е да ме спаси, че да не ме застреля украинският *жопа*, който се опита да отвлече дъщеря му тази сутрин. Тук съм само да се опитам да си опазя кожата непокътната.

Гримаса на съмнение изкриви широкото лице на Соренсън.

— Дечко — започна той.

— И престани да ме наричаш „дечко“. „Дечко“ би паснало на момичето, което се опита да ми забие плексигласово острие във вътрешностите.

— Добре, Петрович. Не знам откъде са ти фактите, но тази

работа е сериозна — взе да се дразни Соренсън. Петрович виждаше как в очите му се надига буря. — Просто не ми се бъркай. Какво е това? Отмъщение за Студената война?

— Никой от нас не е живял тогава. — Петрович отново се загледа в екрана. — Какво ще правиш с тази информация, си е твоя работа. Недей да виниш вестоносеца. — Нарочно се наведе напред и попи с очи изгледа на призрачно празния град.

— Няма защо да ти вярвам — каза Соренсън иззад екрана. — Дори не те познавам.

— Аха, виж. — Въпреки желанието си да продължи да се прави на мъж, Петрович съзнаваше, че Соренсън не само можеше да го размаже като говно, но май и много му се щеше да го стори. — Не ми пука. Теб не те интересува нищо, което казвам, само защото аз го казвам. Така че ще се държа като зрял човек и ще те оставя да си продължиш програмирането.

Той стана и потегли, а столът му падна назад и се удари с трясък в дървения под. Но не знаеше колко надалече в парка му беше позволено да отиде, така че седна на широкото долно стъпало на храма и зачака.

Столът беше изправен със скърцане.

— Кой ти е източникът?

Без да се обръща, Петрович каза:

— Изглеждаш ми достатъчно умен. Сети се.

— Добре. Извинявай. Кажи ми с кого да говоря. — Соренсън седна до него и има любезността да изглежда притеснен.

— Чейн. На Бъкингам Гейт. — Той вдигна поглед и видя Ошикора да се движи величествено към тях. Довърши със забързан шепот: — Не споменавай моето име. Нямам никакво намерение да възобновявам познанството си с него. — После стана да пресрещне Ошикора на най-връхната точка на дървеното мостче.

— Петрович-сан — каза Ошикора и се поклони.

Петрович също се поклони.

— Погрижих се за нещата, както пожелахте. Контраофертата за петстотин хиляди евро е в сила. Предвиждам, че ще сте в безопасност дори от самия Марченко. — Той изглеждаше изключително горд от себе си, че бе направил сечено на стария съперник.

— Благодаря ви, Ошикора-сан. Предполагам, че пътищата ни няма да се пресекат повече — и си позволи полуусмивка. — Наистина се надявам, че няма да се случи. Предпочитам си спокойния животец.

— И по-странни неща са се случвали. Ако се окаже, че животът ви не е толкова тих и спокоен, колкото ви се иска, ще

наредя на хората си да са на ваше разположение, както вие бяхте за дъщеря ми. Обадите ли се, веднага ще дойдат. — Ошикора се загледа умислено в шараните, които се въртяха в кръгове под краката му.

Той бръкна в джоба си и извади няколко кубчета пресована храна за рибки. Пусна ги във водата и рибките се сбиха за честта да хапнат от нея.

— Също така ви благодаря, че ми показахте тази градина и вашия проект с квантовия компютър. Не знаех, че те изобщо съществуват в частни ръце. Но и аз да бях, бих имал благоразумието да не го разтръбявам.

— Разбираме се много добре, Петрович-сан. Елате, ще ви заведа при Хиджо, който ще ви изпрати.

Докато вървяха, Петрович се обърна назад и погледна към Соренсън, който стоеше до храма, юмруците му съвсем явно ту се свиваха, ту се отпускаха.

— Мисля, че трябваше да му кажете.

— Да му кажа? А, да. На Соренсън. Смятате ли, че съм му провалил живота?

— Мисля, че можехте поне да му дадете право на избор.

— Не си хабете симпатиите за него — каза Ошикора. — На вид е, както биха го нарекли янките, селяндур, но има минало, което успява да скрие дори от своите служби за национална сигурност и от самия себе си. Предполагам обаче, че съм открил тайната му. А освен това самият факт, че е свързан с мен, ще му създаде проблеми, когато си свърши работата тук и се опита да се прибере. Добре че не подозира нищо. Ще е неприятна изненада за него.

Петрович кимна и някак успя да се сдържи да не изпсува гласно.

Ошикора уж не забеляза внезапното пребледняване на Петрович и продължи:

— Една моя дума и той може да загуби гражданството си, фирмата, собствеността си. Да остане безотечественик, бежанец, каквито бяхме ние някога. Към вас ще се отнеса с чест. След начина, по който американците се отнесоха към моите сънародници, нямам никакви угризения на съвестта да експлоатирам безпощадно когото и да било от тях.

— Да, ами…

Пак бяха при асансьорите. Хиджо стоеше все така неподвижно, както го бяха оставили.

— Благодаря ви отново и сбогом.

— Довиждане, Петрович-сан. Желая ви късмет и успех в учението. Тайните на вселената ни се изплъзват, но навярно вие

сте човекът, който ще ги улови. — Ошикора се обърна към Хиджо, който се поклони ниско: — Петрович-сан си тръгва. Ако обичаш, погрижи се да се прибере у дома непокътнат.

С последен поглед Петрович зърна усмихнатото лице на Ошикора, ограничено в тесния процеп между затварящите се врати на асансьора.

Хиджо го отведе обратно през морето от японски лица до фоайето, но не го остави там. Минаха през странична врата и надолу по спирална рампа до подземна складова база. Остро бяло осветление се включи автоматично и грейна над бетонно помещение с колони. Там кротко ги чакаше кола.

Беше голяма и черна, клекнала ниско до земята. Стъклата ѝ бяха затъмнени. Петрович тъкмо се чудеше дали има някой в нея — дали не е изцяло роботизирана, — когато задната врата се отвори с приплъзване, задействана електронно, и лампата вътре светна.

— Заповядайте, Петрович-сан — Хиджо направи знак към отворената врата и Петрович се качи в колата.

Не беше познал. Имаше шофьор и друг на предната седалка до него. Самият Хиджо се качи до Петрович и потупа водача по рамото.

— Не знаех, че ще дойдете с мен — каза Петрович.

Нямаше търпение да се махне; не вярваше Соренсън да си държи устата затворена.

Хиджо придърпа предпазния колан пред тялото си и го закопча.

— Работодателят ми ще бъде много недоволен, ако нещо ви се случи, докато сте поверен на нашите грижи — обясни той.

— Значи се уредих с возене в бронирана кола — Петрович пое дълбоко въздух и последва примера на Хиджо с колана. — Това нещо ходи ли на юг от реката?

Петрович едва усети кога се запали двигателят на колата и тя се плъзна с лекота напред към стоманената порта, която се измести нагоре. Тръгнаха по подземен път, който постепенно се издигна и се сля с друг. Петрович се завъртя на седалката си: виждаше основата на Ошикора Тауър зад себе си, но не и върха ѝ. Те свърнаха и дори тази гледка се изгуби.

Закараха го по улица Странд и по моста Уотърлу, който елегантно опасваше зелената зона на парламента, после на запад покрай реката, преди да продължат на юг. Той дори успя да зърне стария Уестминстърски дворец, мрачен, черен и студен, зад бетонни стени.

Огънатите слънчевите очила на шофьора му показваха пътя, а Петрович се превърна в ням пътник, докато не почувства, че е отново на своя територия.

— Ако ме оставите тук, ще е идеално. Искам да си взема кафе.

Те знаеха къде живее, но нямаше нужда да ги води до вратата си.

Хиджо потупа отново шофьора и колата спря възможно най-близо до „При Уонг.“

— *Чёрт!*

— Извинете, Петрович-сан?

Петрович притисна пръсти към слепоочията си:

— Тази сутрин ми доставиха чисто ново устройство за отдалечен достъп. Детектив инспектор Чейн ми го конфискува за оглед и то изчезна от стаята с веществените доказателства. Нали вашите хора нямат нищо общо с това?

— Мисля, че не, но ще попитам. Да ви го върна ли, ако е при нас?

— Донесете го тук — каза той. — Уонг ще има грижата. Не се обиждайте, но колкото по-малко ме виждат във вашата компания, толкова по-добре.

— Както кажете, Петрович-сан.

Хиджо откопча предпазния си колан и отвори вратата. Слезе пръв, за да се огледа като предпазна мярка, преди да позволи на Петрович да стъпи на замърсения с боклуци тротоар.

Привлякоха доста внимание, особено от страна на Уонг, който стоеше на вратата на заведението си с неодобрително скръстени ръце.

— Ами тогава — каза Петрович. — *Доброго дня.*

— Извинете — каза Хиджо. — Бих искал да знам защо помогнахте на госпожица Соня.

Петрович вече предвкусваше кафето в устата си, горчиво-сладко и силно.

— Виж, Хиджо — каза той и намести очилата на носа си. — Ще ти отговоря, ако ми кажеш какво, да го *ебать*, правеше тя самата там.

Хиджо сякаш бе зашлевен с мокър парцал.

— Да, така си и мислех — каза Петрович и си проправи път с рамо покрай Уонг до празна маса, докато крясъците какъв ужасен човек е кънтяха в ушите му.

10.

Той се събуди, но този път не от уличните звуци и вятърните турбини, и гласовете. Някой блъскаше по вратата му с нещо голямо и тежко.

Вратата беше от стомана, укрепена с резета и ключалки, които се задействаха електронно. Няма защо да се паникьосваш, самозалъга се дори когато ледена вода потече във вените му, а горкичкото му сърце се бореше да поддържа темпото си.

Той взе очилата си от мястото, където ги беше оставил снощи, и се ослуша. Това блъскане не беше в ритъма, който би очаквал от влизане с взлом — би си представил по-скоро бавни тежки удари с ковашки чук или таран. Не беше и свързано с повече технически умения и оксиженова горелка или пластичен експлозив: тогава щеше да се събуди в задимена стая и над леглото си щеше да види някой маскиран и с оръжие.

Петрович си нахлузи дет метъл тениската от предния ден и застана до вратата. През изолацията едва се чуваше, че някой вика името му.

Тряс-тряс-тряс-тряс. Петрович. Тряс-тряс-тряс-тряс.

— *Охуеть! Ты опиздел, распиздяй!* Махай се — кресна той, но блъскането продължи и виковете се усилиха.

Той отмести първото резе, после второто, постепенно разблокира цялата врата. Най-накрая отвори.

Соренсън влетя с обувка в ръка. Петрович го блъсна в отсрещната стена и погледна отвън. Всички наоколо зяпаха. Той ги наруга с *ёбь матерей ваших* и тресна вратата.

— Какво, *чёрт*, правиш тук?

Соренсън го изгледа с опулени очи. Носеше същите дрехи — риза и къси панталони, — с които беше облечен вчера, и Петрович се досети, че изобщо не се е връщал в хотела си.

— Прав беше — измърмори той. — Така че сега имам нужда от твоята помощ.

— Какво искаш? — каза Петрович. Посегна за панталона и си го обу. — Защо мислиш, че бих желал или могъл да ти помогна? И как, *на хуй*, ми намери адреса?

Соренсън отиде до стола и понечи да седне.

— Не. Няма да оставаш — Петрович си нахлузи високите обуща и взе да ги връзва с овладян гняв. — Кой ти каза къде живея?

— Чейн. — Соренсън си пъхна ръцете в задните джобове. — Ходих да се срещна с него.

— И ей така случайно спомена моето име? Благодаря,

пидорас!

— Иначе не искаше да ми каже нищо. После каза, че ще ме арестува за пране на пари, ако взема и един цент от Ошикора. Така че дойдох при теб: трябва да премислим нещата.

— Ние? — Петрович метна през рамо якето и куриерската си чанта. — Да ти го кажа по начин, който дори и ти може да разбереш: не бих помислил дори да пикая с теб в кенефа на бирария, защото си тъп идиот.

Соренсън трепна.

— Какво? Мижавата ти реконструкционистка душичка се свива от звука на мръсния език, който използва гадният руснак? Свиквай, защото ще чуваш още много такива — и се упъти към вратата. — Сложи си обувката, *распиздяй колхозный*. Сега ми кажи, че имаш пари.

— Имам пари — Соренсън пусна обувката и си вмъкна крака в нея.

— Добре. Тръгвай: плащаш закуската.

Петрович отвори, избута Соренсън навън и дръпна силно вратата. Изчака, докато резетата и ключалките щракнаха на мястото си, преди устремно да си запроправя път към стълбището.

Соренсън едва го настигна.

— Петрович, какво е това място?

— *Домик* — по името на транспортните контейнери, от които са направени. Това е мястото, където живеят бежанците като мен.

— Мислех, че си студент.

— Това не значи, че не съм бежанец. Сега — отвори противопожарна врата с рамо — право надолу. И ако ти е мил животът или колкото ти остава от него, не поглеждай никого.

— Нали стигнах дотук без проблеми — похвали се Соренсън.

— Което просто значи, че те причакват по пътя надолу. Тръгвай и си дръж устата затворена. Янките не са точно любимците на месеца.

Те минаха по дългото безлюдно стълбище чак до приземния етаж. За Петрович беше чист късмет да стигнат до улицата незастрашени: може би с оскъдното си облекло и излъчваната безсилна ярост американецът имаше вид на вече ошушкан.

— Къде отиваме? — Соренсън премигна на утринната светлина и обгърна с ръце тялото си.

— Казах ти. Закуска.

Те пресякоха на светофара и влязоха с трясък през лепкавата врата на Уонг.

— Здрасти, Петрович. Дължиш ми за вчера — Уонг размаха към него мръсната кухненска кърпа.

— Добре де, не се притеснявай. Янкито плаща. Две комбинирани закуски и кафе, силно както ти го харесваш.

Уонг скръсти ръце и прецени Соренсън:

— Кой това?

— Един от моите *якудза* приятели. Та кога ще дойде кафето?

— Не достатъчно, че ти лош човек, сега си прекарва времето с лоши хора. Големи коли, пистолети, пари. Свърши с ранен гроб — прокара пръст по гърлото си.

И се изгледаха през бара, а Уонг местеше очи ту към Петрович, ту към Соренсън.

— Закуска? — пробва пак Петрович. — Или да отидем някъде другаде?

— Покажи ми пари — каза Уонг.

— Покажи му парите, Соренсън.

— Какво? Добре. — Той бръкна в джоба си за кредитния чип и го подаде на Уонг, който го мушна в четеца.

Буреносното му изражение леко просветна.

— Добре, седнете. Не организира престъпление в мое заведение.

— Не бих го и сънувал дори — Петрович сбута Соренсън към масата в ъгъла и избра да се настани с гръб към стената и добър изглед към вратата. — Сядай си на задника. Имаме да се справим с много сериозно ядене.

Соренсън хвърли недоверчив поглед към бара, където кредитният му чип още пребиваваше в касата.

— Не разбирам какво търсим тук.

— Виж. Будувал си цяла нощ кръстосвал си улиците — Бог знае как си оцелял — и си карал само на нервна енергия, откакто разбра колко катастрофална грешка си направил. Ще се заредим с кофеин и полимерни въглехидрати, след което ще те бия по главата, докато мозъкът ти не се рестартира. Окей?

Соренсън го изгледа.

— На колко си години? — попита Петрович.

Избърса масата с ръка и я отръска от трохите о бедрото си. Уонг тръсна две чаши кафе на масата и изръмжа гърлено.

— Благодаря, Уонг. Не ти трябва и случайно да чуеш разговора ни.

И онзи се оттегли, мълвейки нещо за лоши хора.

— На трийсет и шест — каза Соренсън.

— Изкарал си военна служба, нали?

— Разбира се, служих на родината си. В инженерния корпус. Пет години. Стигнах до сержант и съм награждаван с куп медали, включително две пурпурни сърца.

Петрович се облегна назад:

— Тогава що ти ги няма топките, пич.

— Добре, издъних се, че приех работата за Ошикора. Чейн ми даде шанс да оправя нещата и ти ще ми помогнеш — Соренсън си взе кафето и отпи.

Кой знае какво очакваше, но не и жежкия черен поток, който се плисна в устата му. Изцъкли очи, изду бузи, но все пак преглътна.

— Това е…

— Това е нещо, от което ще изпиеш поне две чаши, така че свиквай — Петрович вдигна своята чаша и отпи безгрижно. — Значи сключи сделка с Чейн. Каза му, че ще му намериш нещо за Ошикора срещу възможност да се измъкнеш чист.

— Мога да си понеса заслуженото, дечко. Но не съм само аз. Имам майка и сестра. Те изцяло зависят от фирмата ми. Ако фалирам, губят покрива над главите си.

— Като е толкова голям залогът, защо не провери кой е Ошикора?

— Не знам. Тук съм по работа, обикалям болниците и им предлагам моите имплантанти. Заговори ме онзи Хиджо. Работодателят му искал да се срещне с мен, за да обсъдим проект, по който работел. Съгласих се, защото все пак съм на бизнес пътуване. Тук съм да разширя бизнеса си.

— Не ми казвай: идеята за „Виртуална Япония“ толкова те е запленила, че си загубил бдителност. — В гласа му се прокрадна лека нотка на съчувствие. — Паднал си му в ръцете като обрулена круша.

— Той има свой личен квантов компютър, по дяволите. Не се замислих дори за миг — Соренсън прокара ръка през мазната си коса. — Това ми е проблемът: не се и замислих.

— Не ти ли се стори поне съвсем малко странно, че японски бизнесмен предлага работа на американски бизнесмен?

— Аз…

— Не осъзнаваш ли колко ви мразят? Всичките?

— Аз, не. Явно не съм го осъзнавал. Никога не съм одобрявал решението на президента. Дори не гласувам за реконструкционистите — Соренсън въздъхна и сега вече подхвана целеустремено кафето си, но на всяка глътка правеше гримаси.

— Трябваше да му го обясниш. Ошикора те е поставил под общ знаменател с вечния ви президент Маккензи и всичките други реконструкционисти. За него ти си представител на политика, която обрече него и сто и двайсет милиона негови сънародници на гроб в морето.

Петрович вдигна поглед и видя Уонг да се приближава към тях с две чинии, пълни догоре мазна пържена храна, сърцето да

ти спре. — Пристига.

Двамата се дръпнаха назад, когато Уонг стовари закуските им на масата. Изгледа ги и им обърна гръб.

Соренсън премигна като бухал:

— Какво… е това?

— По-добре не питай. Съвсем малка част от всичко това някога е принадлежала на истинско животно и почти всичко друго не е расло в пръст — Петрович се приведе и докопа бутилка кетчуп от съседната маса. — Пълно е със сол, мазнина, скорбяла и протеини и направо е най-доброто нещо, което можеш да ядеш в момента.

— Ами сърцето ми!

— Какво си се запритеснявал — размаха ножа и вилицата той. — Соренсън, просто стига се оплаква и си го вкарай в организма.

Двамата си проправиха път методично през беконообразните неща, наденичковидни неща, картофоподобните неща, реконструираните яйца и генномодифицирания боб. Петрович бодна кървавицата на Соренсън, след като му обясни точно как е направена; най-забавното беше, че тя бе единствената естествена храна в чинията му.

Прокараха яденето с още от черното като мазут кафе на Уонг.

— Готов ли си да си поприказваме? — попита Петрович.

— Вероятно — Соренсън прикри уста, за да спотаи оригване.

— Така. Хайде тогава да преговорим историята дотук: ти си обикновен праведен човек, така да се каже, грижиш се за сестра си и майка си, досега не си правил нищо нелегално.

Очите на Соренсън трепнаха за миг.

— Точно така — каза той.

— Не би скрил нещо от мен, нали? — Петрович си намести очилата. — Помисли внимателно, преди да ми отговориш.

— Не, нищо.

— Мога да го открия — въздъхна Петрович. — Бих могъл да го открия на момента, ако беше тук устройството ми. Както и да е. Защо мислиш, че съм в състояние да направя нещо по въпроса?

— Видяхте с Ошикора. Ти имаш влияние над него. Можеш да го използваш.

— Няма да му се меся. Няма начин, никога.

— Ти си единственият човек, доколкото съм виждал, към когото наистина изпитва уважение. Пред теб сваля гарда.

— Дори и да беше вярно… — Петрович прехапа устна. — Не. Абсолютно не. Една банда вече се опита да ме убие тази седмица. Защо ми е и друга?

Соренсън вдигна ножа си и се вторачи в мазния му връх.

— Това ли е последният ти отговор?

— Виж, опитах вече, ясно? Говорих с него. Казах му, че се отнася лошо с теб.

— И той какво отвърна?

— Че не прави нищо повече, отколкото заслужаваш, защото си смрадлив янки технократ, който не е предприел каквото и да било, докато Япония се е давела — Петрович погледна зачервеното лице на американеца и предпочете да не споменава, че Ошикора знае какво крие той. — Реших да не го натискам. Единственото, което можеш да направиш, е да се върнеш на работа. Да се върнеш в Ошикора Тауър и да се молиш на някой свой бог, че когато приключиш с проекта, ще проявят малко милост.

— Чейн ще ме унищожи.

— Повярвай ми, Ошикора ще те унищожи много по-скоро. Спечели време да измислиш по-успешен план.

Соренсън скочи и опря ръце на масата, сякаш щеше да я пречупи.

— Дойдох при теб за помощ.

— Чейн ти е казал да дойдеш. Той те използва, както и Ошикора. Аз съм просто човек, който доста разбира от математика и физика. Как, *чёрт*, някой реши, че мога да помогна? — Петрович си довърши кафето на крак.

Соренсън ритна стола си настрани от чувство на безсилие.

— Ей — изкрещя Уонг, — престанете веднага.

Петрович се наведе и вдигна стола.

— Той си тръгва. Аз също.

Уонг хвърли кредитния чип на Соренсън към тях. Петрович посегна да го хване, но не успя. Соренсън се справи по-успешно.

— Хайде, преди да са ми забранили да идвам тук заради теб.

Петрович се измъкна на оживената улица и Соренсън се присъедини към него, като потреперваше леко от влажния сутрешен въздух. Въпреки габаритите си американецът в момента изглеждаше дребен и жалък.

— Прибери се в хотела си. Вземи душ, преоблечи се. След което отиди на работа. Тръгвай, Соренсън, просто тръгвай.

Черна кола със затъмнени прозорци спря до тротоара; едната врата се отвори, но никой не слезе. Петрович моментално се огледа за начин да изчезне, но беше късно.

— Другарят Марченко би искал да говори с вас. — Мъжът се беше появил зад него и притиснал нещо твърдо в гърба му, го побутна към отворената врата.

Соренсън изглеждаше готов да се бие. Петрович сложи длан върху юмрука му и въздъхна.

— Стига си бара *елдата* — каза той на гангстера. — Няма да ти се наложи да го използваш по мен. Освен ако не искаш да има награда от половин милион евро за главата ти.

— Може и така да е. — Твърдият предмет се отмести и Петрович видя как Соренсън пребледнява. — Но приятелчето ти, от друга страна, няма подобна защита. Качвай се в колата.

Петрович погледна към сивото небе и нададе лек сподавен вик.

11.

Вътрешността на колата миришеше на застарели алкохолни пари и на пот и Петрович моментално се сети за родината си. Украинският гангстер седна до Соренсън, опрял автоматика в ребрата му.

— От туй по-добре — здраве — каза Петрович.

— Млъкни, Петрович — обади се Соренсън.

— Да, добре. Здрасти, Юрий.

Украинецът се наведе напред.

— Казвам се Григорий.

— Честно да ти кажа, не ме интересува особено как се казваш. Марченко рискува главата си и задочно — твоята. Спокойно можеш да ни пуснеш да си вървим.

— Твоят американски приятел е прав: млъквай.

— Що не се шибаш, *жирный пидорас*?

Онзи подскочи, а Соренсън потръпна от дулото на пистолета, което се заби още по-силно.

— Ами извини езика ми — Петрович опря крака на облегалката на предната седалка. — Не ми вдъхва много доверие шефът ти, ако неговите подчинени губят самообладание, щом ги нарека с по-грубичка дума.

— Петрович…

Той махна снизходително по адрес на цялата банда на Марченко:

— Да, поговорих си с маймуните. Карайте ме при главния дресьор.

Шофьорът потегли на север, на изток и накрая прекоси Темза в Саутуърк. Старият Пет Енд се беше превърнал в огромна строителна площадка, където сградите се рушаха също толкова бързо, колкото и се строяха — с любопитното последствие, че нямаше нищо завършено, така че съществуваха само улици от скелета и кранове.

Колата сви в двора на строеж, оживен от работници и машини, и спря пред камара домик-контейнери. Външни стъпала, прикрепени с болтове, водеха до входовете, изрязани в стоманените им стени. Най-горе на стълбището стоеше мъж с дебел шинел и рунтав калпак.

Когато видя Петрович да слиза от колата и да вдига очи нагоре, той го изгледа за секунда и изчезна в *домика* отзад.

Соренсън се измъкна от колата и Петрович използва кратката възможност: наведе се, уж помага на американеца, и прошепна:

— Не казвай нищо.

— Ни… ау! — Соренсън остана приведен да си търка пищяла.

Украинецът погледна от вътрешността на колата, без да се опитва вече да крие оръжието си — беше на своя територия:

— Какво?

— Нищо — каза Петрович остро и рязко обърна глава към *домиките*. — Там горе?

— Без съмнителни номера. — Григорий ги поведе към подножието на стълбите и посочи на Петрович да мине пръв.

Петрович саркастично повтори полугласно „без съмнителни номера“.

— Гледал си прекалено много холивудски филми, *товарищ*, освен ако Марченко не избира хората си директно от служба за кастинг на актьори. Да приключваме с това.

Изкачи стълбите с тропolene и за свой яд стигна горе уморен и изпотен. Влезе, без да чука, и се намери в доста убедително подобие на съветски апартамент от седемдесетте.

Малка трireотанова печка беше сложена в имитация на камина, а над полицата беше окачен фотопортрет на „руския мечок“ Йосиф Сталин.

Марченко седеше зад бюро от тъмно дърво и сучеше бухнал мустак. Беше свалил шапката и шинела си, така че се виждаше комисарската му униформа с емайлирана червена звезда на маслинено-зеления ревер.

— Седнете — каза Марченко.

Имаше един стол и Петрович го придърпа. Седяха мълчаливо, когато Соренсън и Григорий влязоха и вратата се затвори с глух трясък.

След цяла вечност Марченко издърпа едно чекмедже и извади бутилка водка. Извади и три чашки, след което отвори бутилката и наля по едно питие за себе си и за гостите. Разлят алкохол остави следа върху лака и се изпари.

— Хубаво местенце — каза Петрович. — Не точно по стандартите на Ошикора, но поне си паднал само до това ниво.

Марченко мушна ръка в чекмеджето за трети път и сложи глок на четвъртитата кожена подложка върху бюрото. Взе една от чашките с водка за себе си и побутна другите две сред локви от разлята течност към Петрович и Соренсън.

Петрович подаде на Соренсън неговата и погледна Марченко право в очите, когато двамата вдигнаха чашките и ги гаврътнаха. Треснаха празните чаши на бюрото почти едновременно.

— Йе.

Марченко наля още водка.

— Американското ти приятелче изглежда малко неуверено.

— От реконструкцията се е поразмекнал.

— Ще трябва да си търсим достойни противници някъде другаде — пак засука мустак Марченко. — И лоялни партньори също.

— Да. По този въпрос — Петрович се извърна да погледне Соренсън, който още се опитваше да се насили да пие, преливащата чашка кръжеше пред устните му. Той поклати глава отвратен. — Дъщерята на Ошикора беше случайност.

— Много късметлийска случайност за нея. Не толкова късметлийска за мен. И все още съм ти много ядосан — Марченко нарочно се взираше в пищова, а не в Петрович. — Скъпичко ми излезе ти, момче. Скъпичко ми излезе.

— Може би ти е трябвал по-успешен план.

— Внимавай как ми говориш.

— Ходи се шибай — Петрович се наведе за водката си, след което кръстоса глезени, подпрял крака на бюрото. — Ако някакъв план може да бъде осуетен от случаен тип, дето се повърта наоколо, този план е говно. Ако това беше върховната проява на способностите ти, си прецакан.

Марченко пламна от ярост и грабна пищова от плота. Насочи го в лицето на Петрович. Соренсън пристъпи напред, но Григорий вече беше опрял пистолет във врата на американеца.

— Ах, малък… — Марченко.

— Хуй ли? — Петрович изплю водката в чашата и я тресна върху бюрото. — Ти си минало. Ошикора е бъдещето. Откъде го знам ли? Защото дори и ти не би ме убил. Натисни спусъка, та Ошикора да те унищожи — каза той. — И малкото, което ти остава, ще ти бъде отнето.

— Защо го направи? Защо? Единствената ми възможност да го победя, а ти я провали — Марченко беснееше, разхвърчаха се пръски от пяната в крайчетата на устата му. — Какво ти плаща той? Ще го удвоя. Ще го утроя. Само ми кажи защо!

— Добре. — Петрович си дръпна краката встрани и плесна длани по бюрото. Бутилката водка подскочи. — Искаш да знаеш защо го направих? От добрина. Затова го направих. Защото исках да извърша добро дело. Поне веднъж. Просто за да покажа на света, че дори и на гадняр като мен все още му е останала капчица човещинка.

Челюстта на гангстера се движеше, все едно той се опитваше да преглътне нещо толкова неприятно, че беше заседнало в гърлото му.

— Не ти харесва, а? — гракна Петрович. — Не го разбираш Сметките не ти излизат. Може би ще разбереш това: *иди в зад и сгори как маленькая сука*!

Марченко разчисти плота с един замах. Всичко се пръсна по

пода — кожения комплект за бюро, фоторамката, преспапието, бутилката, чашките. Въздухът се сгъсти от алкохолни изпарения.

— По-добре да те убия веднага, по дяволите последствията.

— Всичките последствия от половин милион евро? Нямаш топки за тая работа — Петрович се облегна назад и скръсти ръце.

Марченко се подсмихна, мустакът му потрепваше. Най-сетне не успя да се сдържи и се запревива от смях, сълзи се стичаха по бузите му. Пистолетът падна с трясък на бюрото, а Марченко се стовари на стола си хриптящ и задъхан.

— Свършихме ли вече? — попита Петрович.

Марченко избърса очите си с ръкав.

— Ей: още няколко такива като теб и Съветският Съюз никога нямаше да се разпадне. — Погледна встрани към Соренсън. — Убий американеца вместо тоя — каза на Григорий.

Ритник отзад изпрати Соренсън да се гърчи на земята. Той успя да се изправи на четири крака доста бързо за едър мъж, но усети пистолета опрян отзад в главата си. Смръзна се, вперил поглед в Петрович, който си намести очилата и се дръпна още по-назад.

— Ами да, можеш да го направиш. Но това, което трябва да си набиеш в мутиралия от радиацията мозък, е, че ако нараниш Соренсън по какъвто и да било начин, той няма да може да ме уреди с ново сърце. Аз ще умра и ти ще трябва отново да се притесняваш за всички малки лазерни точици, които ще заподскачат по гърдите ти. Какво мислиш, Юрий? Да видим колко си нетърпелив да изпълниш заповедите на шефа си, а?

Те всички зачакаха Марченко, който най-сетне каза тихо:

— Махайте се.

— Правилно решение. — Петрович помогна на Соренсън да се вдигне, изправи се. — Ще ми се да можех да кажа, че беше удоволствие да се запознаем — но не мога. Имах куп важни неща да свърша тази сутрин, а ти дойде и развали всичко.

— Махайте се веднага.

Соренсън хвана Петрович за ръката и категорично го насочи към вратата. Той почти изкърти дръжката ѝ в опит да си тръгнат по-бързо. Когато най-сетне успя да го изведе навън, му се нахвърли.

— Не казвай нищо, ми заповяда ти! Насмалко да ни убият и двамата заради теб, безумец такъв.

— Насмалко да те убият заради мен? Аз ти спасих живота, селски, никога не го забравяй — Петрович тръгна надолу по стълбите. — И нямаше да сме в това положение, ако ти не беше дошъл да ми тропаш на вратата тази сутрин.

— Можех да се пазаря с него. Можехме да приключим с

Ошикора заедно.

— Искаш да работиш с Марченко? Прав ти път. Щукна му и заповяда да те убият преди не повече от шейсет секунди. — Вече беше на цяла площадка разстояние. — Давай. Върни се. Виж колко време ще оцелееш, *жопа*.

— Вярно ли е това за сърцето ти? — извика Соренсън.

— Да. Хайде сега, идвай. Ще те заведа при Ошикора, след което си измивам ръцете от целия този тъп *пиздец*. — Изчака го, после си проправи път покрай купчините от строителни материали, пръснати по пътя до изхода.

Соренсън закрачи редом.

— Значи това беше съвпадение: моят бизнес и твоето сърце?

— Да.

— Късмет. Късмет за мен.

— Да.

— Наистина ли ти трябва ново сърце?

— Какво е това? Игра на двайсет въпроса? — нахвърли му се Петрович. — А докарай ми сега и някоя язва, защо не?

Соренсън втъкна ръце в задните си джобове:

— Мога да ти намеря ново сърце.

— Нямам нужда от помощта ти. Не искам да ти дължа нищо.

— Новите сърца са скъпички. Мога да ти го дам по себестойност.

Петрович не отговори.

— С отстъпка тогава.

— Нямам нужда от помощта ти — повтори Петрович.

— Откъде ще намериш толкова много пари? — Соренсън изведнъж отметна глава и извика триумфално. — Ето защо! Дъщерята на Ошикора за ново първокласно сърце. Виж какво — ще ти го дам без пари. Ще даря сърцето и ще платя за операцията.

— *Перестань быть долбоебом.*

— Ще ми се да знаех какво казваш.

— Не, не ти се ще. Никак не ти се ще. Ушите ти ще окапят. — Петрович се спря на бордюра и пробва да се ориентира. Обърна се на север. — Насам.

— Просто казвам, че беше много хитро. Обаче мога да го бия.

— Няма да ме купиш, Соренсън, също както и Ошикора няма да ме купи. Сега, ако обичаш, млъкни и върви.

— Ама откъде ще намериш толкова пари?

— Знаеш ли, трябваше да оставя Марченко да те застреля. Щеше да е по-тихо. — Петрович потегли и след няколко мига негодувание Соренсън го последва.

Докато се отдалечаваха от обезлюдения Ийст Енд в посока към Степни, тротоарите постепенно ставаха по-многолюдни и по

улиците вече имаше навалица като в центъра на града. Петрович се плъзгаше между телата с тренирана лекота и оставяше Соренсън да се блъска във всеки, та да изкара целия път в извинения.

„Уайтчапъл“ беше най-близката станция на метрото: когато Петрович се обърна при входа, той откри, че Соренсън все още е по петите му като кученце.

— Къде отиваме? — задъхан, изприщен, той изглеждаше смехотворно с ризата и панталонките си.

— В хотела ти — каза Петрович. — Как се казва?

— „Уолдорф Хилтън“ Знаеш ли го?

— Да, ходя там за следобеден чай с танци всяка седмица. Линията „Дистрикт“ до „Темпъл“. Иди да си купиш билет и ме чакай оттатък заграждението.

Соренсън застана по-наблизо, докато хората минаваха на потоци покрай тях към и от станцията. Бяха зад една от колоните, тесен оазис на спокойствието.

— Съжалявам — започна той.

— Добре. Така и трябва. Благодари на който там господ се молиш, че Марченко е *скотина* и не би разпознал истината дори ако тя му извърти минет — Петрович въздъхна и отпусна рамене. — Нищо не съм си изпросил. Само исках да й помогна. Да постъпя правилно поне веднъж в живота си. И виж сега какво стана: всеки момент може да умра или от наемен убиец, или заради сърцето си. Имам неща за вършене, неща, които мога да свърша само ако съм жив. Тайните на сътворението не се разкриват сами.

— Казах, че съжалявам.

— А аз казах, че няма да ти помогна. Няма да помогна на теб или на Чейн, или на Марченко, или на каквато и да е комбинация от вас да направите нещо на Ошикора. Схващаш ли?

— Схващам — Соренсън опипа джоба си за кредитния чип. — Но не вярвам на историята ти за момичето на Ошикора. Откъде другаде би могъл някой като теб да намери пари за трансплантацията?

— Да, добре. Избрах органично. — Петрович сви рамене по обичайния си начин.

Соренсън остро си пое въздух:

— Как, по дяволите…

— Не е твоя работа — каза Петрович и на платформата се остави на тълпата да го носи.

12.

Вървяха по улицата пред Ошикора Тауър. Соренсън се беше изкъпал, преоблякъл и беше взел твърдо решение.

— Ще намеря начин да се измъкна оттук.

— В какъвто *пиздец* си се замесил, само ще стане по-зле, речеш ли да се бориш против Ошикора. Той ще те одере жив, ако му се опълчиш. — Петрович погледна нагоре към върха на стъкления купол; паркът се губеше под отражението на небето. — Ако му служиш вярно, ще е по-снизходителен, отколкото ако станеш нервозен. Още малко ти остава, нали?

— Един-два дена. Прочиствам бета-версията от бъгове. Не съм я пускал на квантовата платформа досега.

— И как е?

— Машината ли? Като куб с размери метър на метър от всяка страна. — Той погледна към Петрович. — Не е това, което имаше предвид, нали?

— Не — каза Петрович. Бяха стигнали до открито пространство и той нарочно се забави, за да останат в тълпата. — Какво е усещането?

— Реалността е несъвършена в сравнение с „Виртуална Япония“. Върви гладко, без значение какво й заредиш. Досега не съм открил какъв е пределът на възможностите й. Не знам дали изобщо има такъв — Соренсън хвърли поглед нагоре към кулата и се разсея за секунда. — Ето нещо, което мога да направя. — Той си тръгна, без да обясни, а Петрович го наблюдава, докато стигна въртящите се врати в далечината и изчезна от поглед.

— Здравейте.

Извърна се. Видя Соня Ошикора близо до бордюра на тротоара. Беше почти сама, пазена само от рехав кръг мъже, те сега наобиколиха и него. Хората, които минаваха покрай тях към кулите или по пътя си, се движеха покрай заградената територия: вътре беше празно с изключение на тях двамата.

Повечето от охранителите на Ошикора гледаха навън от кръга, но двама наблюдаваха Петрович, и двамата с мушнати под саката ръце. Петрович движеше китки съвсем бавно и така че да се виждат. Той се постара изобщо да не се приближават до чантата му.

— Здравейте — отговори, без да знае какво повече да каже.

Явно нищо, с което разговорът да потръгне.

Тя обаче си беше наумила друго.

— Помните ме, нали?

— Аз… аз няма начин да забравя. — И я загледа как си

прибра зад ушите изискано подстриганата коса и му се усмихна с невероятно белите си зъби.

— Радвам се да видя, че сте добре — каза тя, сякаш изпитанието с няколкото сърдечни кризи беше само незначително неудобство. — Добре сте, нали?

— Да. Добре съм. — Искаше му се да избяга, да избяга надалече колкото се може по-бързо.

— Радвам се — повтори тя. Говореше, все едно беше нереална, неземна. В сравнение с Петрович определено беше такава. — Разбирам, че баща ми вече ви е благодарил за проявената активност.

Активност, да: да тича през Метрозоната и украински гангстери да се опитват да го убият. Думата просто не отговаряше на случилото се.

— Всичко е уредено. Никакъв дълг на честта, никакво дължене на услуги, нищо. Всичко е наред.

Дори да бе забелязала неудобството му, напълно го пренебрегваше.

— Исках да ви благодаря и аз самата — каза тя.

С крачка напред притисна устните си в неговите. Дъхът ѝ беше топъл, с вкус на подправки, с ухание на цветя.

Той пък се вцепени от страх. Няколкото секунди му се сториха цяла вечност. Помисли си, че може да го сполети пореден припадък точно тук, на място.

Тя го пусна и го погледна изпод бретона. Кафявите ѝ очи изглеждаха невъзможно големи, като на аниме героиня.

— Сам — каза тя. — Може да те наричам Сам, нали?

— Аха — изписука той.

Някой му беше откраднал целия кислород и той знаеше много добре кой е виновникът.

— Благодаря ти, Сам. — Тя се усмихна отново и толкова: аудиенцията приключи.

Потегли към Ошикора Тауър с аромата подире си и телохранителите и го остави блед и разтреперан на влажния смрадлив въздух, който се носеше в града.

Той остана неподвижен, докато балонът на изолацията около него не се спука. Отново беше рамо до рамо с Метрозоната. Почуди се какво ли би си помислил старият Ошикора и се надяваше, че ако ги е наблюдавал, не си е помислил нищо.

Кабинетът беше наблизо. Крайно време беше да поработи.

Отвори бавно вратата, за да не безпокои Пиф. Видя я точно там, където я беше оставил, наведена над бюрото, забила поглед

в листове със ситно изписани уравнения. И да беше разбрала, че е влязъл, тя не го показа по никакъв начин.

Той пусна чантата си на стола, придърпа празната ѝ чаша и я изплакна с пръсти с бутилирана вода, а кафеникавото съдържание изля в саксийното цвете. После направи кафе: гребна с лъжица от гранулите, кипна вода, разбърка и вдиша парата.

Тя все още не беше помръднала. Дори когато той достави чашата и я намести точно върху лепкавия кръг, оставен от предишната чаша кафе.

— Пиф? Отново ли си кататонична?

Едното ѝ око трепна.

Понякога ставаше такава, погълната изцяло от някоя математическа рекурсия, така че по-висшите ѝ функции блокираха. Петрович размаха ръка пред лицето ѝ; окото ѝ затрептя по-бързо.

— Добре, добре. Капка от силната смес би трябвало да те оправи. — Той заобиколи бюрото ѝ и отвори чекмеджето, в което имаше шише лимонов сок. Капна малко в шепата си и я приближи до носа ѝ.

Тя премигна, направи физиономия и се отдръпна.

— Сам — каза тя. — От колко време?

— Нямам представа. Току-що влязох.

Тя силно се протегна, а Петрович изми сока по същия начин, както утайката от кафето. Тя подвикна от болка.

— Добре ли си?

— Изтръпнала съм. Ще се оправя за минутка. Ох-ох-ох.

— Цяло чудо е, че нямаш вече рани от заседяване. — Той избърса ръка в подходящо листо и с мокра кърпичка почисти лепкавостта.

— И вратът ме боли.

— Не е безопасно да оставаш сама. — Извади от чантата си две десертчета в целофан. — Малко са смачкани, но са пресни. Горе-долу. Поне току-що ги купих.

— Дай ми минутка да презаредя. — Тя притисна с кокалчетата на пръстите лявото си бедро и се намръщи. — Колко е часът?

— Единайсет и половина.

Тя очевидно го чакаше да продължи.

— Вторник.

— Добре. Помислих, че съм загубила цял ден. — Пиф се опита да се изправи, опряна на бюрото. Заклати се като Бамби, после успя да се задържи в почти изправено положение. — Имам една добра новина и една лоша.

Петрович ѝ подаде десертчето:

— Добрата новина. Животът ми е толкова безнадежден пиздец, че не бих могъл да понеса нищо лошо.

— Нямаме никаква конкуренция. Може и да съм проявила изтънченост на тухла, когато проучвах съперниците ни, но ние водим.

— Станфорд?

— Далече назад, дори не се забелязват. — Тя направи няколко колебливи крачки и установи, че не са непоносимо болезнени. — Сигурен ли си, че не искаш да чуеш лошата новина? Така де, след вчера накъде по-зле?

— Ами тази сутрин ме събуди отчаян американец, който искаше да ме настърви срещу много силни японски престъпници. След закуска ме подбраха от *органицкая* и ме заплашиха не с един, ами с два пистолета. След това ме целуна дъщерята на шефа на японската мафия пред очите на всичките си гардове. Вярно, днес не умрях, но пък все още не е дори обедно време.

— Не мога да мина от квантовата към класическата — каза тя.

Мозъкът на Петрович включи на скорост, за да я настигне:

— Това не е обезверило Максуел.

— Максуел е бил гений, стъпил на раменете на други гении. Направил е априорни предположения, които се оказват верни.

— Обаче не е предвидил корпускулярно-вълновия дуализъм, или квантовите ефекти.

— Но ние не можем да ги игнорираме. Нали? — нотка на съмнение се дочу в гласа на Пиф.

— Да. Можем. Погледни гравитомагнетичните уравнения. Точно това правят. А увличането на инерциалните системи действа.

— Ама… какво правим с хромодинамиката?

Петрович посегна да вземе един от листовете на бюрото й.

— Ти си го подхванала откъм задника напред. Опитваш се да превърнеш комбинацията от електромагнетизъм и силно ядрено взаимодействие в гравитация, а не ти се получава. Е, може и да стане, но запомни: трябва да е красиво, не грозно. Това — каза той и полюшна листа — е грозно. Никога не съм го харесвал. Не е елегантно. Което беше забъркала вчера, беше поезия.

— Но ако не мога да го докажа, не означава нищо. — Тя яростно захапа десертчето, изплю целофана и задъвка останалото.

— Започни от самото начало. Абстрахирай се от всичко останало. Гравитацията може и да не присъства в една обединяваща теория на всичко.

— Напротив — каза тя, пръскайки трохи. — Чувствам го в

душата си.

— И Айнщайн така е чувствал и е пропилял точно две десетилетия в края на живота си, за да стигне точно доникъде.

— Ти го нарече поезия — Пиф го погледна укорно.

— Поезия със задника напред. — Петрович застана пред бялата дъска с кафето си.

Пиф щеше да каже нещо, но той вдигна ръка.

Тя чакаше, дъвчеше, пиеше.

— Можеш ли — каза той, почти пошепна — да извлечеш всички други сили от това уравнение? Ако го разширим да включва много променливи — преглътна, — ще можем да открием точно колко измерения има реалността.

Тя погледна, потърка очи.

— Аз… не знам. Прекалено съм изморена, за да мога да мисля като хората в момента.

Петрович поклати глава:

— Виж сега, това е твоята рожба. И математиката ти е много по-силна от моята. Отиди си почини: всичко ще си е тук, когато се върнеш.

Тя простена:

— Не искам. Толкова сме близо.

— Всичко ще е наред. Не ми се ще да дойда утре и да трябва да издърпам завършеното доказателство от мъртвата ти ледена ръка. Аз ще се опитам да поработя над някои от по-простите неща, ако успея. Тоест за теб остават по-трудните изчисления и по-голямата заслуга.

— Не разваляй симетрията — предупреди го тя.

— Мислех, че точно това се очаква от мен.

— Пробвай иначе.

— Ще опитам първо по моя начин, а после по твоя. И ще използвам истински данни, без значение дали ти харесва, или не.

— Експериментатори. Казвала ли съм ти колко ги мразя?

— Само към хиляда пъти — сви рамене Петрович. — Науката: работи безотказно.

Пиф си допи кафето и събра сили да вдигне раницата.

— Сигурен ли си?

— Тръгвай — каза той. — Ще се видим сутринта. Ще можеш да ми провериш безпомощните изчисления, докато аз се крия унизен в ъгъла, и после ще те наблюдавам как сътворяваш наново цялата вселена във въображението си.

Тя метна раницата на гръб.

— Щом така представяш нещата, не виждам как бих могла да ти възразя.

— Може дори да успея да свърша част и от моята си работа.

Човек никога не знае.

— Момчетата и техните играчки — каза тя на път към вратата. — Сам, ще…

— Махай се. Няма да се спи цяла седмица, ако успееш да го решиш.

Тя наведе глава и сплетената ѝ с мъниста коса падна напред като завеса.

— Сам?

— Какво?

— Радвам се, че делим кабинет. Ти ме разбираш.

— Искаш да кажеш, че ти си също толкова сбъркана, колкото съм и аз, само че по различен начин? Да, звучи ми горе-долу точно. А сега в името на какъвто там бог вярваш — тръгвай.

Тя кимна. Почти излезе в коридора, но се спря.

— Какво става? — попита тя с обичайната си директност.

— Полиция — каза познат глас.

— *Чёрт возьми!* — той изхвърча към стола си и скръсти ръце.

Пиф подаде глава.

— Сам? Тук има полицай.

— Знам. Кажи му да влезе и се прибирай. Аз ще се оправя — той намести очилата си. — Няма да остане по-дълго, отколкото абсолютно задължително му се налага. Което е горе-долу минута, ако има късмет.

Чейн се вмъкна и премига.

— Петрович.

— Детектив инспектор Чейн. Успя ли да ми намериш вече играчката?

— Разследването е в разгара си — каза онзи.

Хвърли поглед към бюрото на Пиф и посегна да вземе лист с едно от уравненията ѝ. Петрович скочи и го плесна през ръката.

— Не пипай нищо. Казвам ти.

Чейн вдигна ръце.

— Не ми прилича на нещо, което може да се счупи, но щом настояваш — огледа се: — Очаквах да видя големи лъскави машини, които бръмчат напевно.

— Тях ги държим в мазето заедно със съживените трупове. Какво искаш?

— Ами не знам. Какво ще кажеш за петстотин хиляди евро например?

— Нареди се на опашката, инспекторе. Трябва да съм мъртъв, за да можеш да ги прибереш.

— Мислиш се за умен, а?

— Мисля, че сега имам по-голям шанс да остана жив, отколкото ако разчитах на теб. И много ти благодаря, че ми

изпрати Соренсън. Не само че и двамата бяхме отвлечени от хората на Марченко, ами и се наложи да заведа фермерчето при Ошикора, преди той да се усети, че домашният му програмист е кривнал.

— За нищо — каза Чейн. Той отвори чекмеджето на шкаф за документи и надникна вътре. — Интересен индивид е този Соренсън. Разказа ли ти историята си на герой от войната?

— Може и да е споменал нещо; но това никак не му е помогнало. Защо?

— Такава история върши работа в Америка, кара хората да вземат неговата страна. Изпробва го и върху мен, така че реших да проверя по възможност какво точно е направил за Чичо Сам. — Той затвори чекмеджето. — Не е приятно четиво. Цивилното му досие също е доста дебело. Не като твоите архиви, където оскъдната информацийка е натъкмена доста прецизно.

— Истината обикновено има това качество.

— Също и създаденото от професионалист. Ами никъде не мога да намеря нищо за някой си Самуил Петрович, възраст двайсет и две, от Санкт Петербург. Което може да означава една от две възможности.

Петрович си намести очилата на носа:

— Не, не ми казвай. Обичам гатанките. Аз съм армагедонист с ядрено оръжие в куфарчето и обзет от праведен гняв, който изчаква благоприятния момент вече колко, шест години, за да взриви и да избие всички ви. Или другият вариант е руските архиви да не са такива, каквито би трябвало да са. Изборът си е твой, нали.

— Нещо не е наред, Петрович. И не ми харесва. Изнервя ме, а нервен ли съм, ставам любопитен. Като куче при вида на кокал.

— Метафорите ти нещо съвсем са се разбъркали, инспекторе. По-добре внимавай. — Петрович огъна пръстите си навън и изпука стави. — Ако това е всичко, гледай вратата да не те плесне по жопу, когато излизаш.

Чейн изпръхтя и се запъти към изхода. Разтърка си окото и тежко се закашля. Като приключи, се подпря на дръжката на вратата и се обърна към Петрович.

— Добре ли се целува?

— *Охуеть!* Следиш ме! — Петрович се изправи и застана нос до нос с детектива. — Не, проследил си Соренсън. Не, и това не е цялата истина. Сложил си подслушвателно устройство на Соренсън, за да можеш да го следиш.

— Успокой се, Петрович — вдигна ръце Чейн между тях.

— Знаеш ли какво ще направи Ошикора, ако разбере, че полицията е по петите му?

— Горе-долу.

— Ще го убият — задъха се Петрович.

— Внимавай със сърцето. Но разбира се, ти ще се уредиш с ново, така че скоро няма да е от значение — Чейн се отдръпна, за да отвори вратата. — Мога да депортирам Соренсън веднага, но тази „Виртуална Япония“, по която работи, ми става все по-интересна. Не искам да я изпусна.

— А се чудиш защо хората мразят полицаите.

— Не — каза Чейн, — и с това съм в крак. Умната, Петрович.

13.

Само частично съзнанието на Петрович беше съсредоточено върху тензорите. Иначе се терзаеше от съвсем друг проблем.

След десет минути се отказа, хвърли химикалката с отвращение и бръкна в джоба на якето си. Картичката на Соренсън беше бяла и лъскава, с малко анимирано лого, което се въртеше в ъгъла. Телефонният номер на фирмата му беше изписан релефно от предната страна заедно с интернет адреса; отзад беше принтирано името на Соренсън с мобилния му телефон.

Той потропа по бюрото с визитката, докато се чудеше дали пак да я прибере, дали да я хвърли в боклука или да се опита да разкъса твърдите й пластмасови ръбове, за да я счупи. Метна я встрани и погледна към уравнението, което беше започнал.

— *Распиздяй колхозный* — измърмори.

Картичката се облещи насреща му.

Не можа да се съсредоточи.

Отвори с трясък чекмеджето и извади клавиатура. Мониторът му беше затрупан с книги, които не беше намерил време да върне по рафтовете: издърпа го оттам и го облегна на избелелите гърбове на книгите. Някои от пикселите бяха повредени от натиска на тежката хартия, но той виждаше достатъчно ясно и без тях.

Пробва няколко произволни гумени клавиша, за да се увери, че клавиатурата е свързана, после влезе в компютъра си.

Нейде имаше и тъчпад. Премести няколко научни издания и го откри скрит под тях. Придърпа го към клавиатурата и ги уреди да си пообщуват.

Ако машинката му беше тук сега, цялата операция щеше да бъде самата простота, но не беше я купил, за да си улесни живота. Беше я купил заради застрахователната си полица, която трябваше да осребри, в случай че околният свят се сринеше.

Той се замисли колко му е необходима тази липсваща машинка, докато слушаше как звъни телефонът на Соренсън.

— Соренсън.

— Сам ли си?

— Кой е?

— Млъквай, Соренсън, и ме слушай. Не казвай името ми. Сам ли си?

Последва пауза.

— Да, той току-що си тръгна.

— Така. Има голям шанс още да носиш подслушвателно

устройство, което Чейн ти е прикрепил. Знам, че се преоблече тази сутрин, и не знам дали това има значение, но не бих рискувал.

Последвалата тишина беше толкова дълга, че Петрович провери дали Соренсън все още е насреща.

— Откъде разбра?

— Чейн току-що се отби да се видим и между другото се изпусна, че е подслушвал разговора ни цяла сутрин.

— Какво да правя?

— Не съм ти рубрика за съвети, Соренсън. Постъпих както е редно и сега затварям. Ааа, и може да не ме е грижа какви ужасни неща си правил в миналото, но и Ошикора, и Чейн явно знаят всичко. Довиждане.

Затвори и изтри номера от телефона си, после прочисти компютъра. Беше сигурен, че телефонното обаждане бе останало анонимно и не можеше да бъде проследено. Сигурен, но кой знае.

Поклати глава. Нямаше нищо притеснително. Нищо. Отново взе химикалката и си нагласи очилата; концентрацията го изолира от всички разсейващи външни фактори.

Химикалката му се понесе по хартията. Занизаха се символи и букви, всеки ред ставаше прогресивно по-дълъг от предишния. Премигвайки, вдигнал вежди, той сведе формулите до по-прости уравнения или отделни елементи.

Почти беше привършил, когато ледена жега го парна отвътре. Нещо се заформяше сред масата от сложни изчисления, нещо, което не разпознаваше, но което носеше елегантността и красотата на истински значимото.

Той се вторачи в последния ред. Сега, когато го беше завършил, усети как у него се прокрадна съмнение. Пиф щеше да го погледне и да се изсмее, а после щеше да му покаже къде е сгрешил. Не че беше толкова зле по математика, но с нея не можеше да се мери. Тя умееше само с един поглед да предвкуси качествата и употребата на някое уравнение.

Петрович започна да го преглежда отзад напред, като се мъчеше да защити пред себе си всяка стъпка и търсеше грешки навсякъде, когато бе прекъснат от учтиво почукване на вратата.

Никой никога не чукаше. Никой, когото познаваше, не беше достатъчно зрял емоционално и социално, че да почука и да изчака. Вратите съществуваха, за да се блъскат с рамо и да се нахлува.

Той остави химикалката и се прокашля.

— Влез.

Хиджо пръв прекрачи прага.

— Петрович-сан? Моментът удобен ли е?

Петрович изведнъж почувства как кръвното му налягане пада и после също толкова рязко се покачва, когато дефибрилаторът успя да компенсира. Ръцете му се разтрепериха и той ги притисна върху бюрото, за да не го издадат.

— Петрович-сан? — попита Хиджо отново.

— За кое по-точно да е удобен?

— Господин Ошикора би искал да говори с вас по деликатен въпрос.

Петрович не беше наясно за какво става дума, обаче не му прозвуча добре. Но той не само нямаше накъде да избяга, но нямаше и как да избяга. В сегашното си състояние още насред коридора щеше да се хване за гърдите и да се превие.

— Вероятно моментът е толкова удобен, колкото и всеки друг.

Хиджо огледа стаята и обхвана с поглед затворените щори, боята отпреди Армагедон, неприятно лепнещия паркет, некоординираните опити да се очовечи работното място. Той кимна и отстъпи извън стаята.

Петрович отлепи потните си длани от бюрото и се изправи. Ошикора влезе и затвори вратата. Той се усмихна и се поклони леко.

— *Все говно, кроме мочи* — каза Петрович и затвори клепачи.

— Извинете, Петрович-сан?

— Стара руска поговорка, нищо особено. — Той реши да се изправи смело пред ситуацията. Можеше да са последните няколко минути от живота му на тази планета, но беше твърдо решен да си тръгне с гордо вдигнат за поздрав среден пръст. — Тук не сме много пригодени за посетители, но можете да седнете на моя стол.

— Колежката ви не е ли тук, доктор Еканоби?

— Не. Отиде си — аз я отпратих — вкъщи. Работила е цяла нощ и реших, че така е най-разумно.

— Ще седна на нейното бюро, ако нямате нищо против — Ошикора дръпна стола на колелца и седна почти на крайчеца му. Вниманието му беше привлечено, също както на Чейн преди него, към ръчно изписаните уравнения. Той вдигна най-горния лист и го разгледа внимателно. — Струва ми се странно, анахронично почти — каза той, — че в нашия модерен свят все още има място за писалка, мастило и хартия.

— Компютрите умеят само някои неща — каза Петрович. — Все още правят само това, което им заповядаме.

— Много вярно — Ошикора се замисли. Сложи листа пак отгоре на купа, откъдето го беше взел. — Работата ви добре ли върви?

Той погледна към своето бюро, към редовете, изписани от него самия:

— Това не е моята работа. Просто помагам.

— Вие сте много талантлив човек — каза Ошикора. — А това само по себе си е рядкост. Също така сте и състрадателен. В комбинация тези две качества могат да ви направят привлекателен субект за млада дама, която и двамата познаваме.

Не било задето бе предупредил Соренсън. За Соня се отнасяло. Усещането беше все едно го понесе океанска вълна: студено, чисто и опияняващо. Той дори се засмя.

— Нямам никакви чувства в каквато и да било насока към дъщеря ви, Ошикора-сан, романтични или не.

— Тя ви целуна — каза той.

— Хвана ме неподготвен. Нямах представа, че ще го направи, докато вече не беше го направила.

— Импулсивна е. Наивна и импулсивна. Гледам да я закрилям, без да й навредя още повече. — Ошикора сякаш се позамисли, после възвърна невъзмутимия си вид. — Да ви обясня ли?

— Само ако не се наложи после да ме убиете. В противния случай по-добре да не знам.

— Не ви желая смъртта, Петрович-сан. Преди много години се запознах с една английска учителка в Токио. Английска и в двата смисъла на думата: била е англичанка още когато Англия съществуваше като страна, от която човек да произхожда; и също така преподаваше английски. Беше чаровна, интересна, много различна от японските момичета, които познавах. Сближихме се. Оженихме се. Правехме всичко, което правят женените хора.

— Схващам картинката — Петрович свенливо извърна поглед.

— Точно така. Имахме деца и изведнъж стана много трудно за нас. Аз бях японец, жена ми беше неизкоренима англичанка, а децата ни не бяха нито едното, нито другото. Обичахме ги, но… — пръстите на Ошикора се свиха в юмрук. Той направи усилие да ги отпусне. — Трудно ми е да говоря за тези неща, без да прозвуча като расист. Докато Япония все още съществуваше, тези неща нямаха значение. Културата, езика ни, съществуването ни бяха сигурни. Сега, когато вече я няма, всичко изглежда неопределено. Много лесно може да загубим идентичността си само за няколко поколения.

Той стоеше пред него, този безмилостен криминален бос, придобил почти половината Метрозона чрез изнудване, кражби и убийства, и говореше искрено и открито за семейството си. След радостта, че не бе застрелян като вероломно псе, какъвто си беше,

сега Петрович изкриви лице, а вътрешностите му се вързаха на стегнат възел.

— Казах деца — въздъхна Ошикора. — Соня е единствената, която ми остана, след като Япония потъна. Загубих и жена си, и двете си момчета. Изчезнаха и въпреки че обърнах земята да ги търся, не можах да ги намеря. Всичките ми надежди и мечти сега са свързани с дъщеря ми. Затова тя ще се омъжи за чистокръвен японец. А не, с извинение, че го казвам, за радиационно увреден славянин.

Петрович преглътна шумно с пресъхнало гърло.

— Не искам да се женя за дъщеря ви, Ошикора-сан.

— Опасявам се, че проблемът ни е по-дълбок. Привличането между мен и жена ми отчасти се дължеше на различията ни. Изглежда, че имаме случай на „какъвто бащата, такава и дъщерята“ — той вдигна вежди.

— *Чёрт!*

— Увлечението ѝ ще бъде краткотрайно, но бих оценил съдействието ви да не го удължавате. Разбираме ли се, Петрович-сан?

— Да, напълно. Бих си отрязал кутрето, ако смятах, че това ще ви внуши по-голямо доверие в думите ми. — Мисълта го ужаси, но би го сторил.

Ошикора поклати леко глава:

— Няма да е нужно. Благодаря за дискретността ви по този и предишните проблеми. По правило наемам само *никкейджин* в организацията си. Соренсън беше изключение, а имах и други съображения по въпроса, както знаете. Вие, Петрович-сан, бихте били много полезен, дори повече от предишната голяма услуга, която ми направихте. За жалост не ни е било писано. Но когато стане революцията, ще бъдете пощаден.

Петрович мигна, после забеляза лека усмивка на устните на Ошикора.

— Много забавно. А в Русия революциите са безпощадни.

— Приключихме ли разговора, Петрович-сан? В добри отношения ли се разделяме?

— Надявам се.

Ошикора се изправи и се поклони.

— Още веднъж, задължен съм ви.

— Не, не сте. — Петрович стана и осъзна колко е изтощен, изцеден физически и емоционално.

— Бихте били чудесен зет, струва ми се.

— И смотан съпруг.

На път към вратата Ошикора каза между другото:

— Бих ви предложил пари, за да стоите далече от дъщеря ми.

Много пари.

— Аз пък бих ги отказал — каза Петрович. — Така е по-благородно.

— Хубава дума за добродетел, която е в недостиг в наши дни. *Сайонара*, Петрович-сан.

След като си отиде, след като Петрович изчака пет минути и Хиджо не влетя в стаята да го обезглави с *катаната* си, той се строполи на бюрото, отмалял и неспособен за нищо.

Беше му се разминало. Отново. Беше се възползвал от късмета си толкова много пъти досега, че със сигурност беше на изчерпване.

Кафе. Кипна още вода и изсипа от гранулите върху утайката от предишното. После пак седна, още не можеше да повярва докрай, че е жив.

Оставаше му работа за вършене: трябваше да има какво да покаже на Пиф, когато тя се върне, макар и да знаеше от опит, че решеше ли да спи, тя можеше да откара и цяло денонощие. При сегашните обстоятелства, с всичко, което беше изложено на риск, той предположи, че тя само ще дремне като котка. Няколко часа и ще се върне, действаща на адреналин, кофеин и захар. Като него самия.

Той погледна към свършеното тази сутрин и се зачуди дали не беше направил някоя грешка при копирането на изходните уравнения за параметрите. Ако объркаше нещо, Пиф щеше луд да го направи, затова се плъзна с подвижния си стол до бюрото ѝ и избута нейния стол от пътя си.

Свери всеки знак с преувеличено внимание, като най-накрая стигна до заключението, че грешките му си бяха негов личен принос.

Внезапно го забеляза, залепено за бюрото под листовете на Пиф, очевидно за всеки, който би го потърсил. Устройство за проследяване, същият размер и форма като това, което беше намерил в обувката си. Същото като онова, което наемните убийци на Марченко бяха използвали, за да го намерят.

— *Сукин сын* — пошепна той.

Не беше Марченко. Онова при Соренсън беше на Чейн. И това тук Чейн е пъхнал под нещата на Пиф, когато ги прехвърли. Което вероятно означаваше, че и първото също е било негово. Беше го изиграл.

Изведнъж прозря ужасната истина. Довърши го не фактът, че Хари Чейн му беше внушил, че Марченко го следеше с устройството, а фактът, че още го следи.

Не, и това не беше. Защо Чейн ще крие поредно устройство на бюрото на Пиф? Защото нещо се е объркало с предишното. Той

свали якето си и го обърна с опакото навън, претърси всеки шев, вдигна яката, провери всеки джоб. После тениската.

След това панталона, също обърнат наопаки, и чорапите, по дяволите. Дори ластика на гащите, макар да беше сигурен, че щеше да забележи, ако Чейн му беше бърникал там, както са си на задника му.

Обущата. Свали ги един по един и ги опипа отвътре, тогава случайно и от отчаяние ги обърна. Беше там, на дясната обувка, закрепено между тока и извивката на подметката. Лепилото не беше хванало както трябва върху мръсната подметка и половината от лепенката се вееше прегъната навън. Пластмасовото покритие се беше износило и някои жичките се бяха прекъснали.

Къде беше ходил? Беше извървял краткото разстояние покрай двореца и до Грийн Парк. Директно от офиса на Чейн до сградата на Ошикора. Чипът трябва да се беше развалил още преди това, иначе щеше да се чуе как с Ошикора замислят контраоферта за половин милион евро. Това, че Чейн я беше пропуснал, си беше чист късмет.

Дотук. Край на трасето. Време беше да слезе и да смени влаковете още на минутата.

14.

В понеделник сутринта всичко си беше наред. По обяд във вторник той вече се олюляваше на ръба на катастрофата, може би дори беше паднал в пропастта.

Мъчеше го мисълта, че беше влязъл в частната градинка на Ошикора и се беше срещнал със самия него просто ей така, без да го претърсят за оръжие или подслушвателни устройства. А може би го бяха направили, но охранителната им система да е толкова дискретна, че дори да не го е усетил. Възможно беше вътрешността на всеки асансьор да служи за скенер.

Все още не бяха изправили Соренсън до някоя стена да го разстрелят. Това беше добър, но и обърквщ знак, който добавяше още един съмнителен елемент към критичния избор, пред който беше изправен: дали да изостави сегашната си самоличност и да се въплъти в нова. Беше го правил веднъж, за да се измъкне невредим от Санкт Петербург. От години се подготвяше за този момент. Беше решил да го стори, ако някой се доближеше прекалено много до истината за самоличността му. Трябваше да стане автоматично, като рефлекс.

Деляха го дванайсет месеца да стане д-р Петрович. Той току-що беше открил и записал начина, по който се комбинират две фундаментални природни сили. Беше на път да получи слава на аванта от бъдеща носителка на Нобеловата награда. Всичко това нямаше да има и грам значение, ако го хвърлеха в затвора за двайсет години.

Барабаненето на пръстите му по бюрото беше единственият външен признак, че той агонизираше в нерешителност. Винаги беше предполагал, че миналото му ще го настигне. А се беше сблъскал катастрофално с бъдещето. Всеки път, щом се върнеше към въпроса дали всичко това си струваше риска от затвор или нещо по-лошо, погледът му се плъзваше към изчисленията му от тази сутрин.

Нямаше смисъл да се самозалъгва. Знаеше, че ако остане, Чейн щеше да го спипа, ако ли не Чейн, то Ошикора, ако ли не Ошикора, то някой друг. Време беше да каже довиждане на Самуил Петрович.

Хвана чантата си и потегли към вратата. После се обърна и взе лист от бюрото си. Пусна го на бюрото на Пиф и драсна голям въпросителен знак най-отдолу на страницата. Тя щеше да разбере какво има предвид, дори и да не го видеше никога вече.

Сега беше готов.

Взе свистящия асансьор надолу до приземния етаж и излезе

на Ексибишън Роуд, откъдето стигна до метрото с травелатора. Обикновено не би ползвал метрото по това време на деня; ако и да беше претъпкано рано сутрин, до обяд беше вече неописуемо.

Тъй като това беше един от последните пъти, в които му се налагаше да го понесе, с удоволствие изстрада блъскането. Сега накъде? Някъде на студено, някъде на чисто — Канада, Скандинавия, Южния остров на Нова Зеландия.

Ако си носеше устройството, щеше вече да си е резервирал самолетни билети под друго име, да е съхранил на сигурно място информацията от компютъра си, преди да изтрие всичко, да се е възползвал от несравнимата сила на машинката си да хакне базата данни на властите в Метрозоната, за да активира спящата самоличност, която беше оставил там преди много години.

Ако имаше устройството си, би могъл да го направи веднага, още докато пътува до летището: Петрович щеше да изчезне и друг човек щеше да се появи на аерогарата без багаж и да отлети към новия си живот. Дори порочното му сърце можеше да бъде спасено. Нямаше нужда от болница в Метрозоната. Всеки голям град щеше да свърши работа.

Ако, ако, ако.

Това беше причината, поради която бе купил устройството, да се подсигури за точно такава ситуация. Да, но машинката я нямаше. План Б тогава.

Щеше да изчезне по старомодния начин, така че му остана време да се прояви като Петрович за последен път.

Най-сетне се измъкна от метрото полузадушен и посинен на Еджуеър Роуд: не през изхода към Бел Стрийт, защото беше отцепен и затворен с полицейска лента, а откъм улица Хароу Роуд южно от улица Мерилебън Роуд.

„Св. Йосиф“ беше насреща, вратите с белези от куршуми бяха отворени. Той седна на едно от стъпалата и зачака. Както се беше заслушал в службата вътре, дочу през шумотевицата от уличното движение далечно, но ясно изпукване на огнестрелни оръжия в „Парадайз“. Местните бяха неспокойни. Като черна точица в сивото небе летеше полицейски роботизиран самолет в мързеливи кръгове високо над кулите, а в него сякаш имаше пилот и милицията го целеше.

Той наблюдаваше как се упражняват в стрелбата по мишена, докато някой не извика името му зад него.

— Какво правиш тук?

Той погледна през рамо. Отец Джон се ръкуваше със стар енориаш; когато се освободи, ръката му продължи конвулсивното си треперене. Паркинсон, Кройцфелд-Якоб, нещо такова.

— Дойдох да кажа, че съжалявам, отче. — Петрович се

изправи и се изтупа отзад.

— И за какво съжаляваш?

Пет-шест души, всичките приведени и с посивели коси, минаха покрай тях, бавно взеха стълбите и се вляха в навалицата от минувачи.

— В смисъл: освен заради това, че по моя вина стреляха по църквата ви? Срещнах се с шефовете и на двете страни: никой от тях няма намерение да продължава да води въоръжена война на свещена земя. Предполагам, че можеш лично да им се обадиш, ако искаш да провериш дали ще ти излезе късметът да се отръскат за някаква компенсация.

— Кървави пари, Петрович — отец Джон отърка една в друга потни длани. — Разбираш мисълта ми, нали?

— Аха — каза Петрович и изсумтя. — Да, разбирам я.

— Каза, „освен заради това“. (Нещо зад Петрович хвърли сянка върху свещеника.) Та защо си всъщност тук?

Той погледна нагоре към сестра Маделин и сърцето му направи нещо като софтуерен бъг.

— Излъгах те — каза Петрович. — По-скоро не ти казах истината.

Монахинята се навъси в усилие да си спомни:

— За кое?

— За всичко. Но това не е важно в момента. Пак ме попитай. Попитай ме отново защо направих това, което направих, и ще ти отговоря.

Тя погледна отец Джон в пълно объркване.

— Той е свещеникът. Ако искаш да се изповядаш…

— Не — каза Петрович. — Не се изповядвам. Не се срамувам от това, което сторих.

— Тогава за какво, по дяволите, говориш?

Езикът й го стресна. Него, който използваше най-нагло нецензурни изрази. Взе да намества очилата на носа си, колкото да печели време.

— Само исках да знаеш, че понякога хората, които мразиш най-много, може да се променят към по-добро.

— Не те мразя — каза тя също толкова стресната. — Защо да те мразя? Аз…

— Ще ме намразиш. Хайде, питай ме — предизвика я той.

— Извинете ме — каза отецът, но двамата се бяха вторачили един в друг толкова напрегнато, че съвсем бяха забравили за присъствието му.

— Защо й помогна?

— Защото в миналото бях част от банда, която отвличаше хора за откуп, и не можех да понеса как това се случва отново.

Сестра Маделин изцъкли очи.

— Ти ли?

— Благодаря. Мислех, че е съвсем лесно за вярване — и си нагласи чантата. — Забрави за мен. Няма да ме видиш повече.

Той заслиза по стълбите по-бързо, отколкото му се струваше редно. Тя извика след него:

— Петрович, къде отиваш?

Той почти се спря. Провлачи подметки по тротоара. Но пак ускори крачка и изчезна в тълпата.

Масивни, анонимни и мрачни, *домиките* на Риджънтс Парк се приближаваха към него, докато той вървеше по улица Мерилебън Роуд. Движеше се напред с решителна усмивка. Дори без устройството планът му си беше направо убийствен.

Обаче преди да го задейства, трябваше да се увери, че е чист откъм малките изненади, които Хари Чейн можеше да му е лепнал. Трябваше му някое забутано, леко съмнително магазинче за електроника, където разфасоваха и продаваха на части всякакви машинарии. Там щяха да му вземат парите, без да задават въпроси. За щастие всред огромното струпване на домики такива местенца с лопата да ги ринеш.

Той се спазари за покупката на детектор за подслушвателни устройства, дори успя да накара продавача да включи в цената батерията и демонстрация как се борави с машинката с размер на червило. Плати с последните пари от картата си, веднага разопакова малкото черно апаратче и се претърси още там, пред витрината.

Беше чист от белезникаворусата коса до износените си подметки.

Закачи детектора с връвчица на врата си и го пъхна под дрехата. Преметна чантата си на рамо и пресече улицата. На кръстовището имаше камери, зорко следящи тълпите, които се носеха насам-натам. Той погледна нагоре и се вторачи в една от тях с многозначителен поглед. Следващия път, когато минеше по същия маршрут, компютрите, които обособяваха и разпознаваха лица, щяха да сложат друго име на лицето му.

Той продължи да върви, докато входът на пирамидата от домики не се показа във вид на античен мегалит: тунел, построен от вертикално разположени контейнери с други прикрепени отгоре, така че да образуват нещо с височината на катедрала; главната улица пробождаше сърцето на Риджънтс Парк. Отгоре натриеви лампи горяха в оранжево и хвърляха светлината си върху пласьорите, проститутките и сводниците, които продаваха

и купуваха всичко, което им паднеше.

Приличаше на *Невский проспект* по време на най-мрачните дни на Армагедон. Зима, вледеняващи арктически ветрове, навявани от Сибир, басово бучене на генератори и брътвеж на гласове, проблясъци светлина и цветове, нашепвани слухове — тези имат хляб, онази сергия продава отровена водка, рибите там са радиоактивни, — воня на борбата за оцеляване. Добрите стари времена, когато тичаше волно из неосветените улици и крадеше книги и свещи.

Продължи през суматохата на пазара и стигна до Инър Съркъл, вътрешен път, който представляваше безкраен кръг в самото сърце на лабиринта от домики. Някои хора, водени от лудост или вина, обикаляха по Инър Съркъл, докато не се свличаха от изтощение. А други ги изчакваха да паднат, след което претърсваха труповете им. Имаше и такива, дето хич и не изчакваха толкова дълго.

Това беше Риджънтс Парк.

Петрович откри стълбище номер осем и се заизкачва по него. Продължи нагоре, докато обитателите на стълбището не оредяха съвсем и коридорите се опразниха. Имаше последна стена от светлина и после нищо друго освен тъмнина. Той бръкна в чантата си за малък ключодържател фенерче.

Синята светлинка не представляваше нищо повече от точка, но това му беше достатъчно, за да се ориентира. Той продължи да върви, докато не стигна до врата с механична кодова ключалка. Захапа със зъби фенерчето и отмести капачето на контролното табло на системата за заключване.

На таблото бяха изписани цифри от нула до девет, наредени в кръг, а кодът беше напълно разгадаем за всеки, който си знаеше работата. Какво друго би могло да пази богатството на Петрович освен Златното сечение?

Той натисна последователно бутоните, като се ослушваше за тихото изщракване на механизма след всяко натискане: едно-шест-едно-осем-нула-три-три-девет-осем-осем-седем-четири. Чу се най-деликатният звук, почти като въздишка, и той натисна силно дръжката на вратата под ключалката. Лостовете от другата страна се отместиха и я освободиха от касата, а той залитна и влезе.

Въздухът беше топъл и застоял, но сух; гробница на фараон.

Вътре той се подпря на вратата и я усети как застърга пода, докато се затваряше. Лостовете отново се върнаха на място с кънтене. Петрович вдигна единствената си искрица светлина: контейнерът беше празен с изключение на сандъка в отсрещния ъгъл. Всичко беше точно както го беше оставил.

Той стъпи върху капака на сандъка и заопипва над себе си. Високо горе на стената имаше забит гвоздей. Той го хвана и го въртя наляво-надясно, докато не се разхлаби и успя да го отмести настрани. До него имаше още един, по-трудно подвижен, но най-накрая и той поддаде и се отмести.

Петрович удари с длан между тях, но забрави да извърне глава или да затвори очи. Ярка светлина блесна и го заслепи, заля целия *домик* и прогони всяка сянка.

Той седна на сандъка, свали си очилата и попи с ръкав плувналото си в пот лице. Изключи фенерчето, после отново се качи и се изпъна на пръсти, за да огледа навън.

Намираше се на най-високото ниво от контейнери, точно на върха, и оттук можеше да обхване с поглед цялата дъга от Метрозоната от югозапад до северозапад, замъглена и неясна в ниското, но върховете на небостъргачите бяха чисти и така изглеждаха измамно близо. Кулата на Ошикора се падаше на юг извън кръгозора му, но ако присвиеше силно очи и си го пожелаеше, можеше почти да различи едва доловимия наклон на земята, огъната и премазана от тежестта на сградите, и долината на Темза, която се простираше отвъд кордона на M25 в необитаемата пустош на Аутзоната.

Ясно му беше, че няма да остане така завинаги. Центърът нямаше да издържи.

Мечтите не можеха да решат настоящите му проблеми. Той обърна гръб на гледката и слезе на металния под на *домика*. Почуди се дали долу няма някой, който ненадейно да е доловил тихи стъпки над главата си. Може би.

Отвори сандъка. Не беше заключен, нямаше нужда да го заключва, само вдигна закопчалките. Вътре имаше обикновени полезни предмети като няколко одеяла и електронни устройства, завити в опаковъчно фолио с въздушни балончета, както и безполезни неща като тежки паспартута със снимки на хора, които повече нямаше да види и които го смятаха за мъртъв.

Но първо загледа тъкмо тях. Две деца си играеха на леко червеникавата светлина на среддневното слънце, момиченце на име Ирена и момченце на име Александър. Жена, майка на децата: лицето й белязано от тежък труд и изтощение. Мъж на болнично легло, плешив, съсухрен, със системи забодени в ръцете му и тръбички в ноздрите, усмихва се и маха към фотоапарата.

Петнайсет години живот, сведени до няколко снимки, които дори не бяха вече негови спомени. Бяха спомените на някого другиго, макар и да си ги спомняше с леденоостра яснота.

Отърси се от унеса си. Извади нещата, опаковани във фолио на балончета, и ги нареди на пода: лаптоп, чиято външна част

беше отпреди Армагедон, но компонентите му със сигурност не бяха; слънчева батерия, навита на руло; посребрен отражателен чадър, сгънат; дебел блок от нанотръбна батерия; куп кабели, с които да ги свърже всички. Цялата тази сбирщина от електроника беше прашна, неизползвана, неизпробвана. Плачеща за подмяна всъщност. Но беше възпрепятстван и сега единствено се надяваше да проработят като хората.

Той се зае за работа методично, първо захрани нанотръбата към слънчевата батерия, включи компютъра, разпъна антената и я насочи през прозореца към една от разпределителните станции, която се виждаше на покрив долу в далечината.

Имаше сигнал. Можеше да се свърже онлайн. Установи, че беше затаил дъх, и издиша отведнъж с вой.

Започна яростно да пише, програмираше и пускаше програма след програма. Една, която да скрие откъде се е свързал, една, която да блокира достъпа до компютъра в бърлогата му в Клапам, една да копира и криптира съдържанието на хард драйва му, и една да го изпрати на малки пакети до стотина неизползвани входящи кутии. Още една, която да се самоизтрие, след което да хибернира устройството.

Той продължи да чисти системата и да унищожава историята. Отне му известно време.

Някои от компютрите, които нападаше, бяха добре защитени.

Беше се погрижил за миналото. Сега към бъдещето. Насрочи смъртта си за утре точно след 12. Щеше да се убие бързо, безболезнено и да пристигне мъртъв в някоя болница в Гринуич: причина за смъртта: сърдечна недостатъчност. Тялото ще бъде изпратено в крематориума, прахът му прибран и скръбната му кончина ще бъде регистрирана от властите в Метрозоната.

Купи си самолетен билет до Уелингтън под друга самоличност. На сутринта ще прибере снимките в чантата си и Самуил Петрович ще умре. Никой няма да се разтъжи за смъртта му.

15.

Беше все още нощ когато се събуди, но никак не би могло да се нарече тъмно. Загърнат с одеяла, той се покатери на сандъка да погледне навън през прозореца, да види ярките светлини на града: от огненооранжевото на натриевия блясък, който гореше долу над улицата, до трицветните лазерни лъчи, който изписваха послания и логота по долната повърхност на облаците. Помежду им бяха белият блясък и движещите се изображения по кулите, които сочеха пътя към спасението. Петна от светлина се плъзгаха по кехлибареното небе и покрай пътищата: червено отгоре и червено отдолу.

Беше ярко почти до болезненост, достатъчно ярко, че сянката му да пада на празната стена отзад.

Компютърната светлинка премигваше насреща му. Дори с новото си име той беше ненаситен за информация, инфоядец. Оставаше му малко време да прегледа новините, преди да тръгне за летището. Той слезе от сандъка, на който беше кацнал, и седна по турски пред клавиатурата. Раздвижи пръсти, изпука всяка става и влезе да види какво носи днешният ден.

Носеше хаос. Сървърът му в Тувалу беше ударен от масивна ударна вълна от трафик: старовремска атака за „Отказ на услуга“ толкова голяма, че той не можеше да се свърже, за да промени настройките, да го върне към първоначалните настройки или просто да го хибернира. Изключи връзката и угрижено заръфа палеца си.

Използва прокси сървър, достъпен за широка употреба, като скри самоличността си сред масата от други анонимни посетители, и потърси местния разпределителен възел, който ползваше в старото си жилище в Клапам. Беше повреден, залят от информационно цунами.

Опита да се върже към мрежата на университета като посетител: хостът беше недосегаем. Няколко онлайн форума, които обичаше да посещава, бяха недостъпни за четене. Но за останалата част от земното кълбо нещата си вървяха по обичайния начин.

Всичките му онлайн свърталища, където обикновено можеше да бъде намерен, бяха безпощадно унищожени: без финес или тънкости, просто терабайти информация бяха хвърлени към всеки отворен порт, за да се задръсти напълно. Беше на прицел, и то много упорито.

Той се облегна назад и се замисли кой ли би направил подобно нещо.

Ошикора би могъл, но не изглеждаше в негов стил. Марченко определено, но беше съмнително, че умее да използва компютър, да не говорим за координация на нещо толкова сложно.

Соренсън: той нямаше причина да си връща за нещо на Петрович, колкото и перверзно луд да беше под лустрото на старовремския си момчешки чар. А Чейн беше по-внимателен и по-вероятно би нает друг да му свърши работата. Но в случая опираше до опит за блокада, а не пробив за добиване на информация. Който и да беше, се опитваше да попречи на комуникациите му, на електронното му зрение.

Така че въпросът беше какво се опитваха да скрият. Въпреки че скоро щеше да е мъртъв, трябваше да разбере. Ами ако е уловка, за да го върнат насила в реалността…

Знаеше номера за директен достъп до стационарния си телефон в лабораторията. Купи си виртуален телефон онлайн и го набра. Звъня в продължение на няколко минути, но знаеше, че трябва да изчака. Най-сетне Пиф вдигна.

— Дай Съжалявам. Не го чух, после не можех да го намеря. — Чу се как хартия се плъзна на пода, последвана от приглушени ругатни. — Кой е?

— Сам е.

— Трябва да дойдеш. Веднага.

— Нещо не е наред ли? Добре ли си? — Петрович усети как пулсът му се ускори.

— Добре съм. Тази бележка, която си ми оставил…

— Ако щеш ми вярвай, има нещо по-важно от това. Не излизай навън. Всъщност се обади на охраната и им кажи да пратят двама души на пост в двата края на коридора. Кажи им, че ще им трябват пистолети.

— Какво си направил?

— Пиф, вторникът беше дори по-зле от понеделника. Провалих си живота толкова тотално, толкова крайно, че не мога да се върна. Никога. Сбогом. Само трябваше да те предупредя.

Последва почти пълна тишина: нищо освен пукоти по линията и звука от дишането й.

— Сам, ами науката?

— Сам скоро ще е мъртъв. Преди да си отиде, иска да ти каже, че беше невероятно да работи с теб и че ще му липсваш много.

— Не виждам никакви грешки в уравнението ти.

— Неговите уравнения. Уравненията на Петрович. А освен ако не успее да изобрети машина на времето, той няма да се върне.

Отново тишина.

— Кажи ми — вметна той. — Нали не съм изобретил машина на времето.

— Не точно изобретил. По-скоро си описал как би могло да стане. Разликата е като между Айнщайн и проекта „Манхатън“. — Тя дори се изкиска.

— Пиф, не мога да чакам четирийсет години. И това дори не е причината, поради която се обадих. Някой тайно ме дебне, вероятно преди да ми скочи с *оружие*. Обещай ми, че ще се пазиш.

Тя се предаде. Тонът ѝ се промени тотално.

— Защо, Сам? Защо ти причиняват това?

— Защото съм лош човек. Не е нужно да знаеш повече от това. Има едно последно нещо обаче, което можеш да направиш за мен. Мрежата на университета работи ли в момента? Не ми дава да вляза заради говняната буря, която се е развилняла при мен.

— Работи, поне когато последно проверих.

— Ако ти дам паролата си, ще можеш ли да копираш някои файлове за научния ми ръководител?

— Нали знаеш, че не е редно от моя страна?

— Аха. Пиф, след няколко часа официално ще съм мъртъв. Нарушаването на правилата и условията за ползване няма да ме безпокои особено.

— Чакай малко. — Тя остави слушалката на бюрото и отвори няколко чекмеджета в търсене на електронния си бележник. Петрович го чу как изписка при включването, след което телефонът изпука отново. — Добре.

— Там ли си?

— Да.

— s-a-m-u-i-l-точка-p-e-t-r-o-v-i-c-h

— Готово.

— d-четири-d-пет-c-четири-d-x-c-четири.

— Вътре съм.

— Виждаш ли папка „Симулации“? Кликни върху нея и ми кажи какво виждаш.

— Имаш поща, между другото — каза Пиф. — Две хиляди осемстотин деветдесет и седем съобщения. Откога си толкова популярен?

— Заливат ме със съобщения. Навсякъде. Не знам кой го прави.

— Ще погледна.

— Не отваряй програмата! Всичко ще се напълни с вируси, компютърни червеи и други подобни.

— Отворих програмата, Сам.

— Затвори я! Затвори я!

— Всичко е отбелязано като спам с изключение на първите две. Познаваш ли някоя си Соня? Тя ти е изпратила няколко доста тлъсти файла.

Юмруците на Петрович бяха побелели от ярост.

— *Ёбаный стос*, Пиф! Затвори програмата.

— Отворих първия файл. Видео. Много е красива, нали?

Той изскърца със зъби от яд, като си представи разрушителните сили, пуснати да вилнеят свободно из ценните му трудове.

— За-тво-ри я.

— Мисля, че искаш да чуеш това — каза Пиф и доближи телефона до тонколоната на компютъра си.

— Не искам да слушам нищо. Искам да престанеш.

Но късно. Пиф не го чуваше вече. Прозвуча:

— … не знам какво да правя, не знам къде да отида, не познавам никого, който да може да ми помогне. Освен теб. Трябва да ме спасиш, Сам, защото си нямам никой друг.

В тишината, която последва, не се чуваше нищо освен статичното електричество по линията.

— Пиф?

— Сам?

— Пусни го отначало.

— Ама мислех, че каза…

— Просто го пусни. И преди това остави телефона на място.

Поредица от тропвания, последвана от щракване. После:

— Надявам се, че си ти, Сам. Много се надявам, че си ти. Убиха баща ми. Отведоха го някъде и го застреляха. Чух го, макар че не трябваше. Не знам какво да правя, не знам къде да отида, не познавам никого, който да може да ми помогне. Освен теб. Трябва да ме спасиш, Сам, защото си нямам никой друг.

— Болен *сукин сын*.

— Пиф, това истинско ли е?

— Мога да проверя хедъра за екс-рефа към оригиналния файл и имейл рутинга, но тя ми се струва уплашена, Сам. Коя е тя?

Той свали очилата и потърка челото си с ръка. Беше жаден, гладен и започваше да го боли главата.

— Спомняш ли си малката от *якудза*, за която ти споменах? Това е тя.

— Защо очаква, че ще можеш да й помогнеш?

— Защото нощно време надявам чорапогащник и се боря с престъпността под името Славянски отмъстител — Петрович си разтри слепоочията с палец и показалец. — Защото е отчаяна.

— Искаш ли да ти пусна и второто съобщение?

— Само ако казва нещо от сорта на: „Опа, моя грешка, всичко е наред и моят съвсем жив баща не е на път да те убие.“ — Той млъкна внезапно, почти се задави с думите си. — *Распиздяй!* Ама какъв съм глупак! Пусни другото. Хайде, Пиф. Пусни го.

Чу се ритмично и тъпо блъскане. Знаеше какво е: някой се опитваше да изкърти врата. През цялата олелия се чу: „Пусни ме оттук, умолявам те, пусни ме да си вървя“, после изстрели и крещене, което беше толкова силно, че провокира телефона да отвърне с изплющяване.

— И това е — каза Пиф. — Някой я дръпва на пода извън обхвата на камерата и последното нещо, което се вижда, е мъж с пистолет, насочен директно към екрана.

Петрович си затисна с пръст ухото.

— Можеш ли да ми направиш услуга? Запази тези файлове на карта и я остави някъде на сигурно място. Изтрий останалата входяща поща. След това седни и мирувай.

— Всичко наред ли ще бъде?

— Не, няма. Но какво точно значи това, можем само да гадаем. Ще ти се обадя.

Той затвори и избра Ошикора Тауър.

— *Моши моши* — каза глас на оператор.

— Добро утро — каза Петрович. — Казвам се Самуил Петрович; може да си ме спомняте от случаи като „преследван като куче по улиците“ и „целунат от дъщерята на шефа“. Много бих искал да говоря с Ошикора-сан — той ме увери, че ще приеме обаждането ми, ако случаят е спешен, и ако този не е такъв, не знам кой би бил.

Усети страха като студен вятър. Вярно беше. Сърцето му подскочи и той потръпна.

— Опасявам се — каза женският глас, — че господин Ошикора не е на разположение в момента.

— Опасявам се — отвърна Петрович, — че лъжеш най-нагло. Намери ми някой от управлението. Веднага, ако нямаш нищо против, иначе затварям.

На мига се включи друг глас. Подслушвали го бяха. Очакваха го.

— *Моши моши*, Петрович-сан.

— Хиджо-сан? Ти ли си? — Петрович сложи пръст на бутона за затваряне.

Ако го натиснеше прекалено рано, нямаше да научи каквото му трябваше. Прекалено късно можеше да успеят да го проследят.

— *Хай*, Петрович-сан. С какво мога да ви услужа?

— Можеш да ми кажеш дали си убил Ошикора, след което си

пробил път със стрелба до стаята на Соня и недодялано си се опитал да ми блокираш интернета, все едно това изобщо е възможно. Просто „да“ или „не“ ще ми е достатъчно.

Хиджо се разсмя. Започна като подхилване и завърши като рев с пълно гърло.

Пръстът на Петрович се отпусна леко върху клавиатурата.

— Виж сега — каза той, — писна ми. Писна ми от тези простотии, от цялата тая история със стреляне, ръгане, подслушване, заплахи, хакерство. Не ми пука особено какви ги вършите в кулата си. Изобщо не ме е грижа кой психопат управлява чия лична армия. И дори няма — макар че е срамота да го кажа — да ми се наруши сънят заради това, което се случва на Соня Ошикора. Реших да изчезна и не възнамерявам повече да ви безпокоя. Обаче стига с вашите кибер нападения. Засягате и други хора освен мен.

— Сумимасен, Петрович-сан — каза Хиджо. — За нас сте слабото звено. Трябва да сме изрядни.

Петрович си сложи очилата и ги нагласи с пръст.

— Мда, предлагам ти благородна сделка: вие си гледате вашата работа, аз — моята. Чисти сметки.

— Нека ви го обясня по-просто — каза Хиджо. — Решено е, че трябва да умрете. Жалко, но е необходимо.

Несправедливостта на цялата ситуация изби в горещина по бузите на Петрович и изпълни вътрешностите му с огън. Преливаше от ярост. Нещо се пречупи в него и той внезапно каза:

— Аз самият си решавам кога ще умра, малко лайно такова. Искаш да стане по трудния начин? Добре тогава. Ще те унищожа. Ще ти причиня толкова много мъка и болка, че ще ти се ще никога да не си се раждал. И можеш да предадеш на Соня следното: идвам. По един или друг начин ще я спася. Разбра ли ме?

Хиджо се разсмя отново.

— Ти? Ти? — не успяваше да каже нищо повече.

— Радвам се, че го намираш за забавно — каза Петрович. — *Жопу порву, моргала выколю.* — И заби пръст в клавиатурата.

Хиджо изчезна от *домика*. Но не и от главата му.

Той набра отново.

— Чейн — каза Чейн.

— Петрович е. Имам нещо да ти покажа. Чакай ме на южния вход на Риджънтс Парк след половин час.

— Радвам се да те чуя отново, Петрович. Колкото и да те харесвам, не мога да зарежа всичко само защото ми се обаждаш.

— Става въпрос за семейство Ошикора.

— След половин час, така ли?

— Да. Знаех си, че това ще спечели вниманието ти. Нямам намерение да ходя пеша, така че ела с колата. И бронежилетка, и калаш. По-добре донеси два. Ще ни трябват.

— Ще „ни“? Какво става, Петрович? Да не планираш да започваш война?

— За такъв *дубина* схващаш доста бързо. Бъди точен.

16.

Стара прегърбена жена, наметнала на главата си одеяло, почука на страничното стъкло на колата на Чейн. Чейн вдигна вежди и й махна да си върви. Чукането й стана по-упорито.

— Аз съм, сляп дърт *козёл* такъв. Отваряй — Петрович помести одеялото, колкото да покаже ледените си очи.

Чейн въздъхна и отключи. Петрович отвори със замах и се мушна вътре, остави свитото одеяло на задната седалка, затвори вратата и се огледа.

— Оръжията?

— Имам едно. Аз съм полицай, нали помниш: ние не обикаляме да раздаваме оръжия на хората.

— Странно как те все пак успяват да си ги набавят. — Той извади пистолет, втъкнат отзад в колана му.

Беше малък, Петрович би могъл да го скрие в шепата си.

— Разочарован съм — Чейн завъртя ключа на таблото и изчака двигателят да захапе.

— Да. Моята *елда* е много по-голяма. — Той отново скри пистолета. — Ами бронежилетка?

— Това мога да ти предоставя. Обаче трябва да се подпишеш и според правилата си отговорен за всякакви щети, нанесени по нея, докато е твое притежание — Чейн наостри уши заради дрънчането, което идваше изпод капака, после реши, че не е по-зле от обичайното.

Включи се в движението без предупреждение.

Когато звуците от клаксоните бяха позатихнали, Петрович вдигна краката си на таблото и се облегна назад.

— Хубава кола.

— Дано само да не ми губиш времето. Ще те принудя да ми платиш, ако е така.

— А, разбира се, че ще ме принудиш. Не се притеснявай, струва си.

— Та ще ми кажеш ли къде отиваме, или да си карам така до някое време?

— Лабораторията ми. Знаеш пътя. — Петрович си свали очилата и ги вдигна към светлината на ранното утринно слънце. Не бяха толкова мръсни, колкото колата на Чейн. — И докато сме на темата: ако пак някога се опиташ да ми набуташ някое от глупавите си подслушвателни устройства, ще те разпоря, все едно коля свиня, и ще си направя наденички от вътрешностите ти. Разбираш ли ме?

Чейн изцъка.

— Днес си станал с дупето нагоре.

— Да беше само до дупе, щеше да е голям късмет. Единствената причина, поради която говоря с теб в момента, е, че мога да те използвам. Щом това стане ненужно, на мига ще те зарежа като говно.

— Речта ти е по-поетична от всякога.

Колата се разтресе и спря. Светофарите по цялата улица бяха зелени, но те изобщо не се помръдваха.

— Какъв, по дяволите, е проблемът с движението сега?

Чейн посегна и ожесточено побутна с ръка навигационното си устройство няколко пъти. Екранът му премигна, но отказа да покаже алтернативен маршрут.

— Винаги можеш да включиш сините светлини — каза Петрович.

— Ха. Ха. Така е от полунощ. Случайни местни задръствания ту тук, ту там. Изчезват от един район, появяват се в друг.

Петрович се почеса по ухото.

— Влошило ли се е през последните трийсетина минути?

Чейн погледна пасажера си:

— Защо да се влоши?

— Може би заради масирана бот атака, целяща да порази сървърите на Ошикора. В такъв случай сигурно ще има доста допълнително натоварване в Метрозоната. Може да смущава системата за управление на трафика. Просто споменавам — Петрович усърдно се загледа през прозореца.

Чейн поклати глава.

— Ще ми кажеш ли за какво става въпрос?

— Не. Ще трябва лично да го видиш.

— Може би беше редно да ми го покажеш, преди да започнеш да се заяждаш.

Светлините се смениха на червено, без те да се помръднат.

— Може ли изобщо да стане по-зле?

Първата дъждовна капка остави прашен кръгъл отпечатък на стъклото. Остана там достатъчно дълго, че във вид на топче да се плъзне надолу чак до края на стъклото, преди небесата да се отворят и дъждът да забарабани по покрива.

— Очевидно може — каза Петрович.

Колата пред тях се премести половин дължина напред и Чейн се възползва от отворилото се място.

Дъждът продължи да се излива с такава сила, че изглеждаше все едно вряла вода се издига от земята. Пешеходците или се криеха, където успееха, или прегърбени се примиряваха с унижението.

Чейн включи чистачките, с което размаза прах и мазнотия в

два полукръга.

— Спомням си времето, когато всеки дъжд представляваше опасност. Всички слушахме прогнозата за времето, а по улиците виеха сирени.

— Да, горе-долу същото — каза Петрович. — Само дето ние нямахме сателити и сирени. Просто ни намокряше и пиехме таблетки с йод, ако имахме.

— Айде сега, няма нужда да го превръщаме в игра на „моят живот беше по-тежък от твоя.“ А и твоята страна не беше бомбардирана.

— Всичко, с което трябваше да се справяме, беше заради вашия разпад, ядрен и икономически. Вие получавахте помощи с храна, ние не. Вие имахте проекти за преустройство. Ние ги нямахме. Вие имахте някой, когото да обвинявате; тривиално наистина, но ние нямахме такъв. Всички се грижеха за клетата Европа, а нас кучета ни яли.

— Невероятно — каза Чейн, вторачен в светофара, който след жълтото светна зелено — колко много щети може да нанесат неколцина побъркани хора. Защо не се движим наникъде?

— Искаш ли да слезем и да вървим? Или искаш да млъкнеш?

Чейн въздъхна и разтърка страните си с ръце. Поседяха мълчаливо, загледани в дъжда.

— Чувал ли си се със Соренсън? — попита Чейн.

— Не и откакто го предупредих, че може да е занесъл подслушвателното ти устройство в недрата на империята на Ошикора.

Чейн направи физиономия.

— Казах ли ти за баща му?

— Какво за баща му?

— Старецът му беше политически активист — Реконструкция до дупка, — убит по поръчка преди шест-седем години. Случаят още не е приключен. За извършител всичко сочеше младши, но никой не можа да го закове. Очевидно стрелбата не е в негов стил. Обаче експлозивите са — Чейн се наведе напред и включи чистачките на по-висока скорост. Въпреки потопа хората слизаха от колите си и се насочваха към началото на колоната. — Какво? Какво правят?

Петрович посегна назад за одеялото.

— Има само един начин да разберем. — Той пак се наметна и отвори вратата.

Дъждът се лееше и за секунди го направи вир-вода.

Чейн си вдигна яката и се присъедини към него, след като провери колата да е заключена. Тълпата беше непривично тиха, толкова кротка, че се чуваше мекото бучене на дъжда и

скърцането на подметки по настилката.

Докато вървяха напред покрай колоните от коли, забелязаха, че при кръстовището се формираше и бързо набъбваше опашка, все повече хора се присъединяваха към нея. Чейн използва значката и лактите си, за да си проправи път напред, а Петрович плътно го следваше.

Когато стигнаха там, установиха, че по напречната улица въобще липсваше движение: от другата страна на кръстовището се беше събрала подобна навалица от зяпачи. Светофарът светеше в червено във всички посоки.

— Нещо не е наред — каза Чейн.

Петрович го побутна по рамото и посочи:

— Нито онова.

Солиден поток от коли пъплеше по улица Глостър Плейс в посока към реката. Всичките платна бяха заети, четири коли бяха начело и се плъзгаха в идеална линия. Чейн тъкмо щеше да излезе напред и да поиска обяснение, когато Петрович отново го докосна по рамото.

— Недей.

В колите имаше хора. От лудото блъскане по вътрешната страна на прозорците и тракането на дръжките на вратите личеше как не се радват особено, че са там. Някои от шофьорите крещяха по телефоните си, други просто крещяха. Те напъваха воланите, дърпаха ръчните спирачки, всичко съвсем безрезултатно.

Колите неумолимо продължаваха да се движат напред.

Авангардът на процесията се изравни с тях. Чейн опита една врата отвън. Беше заключена, но жената вътре с непокорна коса също не можеше да я отвори.

— Какво правите? — викна й той.

— Помогнете ми! — изговори тя с устни.

— Чейн?

— Не сега, Петрович. — Той извади пистолета си и го хвана откъм дулото.

— Важно е! Всичките тези коли, всичките: нови са.

— Какво? — Чейн се движеше редом с колата и се приготви.

Той накара жената да мине към мястото до шофьора и й показа с жестове какво смята да направи.

— Всичките са модели от тази година или от миналата, най-висок клас.

— Нищо не разбирам.

Дъждът проникваше навсякъде, всичко беше мокро, лепкаво, прогизнало.

— Всичките са автоматични. Сами се карат, Чейн.

Чейн удари стъклото с дръжката на пистолета си. Тя отскочи

със същата сила и той нададе приглушен вик от болка.

— Значи трябва да е подсилено стъкло — каза Петрович. — Да опитаме нещо друго.

Той заобиколи колата, мина отпред и свали детектора за подслушвателни устройства от врата си. Прокара го покрай едната страна на капака, после покрай другата. Горе откъм шофьора прихвана някакъв сигнал.

Бръкна под колана си и извади плосконосото пистолетче. Насочи го към метала и натисна спусъка веднъж, два пъти, три пъти. Три остри изстрела, три дупки.

Колата спря. Вратите се отключиха с изщракване. Като чу звука, жената се хвърли към изхода и Чейн я издърпа навън.

Останалите коли продължиха. Колата отзад подхвана обездвижения автомобил и го затика напред. Петрович отскочи от пътя й и застана в канавката под пороя, докато стържещият метал и слабото блъскане на отчаяни ръце по стъклата продължиха тържествено по улицата.

Общо трийсет коли, никакво движение отпред, никакво отзад. Тълпата забърбори и се разпръсна, шоуто беше свършило.

Чейн се бореше с контузената си от пистолета ръка и с жената. Тя си поемаше въздух и отваряше и затваряше уста, но без да изговаря никакви думи. През цялото време се хващаше за разни места по якето му, за да се увери, че е истински.

— Петрович? Какво направи?

— Убих го. — Петрович извади празния пълнител, прибра пистолета.

— Обясни ми. Извинете ме, госпожице. Ще престанете ли да ме опипвате? — най-накрая успя да вдигне невредимата си ръка и да задържи дамата на разстояние.

— Пръснах му мозъка. Дори твоята кола не е толкова стара, че да няма електроника под капака — Петрович си свали очилата и ги изтръска от дъжда. — Точно това ще трябва да направиш с всяка от тях.

— Аз?

— Ти и твоите приятелчета полицаи. Освен ако нямате против всичко просто да си продължи така.

Повредената кола се закотви в уличен стълб малко по-нататък по улицата. Преградата, която създаде, причини вълнички по строените редици от коли, така че вече не се движеха в идеално права линия.

Чейн погледна жената, която се отдалечаваше замаяна. Вървеше бавно и нестабилно към колата си и когато наближи, я зарита злобно с токове.

— Това по твоя вина ли е? — попита Чейн.

— Толкова е моя, колкото и на „Ошикора Корпорейшън“. С други думи, не знам. — Той си сложи пак очилата със залепнали по тях тлъсти дъждовни капки. — Но не виждам как би могло да стане.

— Ще трябва да го докладвам. Ще трябва да повикам подкрепление — Чейн размърда пръсти да провери дали всички функционират. — Не си мисли, че си се отървал.

— Да се срещнем в лабораторията. И си искам онази бронежилетка.

— Срещу жалкия ти стреляч на грахчета, дето го имаш за пистолет.

— *Поцелуй мою жопу*, Чейн. Май съм единственият човек наоколо, който знае какво прави.

Одеялото на Петрович се влачеше по пътя. Той го изстиска, доколкото можа, като така увеличи наводнението в краката си. След което го задържа над себе си и разклати глава в опит да си почисти очилата.

— Кога престанах да съм инспектор Чейн за теб?

— Когато те спипах, *жулик* — и погледна как лицето на Чейн увисна. — Хайде тръгвай.

Ужасяващата истина е, че животът на хората може да зависи от това да си размърдаш *срачището*.

Докато двамата се гледаха лошо, дъждът продължаваше да се лее. Светофарът се смени; червено, жълто, зелено. Почти мигновено се чуха клаксони и онези, които бяха последни на пешеходната пътека, се разбързаха да я освободят.

Чейн погледна към колоната автомобили зад Петрович, които се плъзгаха плавно по пътя. Хищно се озъби и се върна при своята кола.

Петрович пресече улицата и продължи нататък. Установи, че беше мокър, премръзнал, гладен, не можеше да си отиде вкъщи, едва ли би рискувал да отиде до лабораторията без полицейска защита и усещаше хладното метално докосване на пистолета на кръста си.

Осъзна, че има нужда да е сух, на топло и нахранен, иначе щеше да свърши с препъване и падане мъртъв. Погледна нагоре с изпръсканите си с вода очи към имената на улиците и осъзна къде се намира.

Беше кратък път пеша, но докато стигна, вече трепереше. Усещаше сърцето си голямо и крехко под мършавите ребра, докато изкачваше стъпалата към портите, все още белязани от куршумите.

Вратата беше затворена. Той хвана черната метална халка и я удари с трясък. Звукът отекна някъде в дълбините вътре. Той

продължи отново и отново, след което клекна на тънката ивица сух камък пред входа.

Резето се отмести и се отвори тъмен процеп.

Той видя присвитите й очи да го изучават от височината на ръста й.

— Убежище — каза той.

17.

Сестра Маделин го приюти. Тя го преведе покрай пластмасовите кофи, подредени по дължината на нефа с надеждата да събират обилните количества течове от покрива, мимоходом се спря и коленичи да се прекръсти пред олтара, след което го заведе в църковната канцелария.

Отец Джон го нямаше.

— На среща с епископа е — каза тя.

Взе му одеялото и се зачуди какво да го прави това събрано на топка прогизнало покривало. Хвърли го в главното помещение на църквата.

— Това не значи ли, че би трябвало да си с него?

— Там ще има повече членки на ордена, отколкото свещеници. В пълна безопасност е — тя изгледа Петрович. — Нали знаеш, че правото на убежище е било отменено през седемнайсети век.

Той се разтрепери безпомощно пред очите ѝ и обхвана с ръце тялото си.

— Не знаех какво друго да правя.

— Мислех, че имаш план за всичко — каза тя, след което добави тихо: — И каза, че повече няма да те видя.

Пристъпи напред и за част от мига той си помисли, че ще го загърне в робата си. Паникьосаният им вид ги накара да се отдръпнат един от друг.

Тя се завъртя уж да търси нещо.

— Не е нужно да си гений, за да се сетиш да си носиш дъждобран.

— По план трябваше да съм вече на летището. Но нещо се случи и установих, че ще трябва да поостана въпреки всичко.

Тя откри стара печка с два реотана и я довлачи насред стаята, а напуканият кабел се влачеше отзад.

— Трябваше или ти се искаше? — тя се наведе ниско чак до цокъла на стената и натика пожълтелия щепсел в контакта.

Реотаните хвърлиха няколко искри и светнаха в червено.

— Все още бих могъл да си отида. Да си тръгна и никога повече да не се върна.

Тя се изправи, изгледа го изотгоре.

— Защо не го направиш тогава? Защо не си тръгнеш и не ме оставиш на мира?

— Защото дадох обещание, което смятам да спазя. Клетва — знаеш какво е да се закълнеш, нали? Толкова ужасна, толкова крайна клетва, че те превръща от човек в необратимо оръжие. Аз

вече изгорих мостовете, хвърлих заровете, минах Рубикон. Каквато и метафора да си избереш, това е положението.

Тя на няколко пъти си пое дълбоко въздух.

— И какво ще правиш сега? Ще умреш от пневмония заради някого?

— Да. Много ти благодаря. Би било хубаво някой да ме вземе на сериозно в най-скоро време.

Той си изхлузи якето и го пусна на изтъркания килим, след това се опита да се наведе, за да си развърже обувките. Брезентовият му панталон така се бе вкоравил, а пръстите му бяха толкова отмалели, че не успя дори да разхлаби затегналите се от дъжда възли.

Сестра Маделин коленичи и се наведе, развърза първо едната, после другата връзка. Тя вдигна поглед, лицето ѝ очертано от касинката.

— Сега ще можеш ли?

— Ще се справя.

— Няколко хористки роби висят в онзи шкаф. Облечи си колкото искаш. Не е като да имаме хор, че да ни се разсърди — посочи му мястото, после отиде до вратата на канцеларията. — Виж, Петрович…

— Сам. Името ми е Сам.

Тя облегна глава на касата на вратата.

— Можем да се държим като пораснали хора, нали?

— Да — каза той не толкова убедително, колкото се надяваше.

— Извикай ме, когато си готов, и ще направя кафе.

— Значи няма да може да минем направо на виното за причастие?

Тя се намръщи. Той сви мокрите си рамене.

— В сейфа е — каза тя. — Нямам ключ.

— Кафето ще свърши работа — реши Петрович, остави очилата си на бюрото и захвана долната част на дет метъл тениската си.

Петрович съблече останалите си дрехи с усилие, поспря само за да огледа белезите на гърдите си. Единият беше дълъг и лъкатушен, сивосинкав на смайващо бялата кожа, а другите бяха къси релефни линии като рани от нож, каквито всъщност и бяха: резултат от единични разрези със скалпел. Най-последният от тях все още с четинест черен конец.

Всичко, което носеше, беше двойно по-тежко заради водата. На мястото, където си беше пуснал якето, червеният килим беше потъмнял. Лошо. Но имаше още една врата в дъното на стаята и съдейки по течението, което се завихряше, тя водеше навън.

Смота всичките си мокри дрехи накуп и ги хвърли натам.

В един от масивните шкафове, които миришеха на благовония и старост, той откри църковните одежди. Черните бяха за свещеника, златните, предположи той, бяха за специални случаи. Освен тях имаше и изумителен набор от бели дрехи, някои къси, някои дълги, някои прости, някои украсени с ширити. Нямаше представа кои от тях би трябвало да избере.

Накрая се предаде и взе две от по-късите бели роби, с тях се поизбърса, след това избра да облече една от по-дългите. Когато успя да се пребори с нея и намери дупката ѝ за главата, установи, че е заприличал на палатка.

Поне се възползва от този факт, като вдигна долната част на робата и застана над печката, така че да задържи топлия въздух.

— Почти съм готов — каза той.

Тя се върна, наложи се да се наведе, за да мине през вратата. Като го видя, се разсмя.

— Добре. Давай. Ще имаш какво да разказваш на приятелките си монахини в манастира.

— Повярвай ми, няма много хумор в нашето поприще. Доста погребения, ако си падаш по тоя тип неща. — Тя разчисти място за чайника и изключи печката от контакта.

— Ей!

— Ако ги включа и двете едновременно, бушоните ще изгърмят.

— Мога да ги подсиля да не гръмнат.

— А църквата ще изгори ли след това?

— Не и в такова време. Може би по-късно.

— Ще го направим по моя начин — каза тя твърдо.

Включи чайника и извади две чаши от бюрото.

Тя седна на стола и се наведе напред с долепени длани почти като за молитва.

— Къде щеше да отидеш?

Петрович се забави с отговора.

— Надалече. Където никой никога не е чувал за мен, нито ме е виждал. Някъде, където бих могъл да започна отначало. Да се справя по-добре, отколкото този път.

— Това твоят пистолет ли е? — тя погледна към мястото, където той лежеше на бюрото, а влагата му се просмукваше в книгата под него.

— Аха.

— Зареден.

— Няма много смисъл да имаш такъв, който не е зареден — Петрович отиде да го вдигне, но тя го захлупи с ръка.

— Трябваше да те проверя за оръжие. Сега ще се наложи да се

изповядам относно това преди следващата литургия. — Вдигна поглед. — И да се покая. Създаваш ми само неприятности.

Чайникът завря и тя сръчно направи разтворимо кафе, което загреба с лъжица от очукана тенекиена кутия.

— Ами ти? — каза Петрович. — Не изглеждаш, де да знам, много свята.

Тя отново включи печката.

— Светостта е процес. Междувременно мога да ти изритам кокалестия задник през стената, мога да изстрелям дванайсет куршума в една и съща точка от двайсет и пет метра разстояние и мога да посрещна куршум, предназначен за отчето. Длъжностната ми характеристика не споменава нищо за святост.

— Ами какво споменава?

Пръстите ѝ се стегнаха около чашата и тя издуха парата в лицето си.

— Бях на петнайсет и щях да свърша с нечие убийство. Бях изпълнена с гняв и омраза и не можех да се овладявам. Някой ми даде шанс, шанс да променя това, в което щях да се превърна. Ново начало: точно като теб.

— Аха. Не точно като мен.

Светлините изгаснаха.

На угасващия отблясък от печката Петрович хвана пистолета си и дръпна предпазителя.

Беше тъмно, вътрешна стая без прозорци. Чу се мекото шумолене на дрехите на монахинята, след това солидният механичен звук от зареждането на нейния много по-голям пистолет.

Той се ослуша напрегнато. Чуваше се дъждът, скърцането на дърво, цопването на вода в препълнени съдове. И шумът от движението по улиците, и звуците на домашни аларми. Виждаше се къде е задната врата по ивицата светлина под нея. Той направи две бавни крачки и застана до нея, опрян на стената, в готовност.

Единственото движение в стаята сега беше нейното. Столът пусна въздишка, когато тя се изправи. Въздухът се раздвижи при преместването ѝ. Тя самата не издаваше нито звук. Дори дишането ѝ беше по-тихо от шепот.

Тя се спря и всичко замря.

Вратата на канцеларията леко трепна, достатъчно за който и да беше да разбере, че не е заключена. Петрович се наведе и посегна за якето си със свободната ръка. Намери го и го издърпа бавно към себе си. Опипа джоба за фенерчето ключодържател, което стисна с устни, а зъбите си нагласи на копчето за включване. Все така държеше и якето.

Вратата се открехна на милиметър. Нещо подскочи върху

килима, веднъж, два пъти и се приземи до краката му. Той захапа фенерчето и затули с якето черен диск.

Кръг от актинична светлина проблесна изпод краищата на якето заедно със страховита гръмотевица. Лумнаха пламъци. Беше оглушал, но все още виждаше. Той изплю фенерчето през стаята и изведнъж някой взе да стреля по тази мъничка точка прелитаща светлина.

Петрович отскочи назад, вдигна пистолета си и затаи дъх. Бялата му роба отразяваше всеки проблясък светлина, но човекът, облечен в черно от главата до петите, не гледаше в неговата посока.

Стреля два пъти в гърба му и при всеки гърмеж човекът конвулсивно трепваше. Петрович видя как той понечи да се обърне, но се плъзна тежко и се приземи на едно коляно. Странното му око за нощно виждане със зеленикав отблясък се спря на Петрович.

Двамата вдигнаха пистолети и Петрович стреля пръв право в лицето му.

Свършиха му патроните. Но пистолетът в ръцете на мъртвия беше почти пълен. Посегна да го вземе и се оказа под мерника на друг човек в черно. Погледна нагоре и видя зеленикава от светлината кожа.

— *Пиздец.*

Нямаше начин да докопа пистолета, пък камо ли да го използва.

Внезапно човекът беше затулен от сянка, която го вдигна от пода и го метна настрани. Ярки проблясъци от огнени изстрели очертаха дъга във въздуха надалече от мястото, където Петрович залегна.

Той използва кратката възможност да издърпа пистолета от свитите пръсти и веднага навря дългата цев в ухото на другия, който се беше прокраднал зад монахинята.

— *Отсоси, потом проси!* — изсъска и натисна по-силно. — Сестро?

Тя се помръдна и вторият стрелец се изсули на пода. Якето на Петрович все още гореше. Тя го стъпка, за да го изгаси, вдигна фенерчето и право в очилата за нощно виждане на последния нападател.

— Вземи му пистолета — каза така авторитетно, че Петрович усети нервна тръпка. — И свали това нещо от лицето му.

Когато човекът беше обезоръжен, Петрович се почувства достатъчно уверен, че да му издърпа очилата. Не беше японец.

— *Чёрт!* Бях сигурен, че ги е пратил Хиджо.

Точицата светлина се премести от едната й ръка в другата и

тя повали мъжа с юмрук в стомаха, от който онзи се преви, преди да се срути. Не го остави на мира дори докато той кашляше и се давеше, а го хвана за гушата и го изправи, притисна го до стената.

— Знам кои са тези негодници — каза тя. — Райската милиция.

Страховитият убиец беше сведен до поредния тип от улицата, пионка в банда, която като всички останали си мислеше, че може командва в част от Метрозоната. Той задращи по ръката на сестра Маделин с изгризаните си нокти и бавно посиня.

— Душиш го — отбеляза Петрович.

— Не. Удушавам го — каза тя.

— И нищо не би могъл да ти каже, ако е мъртъв.

— Нямам нужда да ми казва.

— Добре тогава — Петрович затвори вратата на канцеларията и я опипа, за да провери дали няма допълнителни резета, които би могъл да използва. — Не си ли губиш монахинството или нещо такова — ако убиеш някого хладнокръвно, да си обречена да бродиш по земята завинаги прокълната?

Тя го пусна.

— А и не мислиш ли, че е най-добре да се махаме, *на хуй*, оттук? — той се препъна в тялото на пода и ръката му се топна в тъмна лепкава локва.

Тя стоеше и гледаше безпомощното хленчещо създание в краката си.

— Все още има риск да умрем тук — Петрович избърса кръвта в робата и пролази до обущата си. — Все още има риск да умрем, а аз съм облечен в *ёбаная* рокля.

Тя вдигна фенерчето високо и отиде до гардероба, пълен с одежди.

— Облечи си това и тази наметка. — Хвърли ги направо с пластмасовите закачалки към Петрович.

— Къде ти е пистолетът? — затрудни се да обуе мокрите обуща той: пъхна крак и си ожули кожата.

— Изпуснах го. — Тя тършуваше шумно из съдържанието на чекмеджетата.

— Не е много хитро.

— Я ме чуй — изкрещя тя. — Какво знаеш ти за битките? Какво знаеш за боя в затворено помещение? Какво знаеш за възможността да се чувстваш щастливец, ако си още жив и след двайсетгодишна възраст?

— Току-що обобщи живота ми, сестро. Сега престани да се заяждаш и си вземи пистолета. Ще ти трябва.

— Не ми трябва пистолет да те накарам да млъкнеш.

— Така ли? — Петрович изръмжа от усилието да си обуе и другия ботуш.

— Мога просто да ти извия тънкото вратленце с голи ръце като на онзи там в ъгъла. — Тя издрънча с метална халка, натежала от ключове: — Отвори онази задна врата.

— Зает съм.

— Аз се опитвам да те спася. Хайде размърдай се!

Ключовете се приземиха до него.

— Допреди малко си гледаше пъпа. По някаква глупава причина аз съм този, който те спасява. — Той си навлече черното свещеническо расо с вдигнати ръце и го спусна надолу.

— Нямам нужда от спасяване.

— Аха. Не е нужно пред мен да се правиш на мъченица.

Трябваше да има пет пистолета в стаята. Петрович беше намерил и прибрал три от тях, а също и очилата за нощно виждане се оказаха прекалено примамливи, че да не си вземе.

— Какво правиш? — той отскочи от бюрото, което се прекатури.

— Разчиствам. Ти какво правиш?

— Търся си пистолета.

— Искаш да кажеш, че той не идва, като му свирнеш?

Тя захвърли още една мебел настрани.

— Намерих го.

Петрович натрупа оръжията и очилата върху наметката, после сложи отгоре мокрите си дрехи, дори съсипаното яке. Вдигна ключовете.

— Знаеш ли кой?

— О, дай ги насам. Невъзможен си.

Той събра краищата на наметалото и ги затегна, за да направи възоп.

— Ти май не излизаш много оттук, а? — й подхвърли.

Ключалката изщрака на третия опит.

— Готов ли си? — попита тя.

— Да. Ама ще съм като *конь в пальто*.

— Притеснил си се за моя пистолет, а твоят къде е?

— Аз ще бягам. Ти си силна в стрелбата.

Тя изгаси фенерчето и хвана дръжката на вратата.

— Знам, че това вероятно не е най-подходящото време да попитам — каза той, — но на колко си години?

— На деветнайсет — отговори тя.

Завъртя китка и вътре нахлу болнава дневна светлина.

18.

В края на улица Еджуеър Роуд тя все още подтичваше с лекота, докато на него му се повдигаше от усилието да не изостава.

— Спри. — Петрович наведе главата си до коленете.

Дъжд прокапа от носа му.

Тя застана над него с ръце на кръста.

— Не мисля, че някой ни следи — му каза, оглеждайки навалицата по тротоарите.

Чадърите оформяха неравномерно цветно море, което течеше във всички посоки наведнъж.

— Не. Мислиш? — той си пое дълбоко въздух и издиша през устатата.

Знаеше, че сърцето му е затруднено, но имаше по-наложителни болки като паренето в дробовете и шева, който заплашваше да се отвори от слабините до шията му.

— Трябва да се обадя и да предупредя отец Джон — каза сестра Маделин. Тя извади телефона си от вътрешността на робата и натисна копчето за бързо избиране на свещеника. — Да докара полиция при църквата.

— Прави каквото искаш — Петрович се изправи, обхванал гръдния си кош. — Аз ще… *Ёбаный стос.* — Усети нова вълна на гадене да го залива и да го дърпа надолу, изригна жлъч в канавката.

— Къде съм? При Марбъл Арч. Да, знам, че не мога да се върна. „Успение Богородично“? Уорик Стрийт? Да, знам я. Виж, ще трябва да ти се обадя по-късно. Какво? Не, Петрович си изповръща червата в момента. — И след пауза: — Да, онзи Петрович. Дълга история. Не, отче.

Видя как Петрович се опита пак да се изправи и му протегна ръка. Петрович се вкопчи в нея и тя го дръпна да се изпъне.

— Не, отче — каза, а гласът й ставаше все по-твърд. — Не, не беше негова вината. Защото не беше. Бяха от „Парадайз“. Да. Може ли да си запазим въпросите за по-късно: той умира, а аз се давя. Какво искаш да кажеш дали вали? Разбира се, че вали.

Петрович увисна, здраво хванат за нея, защото му причерня пред очите.

— Чёрт.

— Не. Няма да го направя. Отче, той… ще млъкнеш ли да ме изслушаш? Сърцето му сдава багажа отново, а и не помага да стоим на ъгъла на улицата, където някой, който иска да ни убие, веднага може да ни види. Така че не ти искам разрешение да го

заведа някъде на сигурно място: казвам ти, че ще го направя и после ще ти се обадя. — Палецът й натисна силно копчето и телефонът бе отново запратен в тайния си джоб. — Къде отиваме?

— „Империъл Колидж“. Но не по улица Парк Лейн. Минава прекалено близо до Грийн Парк.

— Това лошо ли е?

— Много. Ще трябва да минем през Хайд Парк.

Тя се поколеба:

— Най-добре ще е да повикам линейка.

— Ако следят приетите по болниците, ще съм мъртъв до няколко минути. — Той успя да накара краката си да носят тежестта му. — Няма нужда да идваш с мен. Вероятно ще е по-добре да не идваш.

— Млъкни, Сам.

Нямаха какво повече да си кажат. Тя пресече с него улицата. Минаха покрай човек с лъскава бръсната глава при Спийкърс Корнър, който обявяваше някакъв нов джихад на машините пред празния тротоар, и се промъкнаха през портите в телената ограда, която вяло ограждаше парка. Пред тях се простря лабиринт от палатки, бараки и колиби.

— Ориентирай се по Албърт Хол. Ако свиеш прекалено наляво, ще излезеш при Серпентината.

Тя кимна мрачно и погледна нагоре към купола със сградите зад него. Дъждът беше изгасил откритите огньове и притъпил заразните изпарения, които се стелеха над бежанския лагер. Дори беше накарал повечето му обитатели да потърсят поне някакъв подслон.

Беше шумно, барабанене на капки по проядено желязо и втвърдена пластмаса; кънтене, което беше оглушително и дезориентиращо.

— Може да минем по заобиколния път — каза тя.

— Няма да издържа толкова дълго. Освен това — каза Петрович — нито хората на Ошикора, нито тия от „Парадайз“ биха ни последвали вътре. Свещеник и монахиня би трябвало да минат необезпокоявани.

Тя сякаш го видя за първи път:

— Ми ти не си свещеник.

— На никого няма да кажа, ако и ти не кажеш.

Той се впусна напред по тесните виещи се алеи, готов да се усмихва, да маха и да благославя, но да не се спира пред нищо. Хайд Парк беше мястото, където хората идваха, когато им писне от живота в *домиките*. Хората идваха тук, за да умрат. Петрович нямаше да е от тях.

Сестра Маделин го последва и той се зарадва, че тя му пази

гърба. Ако не беше с нея, щеше да се опита да мине по заобиколния път. Мразеше Хайд Парк: от вида на толкова безнадеждни лица го обземаше гняв. Но как да реши кого да сграбчи за яката и да му се навика? Бяха прекалено много, прекалено много.

Къщичката насред парка беше изчезнала, всяка нейна част заграбена за строителни материали, обаче лъкатушните пътеки все още се събираха там, нищо повече от спомен.

Те забързаха напред. Намираха се дълбоко в парка, заобиколени от всички страни. Лицето на Петрович беше замръзнало в широка усмивка, но монахинята се обля в сълзи, когато прескочиха още един полуразложен труп. Той я хвана за китката.

— Хайде, *бабочка*. Не допускай да те е грижа.

— Ама…

— Това си е техен избор. — Той сви наляво и се насочи към Черния мост, като я водеше подире си. — Този затвор няма пазачи. А ако ще ми се разчувстваш не гледай встрани на моста. Върви точно по средата, поглед напред.

— Откъде… откъде ги знаеш тези неща?

— Аха. Не ме представя в много добра светлина, нали?

Стигнаха до моста. Той не послуша собствения си съвет: имаше някакви неща в мътната вода, издути островчета, до които дори чайките не смееха да припарят. Вятърът беше натрупал малък нанос от тях на отсрещната страна, закотвени на брега и излъскани от дъжда, който ги беше блъскал и отмил езерните нечистотии по тях.

Когато Нева се разтопеше напролет, под мостовете на Санкт Петербург винаги имаше и мъртви тела, изхвърлени от реката заедно със сивите буци лед. Но се правеха опити те да бъдат прибрани, идентифицирани, да се разкопае скованата земя и да се погребат.

Фактът, че подобно нещо — такава мизерия — се допускаше, прогаряше душата му.

Вече не беше далече. По моста минаваше път, а по-нататък празното пространство, оставено между грубите обиталища, горе-долу следваше извивките на останките от асфалт.

Някой беше умрял през нощта или тази сутрин. Беше проснат по лице, скрито под дълга посивяла коса. Костите му се открояваха под бледата кожа, всяка става прилична на възел. Сигурно тежеше не повече от дете.

Дъждът шибаше тялото, препречило пътя им, в опит да го разложи и отмие в небитието.

Тя се дръпна. Отскубна се от него със сила, която му причини

болка, и се свлече до студената вкочанена фигура. Разплака се неудържимо.

Петрович погледна напред, хвърли поглед към краткото разстояние, което им оставаше да изминат. Оттатък портата се виждаше началото на улица Ексибишън Роуд.

— Който и да е този човек, вече не може да му се помогне. Освен ако не умееш да съживяваш мъртвите.

Начинът, по който тя мръдна рамо, означаваше, че никой не го е питал за мнението му. Тя посегна, поколеба се, все пак обърна тялото и в невиждащите очи се поля дъжд.

Жена; беше невъзможно да се установи възрастта й, също както и причината за смъртта. Имаше толкова много неща, от които можеше да е умряла. Увредено сърце например. Сестра Маделин натисна клепачите й, за да ги затвори, първо единия, после другия. Беше клекнала прегърбена; унила, смазана.

— Трябва да тръгваме, *бабочка*. — Той се осмели да сложи ръка на превития й гръб и тя му позволи да задържи за малко дланта си там, после я отхвърли и се изправи.

— Просто… трябваше да разбера — каза тя.

Погледна надолу, потисна стона си и деликатно заобиколи тялото.

И за първи път Петрович усети, че е най-добре да не пита нищо. Той хвърли поглед назад. Хайд Парк беше съвсем замрял. Никой освен тях не се движеше.

Щом минаха през портата, истинският свят ги връхлетя с пълна сила. По тротоарите имаше хора, а по пътищата трафик, вонята на смърт се смени с познатия им остър дъх на пот и мазут.

Петрович погледна нагоре и съзря странна уплаха в очите на монахинята.

— Остани с мен, сестро. Още само малко, кълна ти се. — Пак я хвана за ръката — този път за лакътя, а не за китката — и се присъедини към опашката за пресичане на улицата.

Светофарът се смени на зелено и те бяха повлечени по улица Ексибишън Роуд. Клаксони прозвучаха зад тях и Петрович се извърна да види каква е причината: всички светлини показваха червено и кръстовището беше замръзнало неподвижно.

— Какво? Какво става?

— Ще ти обясня по-късно. Освен ако не ти се гледат някакви наистина странни неща, по-добре да се махаме от платното веднага. — Той я избута пред себе си и през автоматичните врати на университета.

Първата му мисъл беше, че картата за достъп сигурно е била унищожена, когато якето му се беше подпалило. Втората му мисъл беше, че да развърже връзопа в ръката си и да провери

дали е така, или не, нямаше да е разумно, понеже щеше да му се наложи да я търси сред три пистолета и очила за нощно виждане.

Пък съществуваше и незначителната подробност, че беше облечен като католически свещеник.

— *Пиздец* — каза той. — Чакай тук. Ще се опитам да си изкарам временна карта.

Той преглътна яда си и се понесе към рецепцията, където му сканираха ретината наново и го снимаха, и му беше издаден нов пропуск.

Повика сестра Маделин и обясни за трети път, че не, не е истински свещеник, но тя да, тя наистина е монахиня и му е посетител. Рецепционистката й даде да се подпише в регистъра за посетители и очевидно не повярва и дума от казаното.

Докато вървяха към асансьорите, се появи човек с парцал и кофа, за да почисти от пода езерцето, което двамата бяха докарали.

Наложи му се да си покаже картата още два пъти: веднъж, за да влезе в сградата си, следващия — когато слязоха от асансьора на четвъртия етаж.

— Поне Пиф ме е взела на сериозно.

— Кой?

— Пиф. Доктор Епифани Еканоби за почти всички други. Много е интелигентна, но обикновено не вярва и на половината от това, което й казвам.

— Струва ми се, че това я прави още по-интелигентна.

— Аха. Тя пази нещо мое и би трябвало да знае колко е важно то. — Той се спря пред врата, която се отличаваше от другите само по пластмасовата табелка с цифрите четири-едно-нула.

— Ето тук съм. Сме ние.

Отвори вратата с ритник с присъщата си липса на маниери и се сблъска лице в лице с полицейския специален на Чейн.

В същия миг сестра Маделин беше извадила своя одобрен от Ватикана автоматик.

— *Перестань быть долбоёбом*, Чейн. Разкарай това нещо.

Чейн погледна над рамото на Петрович и към насоченото оръжие на сестра Маделин.

— След вас, сестро.

Никой от двамата не искаше да мръдне първи. Петрович поклати глава и заобиколи полицая.

Пиф.

— Здрасти, Сам. Детектив инспектор Чейн се чудеше къде си. И — вдигна вежда тя — защо си облечен като свещеник?

— Защото — започна той, после се отказа. — Обяснението няма да ни избяга. — След което насочи гнева си към детектива и монахинята: — Вие двамата няма ли да престанете вече? Влез вътре и затвори *ёбаная* врата, сестро.

— Сестро? — Пиф се обърна и видя как сестра Маделин се вмъква неуверено в стаята. — Не знам дали това обяснява всичко, или нищо.

— Разбери, не съм в настроение. От *внебрачная* Райска милиция ми съсипаха съвсем сносното яке и съм подгизнал до кости за втори път днес.

— Как ти е сърцето?

— Не е много добре. Ако настина, това ще ме убие.

Петрович пусна вързопа на пода и го разтвори широко. Нареди оръжията — своята берета, поостаряло израелско джерико и по-нова имитация на норинко — във вид на ветрило и сложи очилата за нощно виждане до тях да съхнат. Вдигна якето си.

Гърбът беше изгорял напълно. Прогорена нащърбена кръгла дупка. Той претърси джобовете, намери студентската си карта, кредитен чип и един-единствен патрон за беретата. После запрати остатъка от якето към стената, където то се задържа за миг, преди да се свлече на пода.

Чейн прибра пистолета си в кобура и погледна към порасналата колекция на Петрович.

— Знаеш какво ще кажа, нали?

— А ти знаеш какво ще ти отговоря. Къде беше? Къде беше, когато светлините изгаснаха и те ни се нахвърлиха в тъмното? Къде беше, когато вдигнах тази малка *пися* и застрелях човек в лицето от разстояние не по-голямо от това между мен и теб?

— Спасявах четирийсет души от опасността да бъдат закарани директно в реката. Какво искаш да кажеш?

— Това. Точно. Не си способен да ме защитаваш. Когато Метрозоната стане достатъчно сигурна, че да не трябва да се притеснявам за три — брой ги три — различни банди, които се опитват да ме изпратят по дяволите, ще предам всяко нелегално оръжие, което притежавам. Мислиш ли, че ми харесва да ги нося? Мислиш ли, че ми харесва да пръскам нечий мозък в църквата? В това положение сме, защото вие сте изпуснали контрола над града, изпуснали сте го отдавна. — Петрович вдигна малката берета, извади пълнителя и зареди единствения патрон. Щракна го обратно на мястото му. — Имаш ли какво да кажеш, което да оправи нещата? Каквото и да било?

— Вероятно не.

— Тогава *плевать на тебя!* За какво си ми изобщо?

Чейн си потърка брадичката:

— Ти ми се обади, помниш ли? Нещо за Ошикора.

Петрович се насили да пусне полуусмивка:

— Да. Така е. Пиф, дай ми файловете. Не, чакай. Недей.

Пиф погледна от Петрович към Чейн:

— Последно?

Петрович се изправи нестабилно на крака.

— Не съм ял нищо топло от вчера сутринта. Детектив инспектор Чейн ще ни почерпи обяд. След това ще говорим за смъртта на Ошикора Старши.

Чейн премигна.

— Имаш ли време за обяд, сестро? — Петрович взе джерикото и го мушна в чантата на Пиф.

— Ти ме прекара през Хайд Парк. Не знам изобщо дали съм гладна.

— Тогава ела, за да се стоплиш. Подсладен горещ чай или каквото и да е, дето го пиете вие, англичаните. Остави ме поне да направя за теб колкото ти направи за мен. Да изсъхнеш, преди да излезеш отново навън.

Тя се поколеба.

— Трябва да се обадя на отец Джон.

— Направи го след обяда — предложи Петрович.

— Сам, днес вече наруших клетвата си за смирение и подчинение. Не бива да продължавам по този начин.

— Така е, права си.

Тя прехапа устна и за първи заприлича на тийнейджърката, каквато все още си беше.

— Да, май аз ще плащам — каза Чейн. — Хайде, сестро. Можеш да ми разкажеш всичко по пътя.

19.

Бяха се сврели в тих ъгъл в кухнята, персоналът беше зает някъде другаде. Тя си свали всичко: робата, бойното снаряжение, всяко нещо, докато не остана само по прилепнало по тялото сиво трико. Последно свали касинката и разкри обръснатата си отпред и отстрани глава. Каквото беше останало от тъмната коса, се спускаше назад между плешките почти до кръста й.

През цялото време тя гледаше, без да мига, към Петрович. Той стоеше онемял и неподвижен, сърцето в гърдите му биеше бавно и силно.

Тя се пребори с бялата готварска манта, която й беше поне един размер по-малка, след което събра всички дрехи да ги закачи пред големите готварски пещи.

Щом дойде неговият ред да се съблече, той го стори зад индустриалната миялна машина. Оттам се появи също облечен в бяла манта, но завари само нейната бронежилетка, която стоеше като обезглавен войник на свободния стол и му напомни за нея самата, висока, силна и гъвкава.

Когато се върнаха на масата, тя не спря да си краде от картофките на Петрович.

— Мислех, че не беше гладна.

Тя го погледна с прекрасно предизвикателно изражение и посегна отново.

— Дори да е от моята чиния, пак се брои за храна. — Той набоде с вилицата цяла наденичка и я заръфа.

Чейн остави сандвича и си избърса устата.

— Може ли някой да ми каже защо смятате, че Ошикора е мъртъв? Важно е, дори и вие, хора, да сте прекалено заети да се тъпчете с храна.

Петрович рече с пълна уста:

— Пиф, дай му картата.

Пиф бръкна покрай пистолета в чантата си за картата с чипа и я плъзна по масата.

— Сам още не ги е виждал — каза тя. — Изглеждат автентични.

— Аха. По време на краткия ми разговор с Хиджо той почти направо си призна, че е пуснал куршум в главата на стария Ошикора. После ми каза, че аз съм следващият, което беше мило от негова страна — Петрович завъртя вилицата си и загриза другия край на наденицата. Лиши се от още два картофа заради същия хищник. — *Чёрт!* Вземи си твои!

— Не ругай монахинята, Петрович — каза Чейн.

Той извади мини лаптопа си и пъхна картата с чипа в него.

Малкият компютър изхриптя, напъна се и накрая метално гласче извика:

— Надявам се, че си ти, Сам. Много се надявам, че си ти. Убиха баща ми. Отведоха го някъде и го застреляха. Чух го, макар че не трябваше. Не знам какво да правя, не знам къде да отида, не познавам никого, който да може да ми помогне. Освен теб. Трябва да ме спасиш, Сам, защото си нямам никой друг.

Чейн погледна с крайчеца на окото си към Петрович, гол, но със сервитьорска униформа, който дъвчеше последната си наденичка.

— Какво? — каза Петрович.

Усмивка разпъна устните на Чейн. Той се опита да я прикрие, но не успя.

Петрович преглътна и се извърна на стола си:

— Какво? Какво има?

— Помогни ми, Оби-Уан Кеноби, ти си единствената ми надежда — изписка Чейн и се разсмя.

— *Заткнись на хуй, гашник!* Тя обади ли се в полицията? Не. Защо? Защото знае, че всичките сте също толкова безполезни, колкото си и ти — Петрович погледна зъбите на вилицата и си помисли как биха изглеждали забити в крака на Чейн.

— Добре, много мило от нейна страна да те помоли за помощ, но наистина, Петрович — и се изхили: — Погледни на нещата по-обективно.

— Детектив инспектор — каза Пиф. Тя присви очи и скръсти ръце. — Вчера този човек измисли как да превърне електричеството в гравитация. Не бързайте толкова да го пренебрегвате.

Петрович му се озъби:

— Ще ти кажа същото, което казах и на онзи *распиздяй* Хиджо: ще я спася. Само за да докажа, че мога.

Сестра Маделин се намести неудобно на стола си.

Чейн погледна към Пиф, после към Петрович. Въздъхна и пусна втория файл.

Дум. Дум. Дум.

— Пусни ме оттук, умолявам те, пусни ме да си вървя!

Последва само пукот и Чейн изключи звука. Той се почеса по брадичката:

— Този, който я влачеше, беше Хиджо. Такова нещо не би могло да се случи, ако Хамано Ошикора беше все още жив.

— Не думай — Петрович протегна ръка за компютъра и Чейн му го подаде неохотно.

Сега той изгледа видеото. Знаеше съдържанието, но без

подробностите: как Соня Ошикора набляга на думите си, гледа право в камерата. В първия клип не му се молеше, просто му съобщаваше как точно стоят нещата: беше сама в пълния хаос и единствен той можеше да я спаси.

Във втория беше различно. Нещо се беше объркало и тя беше избягала на единственото сигурно място, което познаваше — стаята си в кулата. Беше заключила вратата, беше изпратила последно съобщение, преди да се превърне в затворник.

Но нещо му се въртеше в съзнанието, пречеше му. Той го пусна отново, а останалите го гледаха как се беше привел към екрана и не мигваше.

— Тя не изпраща съобщението — каза той. Вдигна поглед с усмивка. — Не, наистина. Какво е последното нещо, което виждате?

Чейн посегна за компютъра си, Петрович не му го даде.

— Добре де. Хиджо издърпва Соня на пода.

— Не. След това. Някой насочва пистолет към компютъра. Така свършва съобщението.

— Не го схващам.

— Човек може да изпраща съобщенията си чрез неутрализиране на устройството. Аз го правя, като натисна иконката за изпращане или като отида на „изпрати“, или като натисна някое копче. Соня не успява да направи нито едно от тези неща, защото е притисната на пода от Хиджо. Хиджо също не го е направил, защото той не иска съобщението да се изпрати: нали разбива вратата, за да не допусне тя да изпрати зова си за помощ.

— И кой го е изпратил тогава?

— Не знам — каза Петрович. — Но знам какво означава всичко това.

— Някой друг освен Соня е искал съобщението да бъде изпратено — обади се сестра Маделин.

— Просто да знаете, че ви слушам внимателно. Този Хиджо не владее положението напълно, има поне един човек, който си остава верен на стария господар.

— Мътните го взели — обади се Чейн, — няма нужда да развиваме теории. Дори и да е вярно, дори и Ошикора да изплува мъртъв в реката или да се забие под някой мост, не ми е ясно какво очаквате да направя аз по въпроса.

— Ами не знам — зачуди се престорено Петрович, като си потупваше брадичката с пръст. — Може да съберем някои от твоите приятелчета полицаи и да отидете въоръжени до зъби в Ошикора Тауър, да освободите Соня и да арестувате Хиджо за убийство. Какво ще кажеш? Звучи ли ти като нещо от интерес за

полицията?

Чейн щеше да отговори, но се спря. Той потропа с пръсти по масата и завъртя празната си чиния.

— Нека ти кажа какво ще стане. Ще отида при шефа ми, ще му кажа, че Хамано Ошикора е бил убит от един от верните му хора, който сега държи Соня Ошикора за заложница. Че трябва да организираме акция и да я спасим. Той ще каже: „Защо? Защо, по дяволите, бих рискувал хората си, щом империята на Ошикора се е заела да се самоунищожава?“ Точно така ще ми каже. Може дори да добави: „Добре че се отървахме от тях“, и да се зачуди дали съм с всичкия си, но това ще е горе-долу.

— Значи ще продължиш да правиш същото, което правиш от самото начало: абсолютно нищо.

— Ти в час ли си какво се случва навън в момента? Лее се като из ведро без никакви изгледи някога да спре, твоята малка кибер война с Ошикора е заразила цялата Метрозона с всевъзможни глупости, а ти искаш от мен да организирам кървава баня в една от най-добре пазените сгради в града — Чейн си взе компютъра. — Точно така. Нищо няма да направя. Днес е хубав ден за мен. Досега не бях успявал дори леко да възпра Ошикора, откакто се появи. Сега вече не съществува, а Хиджо няма достатъчно мозък да опази империята. Мога да се облегна, да си събуя обувките и да наблюдавам как се сгромолясват. Няма защо да пострада някой друг освен тях самите.

— Соня ще пострада — каза Петрович, — а и Хиджо иска да ме убие.

— Хиджо ще бъде прекалено зает с по-важни неща, че да се занимава с дребна риба като теб — Чейн си прибра компютъра и стана, а столът му остърга пода. — Колкото до Соня, предполагам, че на нея не може да й се помогне. Приятно ми беше да се запозная с всички ви. Петрович, ако все още искаш бронежилетката, на задната седалка в колата ми е.

Петрович се престори, че обмисля предложението, след което бавно вдигна среден пръст:

— *Засунь в жопу!*

— Ти си решаваш. Аз направих каквото можах, а ти сигурно не разбираш, че съм ограничен не само от закона, но и от това какво е възможно. — Чейн издърпа якето си от облегалката на стола и се запъти към вратата.

Сестра Маделин стана. Понеже беше много висока, й отне доста време. Петрович щеше да й каже да не се хаби заради Чейн, но лицето й изразяваше такова праведно негодувание, че не се осмели. Тя се понесе след инспектора, дългите й крака с лекота скъсиха разстоянието помежду им.

Останаха само той и Пиф на масата. Петрович си свали очилата и ги бутна небрежно настрани. Разтърка си очите.

— Не ми е притрябвало всичко това, ще знаеш.

— Сам, може би е за добро. За да се върнем към това, в което ни бива.

— Да, би било чудесно, само дето Хиджо е по петите ми и аз не съм толкова сигурен, колкото Чейн, че му липсва потенциал. На мен ми изглежда достатъчно опитен. — Присви очи да си намери очилата и взе да си играе с дръжките им. — Идеята да отлетя далече оттук ми се струва все по-примамлива.

— Добре тогава, действай — каза Пиф. — Виж как ще потръгне. Всеки университет на планетата би те взел: достатъчно ще е да им размахаш онзи лист хартия на бюрото ми.

— Разработката е повече твоя, отколкото моя. А и сега имам да доказвам нещо друго: настоях, че ще спася Соня Ошикора.

— Хубаво е да ти се иска, Сам, но… — гласът й заглъхна и тя прокара пръсти през мънистената си коса. — Ще те убият.

— Колко е часът?

Пиф погледна часовника си:

— Дванайсет и половина.

— И без това умирам след малко повече от час. — Видя изражението й. — Не се притеснявай. Малка административна подробност. А и не ми е притрябвал Чейн. Имам план. Все още не е доизпипан, но е добро начало.

— Искам ли да знам?

— Не, не искаш.

— Добре.

Телефонът на Пиф изписка и тя бръкна покрай неудобно големия пистолет да го вземе. Намръщи се при вида на номера, отвори капачето и каза колебливо:

— Ало?

Петрович отмести поглед, за да не я притеснява. Чейн и монахинята бяха потънали в оживен разговор при вратата. Тя сочеше назад към Петрович, забиваше пръст в гърдите на детектива, а той само я гледаше с безгрижна незаинтересованост.

— Това е… странно — каза Пиф, натисна едно копче и подаде телефона на Петрович.

Той откъсна очи от Маделин и погледна към малкото екранче. Пиф беше извадила последния номер, от който й бяха звъннали.

— Едно-три-пет, седем-едно-едно, едно-три-едно, седем-едно-девет. Това не е истински номер. Всъщност е много — и също използва единствената дума, която можеше да го характеризира — странно.

Петрович се извърна. Сестра Маделин се пенеше, защото Чейн беше вдигнал телефона си при позвъняване насред спора им. Той беше отстъпил малко назад със слушалката между ухото и рамото. Каза „кой е?“ два пъти, след което затвори. Вторачи се в апарата си.

Почти веднага някой от кухненския персонал донесе телефона на монахинята от мястото, където го беше оставила да съхне. Тя се дръпна от Чейн и вдигна телефона до ухото си.

Петрович се приближи бавно с телефона на Пиф в ръка. Той свали китката на сестра Маделин до своята височина и я извъртя, за да види дали номерът е същият.

— Няма никой — каза тя, — дори дишане не се чува. — И обърна слушалката към ухото му.

Само мъртва тишина, нито смущения по линията, нито попукване. После връзката прекъсна.

Той огледа тавана на ресторанта. Имаше камери във всеки от четирите ъгли и допълнително една при входа. Още пет-шест души ядяха тук; мястото обикновено биваше по-пълно.

— Мисля, че някой се опитва да се свърже с мен — каза Петрович.

— Защо просто не ти се обади?

— Нямам телефон. Знам, че сигурно съм последният в Метрозоната, който няма, но е факт. Никога не ми е трябвал. Нямам с кого да говоря — Петрович намести очилата на носа си и погледна към Чейн:

— Едно-три-пет, седем-едно-едно, едно-три-едно, седем-едно-девет?

Той кимна:

— Познато ли ти е?

— Аха. Просто не съм очаквал да го видя така. Отивам да се облека, преди да ми се наложи да бягам гол от сградата, преследван от нинджи, че горе-долу май натам вървят нещата.

Петрович хвърли насилена усмивка на кухненския персонал, докато търчеше и си събираше обущата, чорапите, панталона, бельото, тениската. Нахлузи си панталона и си обу топлите вкоравени високи обуща. След това помаха за довиждане и без да сваля бялата манта, понесе останалото под мишница.

— Пиф? Телефонът. — Той го хвърли през масата към нея. — Задръж пистолета.

— Обратно към лабораторията. Току-що се сетих, че има как да ми се обадят.

— Имейл сървърите не работят обаче. — Тя прибра телефона си в чантата и я преметна през рамо.

— Но аз все пак успях да се свържа с теб, нали? Добрите

стари медни жици.

Двойката се насочи към вратата и Чейн им препречи пътя.

— Дължиш ми обяснение — каза той.

— Ако не беше такъв *конь педальный*, щеше да се досетиш. — Петрович се стрелна от едната му страна, Пиф от другата.

Тя извика:

— Първите осем прости числа! — точно преди вратите да се затръшнат след тях.

— Защо му го каза!

— Твоята опитомена монахиня също искаше да знае.

— Тя не ми е никаква.

— О, Сам. Видях начина, по който я гледаше. И тя теб.

Той се спря насред коридора и тя също се спря.

— Никога повече — каза той — не споменавай нищо подобно.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Добре.

Изминаха останалото разстояние на бегом с изключение на асансьора, който се изпълни с нейното тежко дишане и неговите тихи стонове.

Когато вратата на асансьора се отвори, и двамата чуха, че стационарният телефон звъни. Охранителят успя само да зърне пропуските им за микроскопична част от секундата, когато двамата профучаха покрай него.

Телефонът върху бюрото на Пиф чуруликаше с остарелия си от началото на века монотон. Пиф затвори вратата и се облегна на нея, Петрович се прокрадна до бюрото и погледна мнително слушалката.

— Просто вдигни — каза тя.

Петрович хвана слушалката. Тишината отекна по-шумно от звъненето.

— Петрович — каза той и заяка.

— *Шинкансен ва мата хаширу.*

Той отвори уста, после бавно я затвори. Поиска химикалка с жест.

— Може ли да повторите, ако обичате?

— *Шинкансен ва мата хаширу* — каза гласът с перфектна дикция.

Точно както първия път.

Петрович отвори капачката на химикалката със зъби и драсна каквото предположи, че беше чул, на най-близката хартийка.

— Как да се свържа с вас? — загледа написаното, като се мъчеше да го разбере.

Чу само сигнала за свободно и слушалката се изплъзна от

пръстите му. Скочи със завития си кабел от бюрото и остана да виси, докато Пиф не я вдигна и върна на мястото ѝ.

— Кой беше? — попита тя.

— Ето това, тази дума тук. Позната ми е. И единственият път, когато съм я чувал преди, беше от човек, който би трябвало да е мъртъв.

20.

Отидоха в кампуса да издирят някой с истински японски, хванаха натясно смутеното момче и му крещяха думите с неразбираемо произношение, докато онзи не си призна: *шинкансенът* ще лети отново.

— Може би е някакъв боен вик — каза Пиф.

— Тогава не е много сполучлив: определено не звучи като *Viva la revolucion!* или *For the motherland!* Не върши ли работа *банзай*?

— Защото императорът е мъртъв и с Япония е свършено?

— Ошикора използва точно тези думи: *шинкансенът* ще лети отново. Може би е нещо, което е казвал на всички. Така че сега се използва от привържениците му като парола, по която да се разпознават помежду си. Ако е така, мога да я използвам — и се загледа в листчето, на което го беше написал. Беше измачкано и оръфано. — Трябва да се обадя по телефона.

— И това ли е някаква парола? Код за „остави ме на мира, ако обичаш“?

— Да. Но по-скоро за твое добро, отколкото за мое — Петрович се засили със стола си покрай бюрото. — Аз съм умен, нали? Всички така казват.

— Умен и мъдър са различни неща, Сам. — Тя побутна телефона към него.

— Също както предпазлив и почтен. — Вдигна слушалката: този път не се чу японски. — Ако ти беше там, в кулата, майка ти починала отдавна, баща ти току-що убит, без никакъв шанс да се измъкнеш — не би ли искала някой да ти помогне?

— Разбира се — каза Пиф, — но истината е, че в такъв случай би ми се искало този някой да е… де да знам.

— Да не съм аз, искаш да кажеш.

— Не това — тя притисна с пръсти челото си. — Твоята сила е в математиката. Каква е вероятността да успееш да се справиш? Каква е вероятността, че ще си рискуваш живота напразно?

— Точно затова съм на път да наклоня везните на късмета в моя полза. — Той затвори очи и се опита да си представи номера, който беше намерил на компютъра на Чейн, докато уж гледаше съобщенията от Соня. — Да, това е.

Той избра и чу позвъняване.

Някой вдигна:

— Да?

— Другарю Марченко? Петрович е. Не затваряй, защото трябва да поговорим. — И отдръпна слушалката на разстояние,

докато Марченко си изливаше яда. — Ошикора е мъртъв — едва успя да се вклини.

— Откъде знаеш?

— Дъщеря му ми каза. Знаеш ли кой е Хиджо?

— Да.

— Убил шефа си. Превзел империята. Рисковете на професията за такива като вас, предполагам. Как е Юрий? Още ли не го е засърбял пръстът на спусъка?

Марченко изръмжа:

— Каза да ти напомня, че името му е Григорий. Какво искаш, Петрович?

— Освен да ти съобщя благоприятната новина, че най-големият ти съперник е мъртъв? С колко мъже разполагаш, Марченко?

— Достатъчно — каза той. — И жени също.

— Добре, защото ги искам за малко. И теб самия, ако желаеш да участваш. Ще довършим „Ошикора Корпорейшън“ веднъж завинаги.

— И кога предлагаш да стане това?

— Зависи. Утре сутрин удобно ли ти е?

След това той започна да си подрежда бюрото, като поставяше всичко на изрядни тематични купчини и преглеждаше старите си тетрадки да не би случайно да беше пропуснал да запише нещо.

— Кажи ми, че ще се върнеш — рече Пиф.

— Не мога. Вече съм „осъденият на смърт“.

Тя въздъхна и прехвърли някои от своите листове, вдигна произведението му от предния ден.

— Ще го нарека „Решението на Петрович“ по името на човека, който първи го откри. Но не искам това да е единственото нещо, с което светът ще си го спомня.

— Повечето хора дори и толкова не получават: да имаш уравнение на твое име означава безсмъртие.

Той се облегна и се почеса по носа.

— От колко време се познаваме, Пиф?

— От две години. Кажи-речи.

— Това са две години, които си откраднах. Измамих ги, като оживях. И няколкото години преди това също. Чакай малко. — Петрович откри устройството си за засичане на подслушватели и претърси стаята.

Осъзна, че трябваше да го е направил по-рано: Чейн бе имал достатъчно възможности да набута още някоя от джаджите си.

Светлинките на детектора премигнаха в червено, когато го прокара по бюрото.

— Чейн тук ли седя?

— Да. Да, така мисля, докато те чакахме.

— Чёрт. — Той се свлече на четири крака и огледа долната страна на писалището.

Квадратна лепенка с електроди беше прикрепена близо до задната част на бюрото. Той отлепи едно от ъгълчетата ѝ с нокът и я дръпна. Изправи се с устройството лепнато на палеца.

— Какво да ти кажа, детектив инспектор Чейн? Събираш всичката тази информация, разбираш какво се случва, кроиш замисли и правиш планове. Обаче каквото и да правиш — от нещата, които казваш, че са ти позволени, — всичко е без значение. Имаше толкова много възможности да постигнеш нещо, а избра да не се възползваш от тях, от нито една от тях, безгръбначно спаружено дребно човече. Ти си жалка загуба на пространство и за разлика от мен светът лесно ще те забрави, защото никога не си живял истински. Сбогом.

Взе ножица, сряза устройството и хвърли двете половинки в кошчето за боклук.

— Не знаех, че си толкова красноречив.

— Дори без да прибягвам до водка — Петрович седна отново и метна вече бездействащия детектор на празното си бюро. — Докъде бях стигнал?

— Как си мамил и крал — каза тя.

— Да. В предишния си живот откраднах солидна сума пари. Но нещата са малко по-сложни. Работодателят ми — покровителят ми е по-точната дума — се казваше Борис. Той и бандата му отвличаха богати хора за откуп. Използваха ме за техническа поддръжка и срещу това получавах книги и светло място, където да ги чета. Беше ужасяващо за заложниците, но на мен ми беше добре. Добре, докато компаниите и тръстовете, за които тези хора работеха, си плащаха. Борис беше свестен, доколкото може да е свестен брутален главорез: държеше на думата си. Вероятно единственото, на което ме научи.

Очите на Пиф ставаха все по-големи.

— Сам!

— В Санкт Петербург след Армагедон. Трябваше да се занимавам с нещо, за което слабото ми сърце нямаше да е проблем. Баща ми умря от лъчева болест в самото начало и аз трябваше да намеря начин да не съм в тежест за майка ми и сестра ми. Дори успявах да им помагам от време на време. Ако нещата вървяха добре, Борис ставаше щедър. Достатъчно щедър, че да умилостиви полицията и да се подсигури никой да не го

предаде. После всичко започна да се обърква. Някои компании спряха да си плащат. Борис убиваше заложниците и хвърляше труповете им в реката. Лоши времена.

— Ще направя кафе — обяви Пиф. — Не съм сигурна, че искам да чуя края на историята.

— И за мен. Моля те. Гарантирам ти, че става все по-интересно.

Тя го погледна на път за чайника:

— Точно сега ли, Сам?

— Да, защото умра ли, тази история ще умре с мен.

— Давай нататък.

— Имаше един човек. Американец на име Далтън. Богат, доста безгрижен. Борис го отвлече, поиска десет милиона долара за него, мисля. Политиката на компанията на Далтън беше да не плаща, така че той щеше да умре, след като парите не дойдеха — Петрович погледна към тавана и тихо подсвирна. — Аз го спасих.

— Добре, това е нещо хубаво.

— Взех му всички спестявания срещу ангажимента да му запазя живота.

— Това е малко по-двусмислено от морална гледна точка.

— И, разбира се, изиграх и Борис. Самуил Петрович е измислица, човекът, в който исках да се превърна. Едно на ръка, че е три години по-голям от мен. Аз нямам никаква научна степен. Не получавам стипендия. Парите, които използвам за ексцентричния си начин на живот, са парите, които откраднах от Далтън.

Пиф, с гръб към Петрович, поля с вряла вода гранулираното кафе.

— И какво стана с него? С американеца?

— Прибра се у дома. Ожени се. Родиха му се деца, две, и двете генетично подобрени. Той си получи новия живот. Аз си получих своя. Мисля, че при дадените обстоятелства и двамата спечелихме от сделката.

Лъжицата се въртеше и въртеше в чашата й с лек стържещ звук при всяко движение.

— Тоест не си учил в университет.

— Не и преди този.

— Как тогава си толкова гениален в това, което правиш?

Петрович го прие като комплимент.

— Некултивирани естествени способности. Не мога да си припиша заслугата. Но съм чел много — повече от много. Не само магнитохидродинамика, но и за още какво ли не. Има проблеми и задачи, за които намирам решения на най-невероятни места. Няма как да знаем всичко, но е от полза да знаем къде да търсим.

Тя донесе двете кафета и сложи едната чаша в благодарните му ръце.

— Нищо от всичките ти думи не обяснява защо си толкова готов да захвърлиш всичко на боклука?

— А не обяснява ли поне отчасти защо не го вземам много на сериозно? Последните няколко години бяха подарък. Не заслужавах това спокойствие, което имах, мястото, където да правя това, което искам, без да се тревожа за пари или оръжие. Вече свърши. Дори ако Хиджо и наемниците му не ме спипат, Чейн ще ми развее чифт белезници и заповед за екстрадиция.

— Не е задължително всичко да свърши така. Може пак да избягаш.

— Свършено беше в момента, в който хванах Соня Ошикора за ръка. Моментът вероятно, в който реших да престана да бягам и да заплюя в лицето съдбата. Така ми е писано, всичките тези простотии. Фактът, че успях да го отложа толкова дълго, си е чисто чудо — Петрович се наведе над кафето си, силно, горещо, горчиво: тя знаеше как го предпочита. — Сега трябва да издържа, без значение колко е самоубийствено.

Пиф въздъхна. Не беше убедена.

— Няма ли някой, на когото ще липсваш? Спомена сестра, майка.

— Цената, която трябваше да платя, за да може Борис да ги остави на мира, беше никога повече да не се свързвам с тях. Не им казах какво бях направил и те не ме питаха. Изчезнах. Те помислиха, че съм мъртъв, и аз не съм им давал основание да се съмняват. Освен тях — не. Нямам приятели, гаджета, може да имам няколко познати. Никому няма да липсвам. — Отпи от кафето, почти прекалено горещо, и си помисли за последния път, когато зърна сестра Маделин. — Никому.

— Тогава какво те прави по-различен от инспектор Чейн? — Пиф балансира чашата си върху разкривена купчина от неговите лабораторни записки, коленичи до бюрото, опря лакти в края на плота и подпря лице върху китките си.

— Той има всички отговорности и правомощия на полицай. Какво е постигнал с тях? Аз имах една-единствена възможност да спася Далтън и какво направих? Това, че е на крак, диша и множи рояка си от реконструкционистчета, е благодарение на мен. На никой друг. Та съм различен, да. По-различен от онзи мързелив *сукин сын*.

— Значи е така? — каза тя, със затворени очи, замечтана. — Хората като нас, ние мислим различно, нали? Различни сме. Правим всичко, което правят и другите. Ходим по купони и концерти, ходим на конференции и пием, и говорим, пускаме си

музика и играем видео игри, и се смеем, и плачем. Но когато опре ножа до кокала, се оказва, че не сме съвсем като другите. Щастливи сме да правим каквото си правим, но да дължим нещо някому ни пречи. Това да не би да ни прави егоисти или какво?

— Не знам. Предполагам, че на тях им се струва егоистично. За мен? Аз просто имам такова чудовищно усещане за себе си, че нямам нужда да изпитвам любов. Дори не се чувствам самотен. — Той наблюдаваше как мънистата в косата на Пиф се полюшваха в такт с дишането й. — Понякога се чудя какво ли би било. Да съм с някого, тоест с някого, който не съм аз. А понякога си мисля, че нямаме нужда дори от самите себе си. Най-важното е да разберем дали сме прави, или не.

— И какво смяташ да правиш?

— Нямам вече къде да отида. Не мога да се прибера вкъщи. Не мога да се кача на метрото заради оръжията. Не мисля, че мога да стигна пеша до Риджънтс Парк: днес е лудница по улиците. И все още смятам, че това изобщо не е по моя вина — Петрович завърти кафето в чашата си и се загледа в отблясъците от светлината, която си играеше по черната повърхност. — Не е по правилата, но ще остана да лагерувам тук тази вечер и ще се срещна с Марченко на сутринта.

— Имам по-добра идея — каза Пиф. — Ела в моята стая. Ще сготвя нещо. Ще отворим бутилка от онази течност, която се мисли за вино. Може да говорим за работа и да играем компютърни игри, докато не стане никое време, и може да спиш на дивана. След като поразчистя малко, искам да кажа. Не съм свикнала да имам гости.

Петрович вдигна поглед.

— Това би било… би било хубаво. Нали помниш, че Хиджо се опитва да ме убие?

— Нека да дойде. На входа има платена охрана, а пък ако ги подкупи, е, ние сме подготвени.

— Кои ние?

Тя се изправи и извади джерикото от чантата си. После само с няколко сръчни движения го разглоби на части.

— Ами там, където израснах, в скъпата част на Лагос, трябваше да се защитаваме от хора като теб. — Тя сглоби пистолета пак така бързо и сръчно, после зае стойка за стрелба: краката леко раздалечени, лактите прибрани, око на мерника.

— Не го очаквах — каза Петрович.

— Те също няма да го очакват. — Тя върна оръжието на предпазител и го прибра в чантата си.

Усмихна се.

21.

Той се сепна, като се събуди на непознато място. Одеялото не беше неговото, нито възглавниците, по които беше оставил диря от лигите си. Норинкото беше на корема му под лявата длан.

Беше у Пиф. Тя спеше в другия край на дивана, в поза почти като неговата, но не толкова притеснена. Едното й стъпало беше заклещено между бедрото му и тапицерията, а ръката й висеше артистично изпод яркобялата олекотена завивка, сочеща към — нейния си, предположи той — джерико.

Пистолетът се беше присъединил към боклуците на пода. Зацапани чинии, чаши със засъхнали следи от вино, два джойстика за видео играта й, обувки, чорапи, панталоните им, нейният пуловер, листове, книги, дискове, патрони, карти с памет за портативни устройства, монети, кламери, баджове.

Трябваше да има часовник някъде, нещо с часовник на него — късогледото му проучване на стените не откри нищо. Очилата му трябваше да са някъде наблизо, но не му се щеше да си спуска краката на пода, за да не ги настъпи.

Той потупа килима с ръка, не откри нищо, след това посегна от другата страна на главата си и се удари в ниска масичка. Ето ги. Лепна ги на лицето си.

Празният екран на телевизора не показваше нищо, но поне можа да види дистанционното. Той го взе и натисна бутоните за включване и за изключване на звука едновременно.

Пиф се размърда, сбръчка нос и се намръщи.

Не можа да хване нито един канал. Мина през всички от едно до сто, но никъде нямаше нищо освен звездички.

— Пиф? — каза той и я докосна по пръстите на краката. — Пиф, на кабелна ли си, или на антена?

Клепачите й трепнаха и се отвориха, тя примлясна звучно.

— Кабелна.

— Снощи не беше изключена. Сега е.

— О! — тя пак опита да си отвори очите. — Правилно ли си спомням да казваш, че не е по твоя вина?

— Не е. Не виждам как би могло да бъде.

— Не можеш ли да изключиш бота?

— Да, бих могъл, ако имах достъп. Ако устройството ми беше у мен, бих могъл да се свържа чрез сателит. — Той все още не знаеше колко е часът. — Атаката би трябвало да е отминала досега.

— Притесняваш ли се?

— Малко. И то не само заради интернет ченгетата, които ще

тръгнат да ми звънят. — Петрович си разчисти място за стъпване и се опакова в одеялото. Остави пистолета си на масата. — Поне Хиджо не се появи.

— Мм — каза тя сънено.

Имаше часовник на микровълновата й. Той стана с одеялото, за да покрие голите си крака, си проправи път до кухненския бокс. Вторачи се в ярките сини светлинки.

— Ще трябва да тръгвам. Марченко е от хората, при които хич не ти трябва да закъсняваш.

— Пеша ли ще отидеш?

— Чувствам се по-добре, а и не е особено далече. Пък и не е място, закъдето да повикаш такси. — Той си вдигна панталона си и го обу. — Ошикора Тауър, ако обичате, и побързайте: участвам във въоръжена банда и тази сутрин ще щурмуваме.

— Просто си мислех за сърцето ти.

— Скоро няма да ми трябва. — Той си обу чорапите и взе да си връзва обущата.

Пиф се протегна и се надигна до седнала позиция.

— Искаш ли нещо? Кафе?

— Адреналинът ми е достатъчен. Чадър?

— Има един до вратата. Някъде.

— Ще го намеря, ако е необходимо.

— Мислиш ли, че все още вали?

— Не си представям как може да е останал някакъв дъжд в небето. — Петрович отиде до прозореца и дръпна завесата.

Отвън беше като между ден и нощ. Той погледна нагоре към небесния купол и видя червеното сияние по облаците; погледна надолу към лъскавия двор, заграден от четири нарязани от прозорци бетонни стени.

— Не си хвърляй живота на вятъра, Сам. Накарай ги да си платят. Направи го скъп. — Тя му подаде джерикото с ръкохватката напред.

— Задръж го за всеки случай. Така или иначе имам само две ръце. — Той трябваше да тръгва. Взе норинкото и го затъкна под колана. Беретата напъха в чорапа си. — Може би ще се видим все пак?

— Последна възможност да се откажеш — каза тя, подпряла брадичка на страничната облегалка на дивана.

— Задминах последната си възможност толкова отдавна, че тя вече е само точица в далечината зад мен. — Петрович мина по пода, все едно си избираше път през минно поле. Сложи ръка на дръжката на вратата. — Заключи, като изляза.

Май нямаше нищо повече за казване, така че тръгна.

Навън в коридора опря чело на хладната бяла стена и си пое

дъх. Ако беше в своя си *домик*, нямаше да е сам. Щеше да е наобиколен от живеещите в коридора или от работниците на смени, или курвите, или пласьорите, или джебчиите. В студентското общежитие с платена охрана долу пред входа единствените стъпки, които се чуваха, докато препускаше надолу по стълбите, бяха неговите.

Да живееш като Пиф, изолиран от външния свят, на място, което не вони на ръжда и плесен, където съседите ти не мислят само как да те убият и да си присвоят мястото ти — беше различно.

За Петрович, който винаги беше драпал с нокти по ръба на съществуването, това дойде като велико прозрение. Той нарочно беше избрал *домиките* пред този светъл, чист, топъл живот. Крайчецът на устата му потръпна при мисълта, че може би беше сгрешил.

Охранителят на вратата го пусна навън с ръмжане. Екранът на настолния му компютър беше буря от звездички.

Внезапно стана студено. От влажния утринен въздух кожата на голите му ръце настръхна и той съжали за якето си. Тази мисъл роди друга: беше изгубил много повече от дреха. Прегърби се срещу хладното време и тръгна през кампуса.

Оставаше му да прекоси едно последно затворено пространство с приятна топлинка. Мина през фоайето, показа опърлената си студентска карта на дежурните и се поколеба пред главната порта.

Нещо не беше наред и след малко той установи какво е. Улицата навън беше почти пуста, а той никога не я беше виждал такава. Обърна се към охранителите, които, изглежда, изпитваха същото чувство на безпокойство като него. Те се бяха притиснали един о друг на регистратурата, разговаряха тихо помежду си и от време на време хвърляха погледи през прозорците.

Една кола, две коли минаха със синкави фарове, после нищо. Тротоарите, същите, по които беше свикнал да си проправя път с блъскане всеки ден, отразяваха светлините на уличните лампи с влагата си. Имаше хора, просто не достатъчно, за да се чувства спокойно. Щеше да се откроява, изложен на всякакви погледи.

Часовникът на стената отмери шест и единайсет минути. Щеше да закъснее. Усети студения допир на пистолета до гръбнака си, тежестта на десния глезен.

Натисна копчето на вратата. „Какво е най-лошото, което може да се случи?“ — си каза, докато чакаше и чакаше да се отвори. След известно време я блъсна и в края на краищата тя се откехна достатъчно, за да може да се провре навън.

Отново студ и той зае обичайната си поза за пътя с приведена

глава.

Само дето не можеше да я поддържа. Твърде малко бяха пешеходците. Чувстваше се принуден да ги оглежда, да извършва фаталния грях на общуването с погледи за част от секундата, докато се разминаваха. Всички бяха с еднакви изражения, което издаваше, че дълбоко в себе си въпреки опита за заблуда бяха уплашени.

Петрович можеше да предположи, че и в неговите очи се чете същият страх.

Пресече улицата по диагонал. През всичките си години в Метрозоната никога не беше правил нещо подобно. Мина покрай затъмнени магазини, за които не си спомняше някога да са затваряли. Табелите им бяха осветени, но вътре цареше сив полумрак.

Зави надясно от улица Ексибишън Роуд. По диагонал от другата страна се намираше Хайд Парк, също толкова притихнал, колкото беше и предния ден. Само че днес това не беше тишината на смъртта, идваща откъм зловонията. Беше тишината на притаен дъх.

Не само градът очакваше нещо да се случи. Петрович придърпа ръце в късите ръкави и забърза към Хайд Парк Корнър.

Марченко го нямаше, а и той не носеше нито часовник, нито телефон, за да провери точния час. Можеше да е закъснял или подранил. Единствено беше сигурен, че е нужният ден. Така че застана под Уелингтън Арч, където спяха десетина купчини от чували и одеяла с едва забележим човешки вид, възползвайки се максимално от подслона.

В далечината чу как камбана отброи половиния час. Сега Марченко закъсняваше. Той заподскача нагоре-надолу и заразмахва ръце в опит едновременно да се стопли и да изсуши студената пот, избила по тялото му. Той потръпна.

В далечината колона черни коли се движеха по улица Гровнър Плейс. Първоначално ги помисли за още някоя компютърно причинена странност, но после ги видя по-ясно. Колите, шест на брой, обиколиха статуята веднъж и паркираха до тротоара.

Хора, славяни като него, бавно се появиха на утринния въздух, добре навлечени, за да скрият оръжията си. Петрович внимаваше да показва и двете си ръце, докато се приближаваше.

— Здрасти, Юрий.

Григорий присви очи и вдигна брадичка:

— Петрович. Значи загубих.

— Какво?

— Заложих петдесетачка, че няма да се появиш.

Той се наведе към лимузината и почука на задния прозорец. Стъклото се плъзна надолу.

— *Доброе утро, товарищ.*

Петрович надзърна вътре:

— Мда. Направо не мога да повярвам, че имаш зил.

— Защо не? — каза Марченко. — Зилът е здрава кола. Надеждна. Бронирана.

— Частите сигурно ти ебават майката — Петрович прокара ръка по полирания и пастиран покрив, оставяйки редица мазни отпечатъци от пръсти.

— Всичко е възможно с пари — Марченко приглади мустака си. — Въоръжен ли си?

— На престрелка не се ходи с нож.

— Това беше добре. Какво ти трябва?

— Деветмилиметрови за норинкото. Нула трийсет и две за беретата.

Марченко кимна на Григорий, който отиде до багажника на колата и като го отвори, там имаше грижливо подредени кашони и продълговати кутии.

— Петрович, не ти ли е студено?

— Замръзнаха ми цицките в интерес на истината. От Райската милиция ми изгориха якето.

— Какво си им направил, че да ти палят дрехите?

Петрович тупна здраво с крак по земята:

— Дълга и вероятно безполезна история. Не преследваха мен де.

— Пак ли се месиш в чужди битки? Мислех, че се водиш за умен човек. — Мустакът му трепна, когато той се усмихна безрадостно. — Толкова много врагове за някой толкова млад.

Григорий му подаде две картонени кутии, тежки от патроните. Наблюдава го, докато Петрович се опита да намери някъде по себе си къде да ги сложи, после си свали дългия черен кожен шинел.

— Ето — каза той.

Петрович го погледна учудено.

— Не мога да си го позволя — каза той, когато най-накрая разбра.

— Имам повече палта, повече дрехи, костюми, обувки, дънки, отколкото бих могъл да нося. Вземи го. Гледай на него като на пример за социализъм в действие. — Григорий му го наметна; яката миришеше на одеколон.

— Сега изглеждаш достоен за моята компания — каза Марченко. — Качвай се.

Петрович сложи по една кутия във всеки от страничните

джобове на шинела и се загърна с него, докато се разполагаше на просторната задната седалка.

Срещу него седяха трима души: двама мъже и една жена, всеки стиснал калашников.

— Леон, Валентина, Зив. Това е момчето, за което ви говорих.

— Аха. Всичко, което ви е казал, е лъжа — Петрович изниза беретата от чорапа си и извади пълнителя.

Жената на име Валентина тръсна конска опашка:

— Той каза, че си безстрашен.

Петрович погледна към Марченко.

— Това значи ли, че ме харесваш?

— Значи, че реших да не те убивам. Добре е, нали? — Марченко хвърли поглед към малкото пистолетче, което Петрович презареждаше. — Много е малка твойта *пися*.

— Същото каза и другият тип, преди да го убия.

Марченко се разтресе от смях:

— Виждате ли? Виждате ли как прилича на котенце, а реве като лъв.

Вратата на шофьора се затвори и Григорий запали зила.

— Какво стана — каза Марченко — с твоя приятел американеца?

— Соренсън? Не знам. Ошикора го прецака и после инспектор Чейн направи същото, само че по-зле.

— Но Ошикора е мъртъв.

— Соренсън едва ли го знае. Ако е луднал, няма и да научи. Ще прекара остатъка от дните, укривайки се от някой, който вече не съществува. — Петрович мушна беретата в джоба си и посегна за норинкото. — Май мога да си представя какво е чувството.

— Предполагам, ще можеш да го издириш щом привършим с това, за което сме дошли. — Марченко кимна към мрачния Зив, който потупа Григорий по рамото.

Колата потегли и тръгна по Пикадили.

— Имаше ли някакви проблеми тази сутрин? — попита Петрович.

Той зареди тлъстите патрони в пълнителя на норинкото.

— Защо? Какво знаеш? — Марченко приглади брадичката си и се приведе, положил стоманената си мускулатура върху рамото на Петрович.

Излъчваше заплаха.

Петрович прибра пълнителя на мястото му и пусна оръжието в скута си. Подбираше думите си внимателно:

— Нещо става. Не знам какво. Не мога да кажа, че ми харесва.

И просто ей така, настроението на украинеца се смени. Той

изръмжа с дълбок гръден глас:

— Джиесемът ми отказва да се свърже. Компютърът ми не може да комуникира с други компютри. Закуската ми минава с бял шум вместо новините. Това не е добре. Но улиците са чисти. Камерите са изключени. Дори да е само за един ден, не можеше да е по-добре. Ние сме Господарите на безредието и никой няма да може да види нашите пакости. След като привършим тук, Ошикора има и няколко клона в Пет Енд, които бихме искали да закрием.

Григорий забави, направи обратен завой пред Ошикора Тауър, а другите коли блокираха пътя отпред и отзад, изсвистяха с гумите и забълваха хора.

Раздърпана фигура в кафяв дъждобран ги гледаше жлъчно от тротоара.

— А, да, пропуснах да спомена — Петрович изчака зила да спре, после отвори вратата. — Чейн може и да ни е подслушал разговора.

22.

Чейн се намръщи при вида на оръжия и хора, които се изливаха на тротоара. Той се обърна към Петрович с вид на ядосана костенурка.

— Не мислиш, че това ще ти се размине, нали? — каза той.

— Както вече някой отбеляза — каза Петрович, — днес е единственият ден, в който ще ни се размине. — Той вратна пешовете на шинела и сметна, че изглежда доста яко. — Мислиш ли, че можеш да ни спреш?

— Дойдох да опитам.

— Ха — ухили се Петрович, — ти и коя армия?

— О, много смешно. Оценявам остроумието ти, но това няма да те спаси. — Чейн пребърка джобовете си и извади своя пистолет. — Би трябвало да те арестувам веднага.

Петрович посегна за норинкото.

— Може, но нищо няма да ти стане да почакаш един час.

— Вероятно бих могъл — потвърди Чейн. — Може би е време да ти дам малко шанс за изява.

Марченко застана до Петрович и го тупна силно по гърба.

— Сега всички сме приятели? Това е добре.

— Колкото до всичко това — заяви Чейн, — аз не разполагам с човешки ресурси да спася Соня Ошикора — знаете го, нали?

— Знаем — каза Петрович.

— Така че да действаме. — Чейн потупа джобовете си за полицейската карта. Затъкна я отворена на горния си джоб. — Някой от вас има ли план?

Марченко погледна към Чейн, след това към Петрович.

— Разбира се — изръмжа той. — Да не мислиш, че оглавявам някаква немощна организация?

— Аз си представях, че отивам на рецепцията и оттам започвам революцията. Ако стане *пиздец*, го правим по старомодния начин: направо в центъра и много дим.

— Имаш ли някаква причина да вярваш, че това ще свърши работа? — Чейн огледа Ошикора Тауър от горе до долу.

— Да, имам. Сега говоря аз обаче. — Петрович освободи предпазителя на норинкото си.

— Чакай, чакай — размаха едрите си ръце Марченко. — Така няма да стане. Не може пред моите хора да остана назад, докато ти крачиш към сградата. Не става така. Григорий, уоки-токито.

Григорий сложи устройството с големина на юмрук в шепата на Марченко.

— Ще дойдеш, когато те повикам, да? — и изчака Григорий

да кимне. — Да не ми се мотаеш наоколо като *крыша*, който ми взима парите, а не прави нищо, за да си ги заработи.

— Сега може ли да потегляме? — каза Петрович. — Времето напредва.

Той тръгна през площада. Фонтаните, които трябваше да блещукат в светлината на ранното утро, бяха се кротнали, само басейни с трептяща вода. Начело на двамата отзад, той не отлепяше очи от кулата.

Нямаше никаква охрана на вратата, а би трябвало, без значение кое време на деня беше. Очакваше на всяка стъпка някой да му препречи пътя, докато се приближаваше. А може би вместо това имаше снайперист на съседен покрив?

— Никога не съм си мислил, че ще го кажа — каза Чейн, докато го настигаше, — но тук е прекалено тихо.

— Какво си чул, Чейн? Какво става? И не ми казвай, че е по моя вина.

— Вече не го мисля. Знам, че администрацията на Метрозоната изключва всичко поетапно и го рестартира от долу на горе. Имаме най-много два часа. След това всичко ще е отново на линия.

— Ще отнеме повече време, за да се включи. Навързано е, Чейн. Достатъчна е само една повреда някъде, за да засегне останалото. — Петрович погледна зад себе си, където крачеше Марченко. Силуети се разпръскваха по площада, криеха се зад абстрактните гранитни форми и приклякаха зад басейните. — Защо няма никой отпред?

— Една от две възможности. Едната е, че не ни очакват.

— Другата е, че ни очакват. Марченко, колко е сплотена твоята *органицкая*?

— Всички ние сме другари. Всеки има също толкова за губене или за печелене, колкото всеки друг. *Да?* — маслиненозеленият мундир на украинеца се развяваше, докато той вървеше, и разкриваше кобура при мишницата му. — След последната чистка не сме имали пробиви.

— Това не ме изпълва с увереност — Петрович силно побутна очилата си нагоре по носа. — Виждаш ли някого вътре?

Фоайето беше притъмнено, но те бяха достатъчно близо, за да различат смътни фигури, които се движеха зад стъклените врати: ръка, лице.

— Виждал съм нещо такова и преди. И ти също, Петрович. — Чейн се затича към кулата.

— Какво означава това? — попита Марченко и хвана ръката на Петрович.

— Ела с мен и ще ти покажа.

Те настигнаха детектива, в сянката на кулата. Стана ясно, че вътре има затворени хора; големите стъкла бяха устояли геройски на опитите да бъдат счупени, а отраженията на тримата мъже във вратите се изкривяваха при разклащането им. Но като че ли нямаше път навън.

— *Гівно!* — изръмжа Марченко и сложи ръка на пистолета си. — Искам обяснение веднага.

— Ако се командва от компютър, нещо се е прецакало.

Чейн долепи полицейската си карта към стъклото.

— Отдръпнете се — извика той. — Ще се опитам да си проправя път с пистолета.

— Няма смисъл — каза Петрович. — Но ако настояваш, нека се прикрия, преди рикошетът да пробие спретната дупчица в черепа ми.

Хората вътре се скупчиха още по-плътно към Чейн. Той не би могъл да стреля дори и да искаше.

— Имаш ли по-добра идея?

— Да — каза Марченко. И заговори по уоки-токито си: — Григорий? Имаме нужда от Тина и нейната магическа кутия.

В това време Петрович избутваше Чейн от вратата.

— Не така. Така. — Той прехвана погледа на ужасен сарариман и изговори със запъване: — *Шинкансен ва мата хаширу.*

— Какво? — рече Чейн. — Какво каза?

— *Заткнись!* — Петрович го избута отново, повиши глас: — *Шинкансен ва мата хаширу.*

Мъжът вътре премигна, обърна се назад и лицето му се размри зад опушеното стъкло. После се появи пак, кимна и произнесе с устни: „Хай.“

Валентина сложи метално куфарче на земята до него. Натисна копчетата на ключалките с дългите си пръсти и го отвори.

— Добре — каза Петрович, като огледа съдържанието на куфарчето.

— Свърши си работата! Накарай ги да се отдръпнат от вратите. — Тя се зае с пластичния експлозив, който оформи като диск в ръцете си.

Петрович изигра в пантомима какво ще направи жената, включително експлозията, която щеше да последва. Те не го разбраха, докато тя не започна да пъха детонатори в сивите парчета експлозив, които беше прикрепила към предполагаемото място на отключващия механизъм на вратата. Тогава всички вкупом се отдръпнаха назад, вкопчени един в друг, чак до бюрата на рецепцията.

— Готови — каза тя с куфарчето в едната ръка и с ролка тънък кабел в другата.

Тръгна към първия фонтан, като размотаваше кабела след себе си. Марченко, Чейн и Петрович я последваха и клекнаха до нея зад солидното прикритие.

— Нали помниш, че трябва да взривиш само вратите? — каза Чейн и тя му отвърна с изпепеляващ поглед.

— Аматьори — измърмори Валентина и отвори куфарчето си за батерията. Свърза свободните краища на кабела и махна предпазното капаче на големия червен бутон. — Запушете си ушите.

Натисна бутона и тишината бе нарушена от един-единствен звук като ръкопляскане, усилено до краен предел. Въздухът се стегна и отпусна, вече изпълнен с мириса на изгорели химикали. Те погледнаха над парапета. Отначало вратите бяха скрити от пушека; след като той се разнесе, вратата и нейното стъкло изглеждаха непокътнати.

Бавно, грациозно, касата падна навън и се приземи с втори трясък на бетонните плочки. Стъклото и сега си беше цяло.

— Отлично, Тина — каза Марченко и докато се изправяше, изкара пистолета си с отработено движение. — Хайде. Да не искате да живеете вечно?

— Добре казано, право в десетката — обади се Петрович и вдигна норинкото си.

Втурнаха се към вратите, докато освободените хора се изнасяха навън, кашляйки от пушека. Веднага щом изскочеха на улицата, те се разпръскваха, като че ли бягаха от дявола.

— Хванете един — извика Петрович и изгледа как Марченко пресече пътя на мъж на средна възраст, като го блъсна право в лицето с десен прав. Онзи едва бе докоснал земята, когато бе изправен на пръсти за вратовръзката си. — Не е точно което имах предвид, но добре, става.

Кръв от носа на човека се стичаше по лицето му и попиваше в намачканата му риза. Изглеждаше като почти невменяем от ужас.

— Къде е Соня Ошикора? — попита Петрович.

Мъжът погледна към него, към Марченко, към сградата, която току-що бе напуснал с такава скорост. Японска реч бълваше от устата му, абсолютно неразбираема за Петрович.

— Соня Ошикора. Къде е тя? На кой етаж е?

Марченко засили юмрук за нов удар и онзи чак тогава като че ли достатъчно се уплаши от побоя, та промълви:

— Госпожица Соня отишла.

— Отишла си? Мъртва?

— Не мъртва. Отишла. През нощ.

— Къде я е закарал Хиджо?

Онзи съсредоточи погледа си върху Петрович и заобяснява доколкото можеше, бидейки полузадушен:

— Не Хиджо-сан. Госпожица Соня бяга надалек. Хиджо-сан търси госпожица Соня в град.

Петрович намести очилата си:

— Избягала е? Кога?

— През нощ. Тази нощ.

— *Пиздец.* Свали го на земята и го пусни.

Марченко пусна мъжа, който се приземи на стъпалата си и се втурна с всичка сила към Пикадили.

— Тя не е тук?

— Явно е минала и без нашата помощ в крайна сметка. — Петрович проследи костюмирания с поглед, после се обърна към Ошикора Тауър. — Това обаче не обяснява какво се случва там вътре.

— Да погледнем ли? — Марченко сви рамене и влезе във фоайето.

Чейн вече се промъкваше между предметите, които неуспешно бяха използвали, за да отворят път навън — столове, маси, пожарогасители, метални конструкции, глинени саксии с разсипана пръст и пречупени стъбла.

— Паникьосали са се — срита настрани счупена маса. — Това не би се случило, ако Ошикора беше жив.

— Сигурно не би се случило и ако Хиджо беше тук.

— Така ли?

— Да. Обзалагам се, че е взел всички въоръжени хора и са излезли да търсят Соня, която е избягала самостоятелно. Съжалявам, господа. Май ви загубих времето.

Марченко си прибра пистолета и си подпря ръцете на кръста:

— Не, *товарищ*. Дори бих платил, за да видя това. Съжалявам само, че не донесох достатъчно експлозив да взривя цялата сграда.

— Надали бих го допуснал — каза Чейн. — Е, сигурни ли сме, че мястото е празно? Обикновено тук би имало към хиляда *никкейджин*.

Петрович сви рамене:

— Може все още да се опитват да дойдат на работа от местата, където живеят. Представете си изненадата им, когато най-сетне пристигнат тук. — Той вирна глава и се заслуша.

— И аз го чувам — каза Марченко.

— Това са асансьорите — Петрович насочи напред оръжието си и се промъкна покрай рецепцията.

Шумът от движение идваше откъм асансьорните врати отзад.

— Защо няма осветление, а те работят? — Чейн изкара пистолета, загледан как индикаторите за етажите над всяка врата мигат и се сменят.

Марченко натисна бутона на уоки-токито си:

— Григорий. Хората ни във фоайето! Веднага!

— Въпросът е тези цифри растат или намаляват?

На въпроса на Петрович отговориха иззвънявания, едно след друго, които обявиха пристигането на асансьорите на партера.

— И защо стоим тук и чакаме да разберем?

Вратите се отвориха едновременно и в първия момент никой не разбра какво се вижда: във всеки асансьор имаше смесена маса от плат и бледа плът като разхвърлян куп манекени. Постепенно насъбралата се кръв започна да прелива от праговете върху бледия каменен под. Тъмночервени петна потекоха навън, разрастваха се и се сливаха с другите петна.

— Мисля, че е време да си ходим — прошепна Петрович.

Григорий рязко спря зад тях, а цевта на калашника му си търсеше мишена.

— Тактическа промяна в плана — каза Марченко. — Отстъпление.

Петрович изчака няколко секунди, преди да се присъедини към тях, като си представяше последните мигове от живота на хората, заклещени в асансьорите, когато са падали в шахтата, момента, в който този свободен полет се е превърнал във фатален удар.

— Петрович! Мърдай! — извика Чейн.

Но той не се помръдна. Беше се замислил как всеки асансьор е трябвало да събере хората от всеки етаж, след това да ги качи до най-горния, за да ги пусне смъртоносно надолу. Било е целенасочено действие. Някой ги беше убил всичките.

— Ей!

— Да. Идвам.

Морето от кръв беше стигнало до ходилата му, та докато отстъпваше, остави диря от кървави отпечатъци, които стигнаха чак отвън.

23.

Марченко беше донесъл водка освен оръжията. В табла бяха наредени чаши и бутилката бързо ги напълни. Острите алкохолни пари прогориха тежката сладникава миризма на кръв в ноздрите им.

Петрович тресна чашата си в канавката като истински руснак и бандата на Марченко го последва, за да докаже, че са още по-истински украинци.

— Ако някой има обяснение за случилото се, много бих искал да го чуя. — Марченко се върна за втора чаша, изпи я и потръпна.

— Сградата ги е нападнала — каза Петрович и внезапно всички очи се обърнаха към него. Смутен от цялото това внимание, той намести очилата си. — Примамила ги е в асансьорите и след това ги е убила.

— Сградите не…

— Да — прекъсна го Петрович. — Колите също не го правят, но вчера го направиха. Ако имате по-добра идея, нека да я чуем.

Марченко избърбори тихо:

— Някой трябва да командва асансьорите, за да ги накара да го сторят. — Той беше потресен, този човек, който бе извършил толкова хладнокръвни жестокости.

— Същият, който командваше колите, блокира интернет и телефоните и парализира метрото? Трябва да е много зает. Свръхчовешки зает. — Поклати глава. — Вирус е. Някакъв вид вирус.

— Вирусите не преследват хора и не ги пращат да гинат — Марченко метна чашата си в бордюра, където тя се разби на лъскави стъкълца. — Знам със сигурност: единствено ние сме способни да бъдем толкова жестоки.

— На теб ти пречи само това, че интернетът е задръстен. Няма трафик. И не може да се командва нищо в момента.

— Не искам да ви прекъсвам — каза Чейн. От всички тях само той не беше пил, — но някой друг чува ли това?

Марченко махна с ръка за тишина. Чуваха се два различни типа звуци, никой от тях за предпочитане. Далечна стрелба, припрени откоси от автоматични оръжия и единични пистолетни пукоти. А по-наблизо, не просто наблизо, а навсякъде наоколо се чуваше повтарящо се щракване — кратък удар на всяка секунда.

Хората озадачени завъртяха глави в търсене на източника.

— Камерите. Идва от камерите — Чейн посочи отсреща, където на сграда от кафяв пясъчник беше монтирано устройство за видеонаблюдение. — Под тях има високоговорители.

— Но защо ни цъкат? — Петрович огледа площада, докато звукът отекваше около тях, отразен от високите стени и повтарян по всички улични ъгли.

— Това е предупредителната система за опасност от радиация — каза Чейн учуден. — Не знаех, че все още работи.

— Радиация? — попита Марченко. — Какво отчита, че има радиация? Трябва ли да й се вярва?

— Ако системата е автоматична, не бих й повярвал дори за точното време в момента. Най-разумното е да не й обръщаме внимание. Повече ме притеснява войната, която май започва тревожно близо.

Петрович, който стоеше почти редом с Григорий, го попита:

— В коя посока?

Григорий се ослуша:

— На север? — предположи той. — Риджънтс Парк?

— Да, може би. Местните винаги са неспокойни. А може и да е Хиджо.

— Бях забравил за мацката ти.

— *Пошел на хуй!*

— Рискуваш живота си заради нея.

— Правя го само защото Хиджо ме ядоса — Петрович се огледа за последно. — Благодаря за шинела, но тук приключих. А сега — на север.

Той беше стигнал до бялата разделителна линия, когато високоговорителите прозвънnаха с три високи тона.

— Внимание! Внимание! Внимание! Нов джихад на машините. Внимание! Внимание! Внимание! Нов джихад на машините. — Гласът беше женски, много правилен, много английски.

Притъпен трус премина през града и отвлече вниманието на Чейн, но не и на Петрович.

— Какво става? — извика той. Когато Чейн само разпери ръце в недоумение, подвикна пак: — Трябва да ги знаеш тези неща!

— Това е предупредителна система за опасност от радиация. Някой в контролния център натиска бутона, когато има такава опасност, а не…

— Внимание! Внимание! Внимание! Нов джихад на машините.

— Гадно. Не знам какво е „нов джихад на машините“. Никога не съм чувал за такова нещо и не знам защо трябва да ме е грижа за него, когато някой — и то не ние — използва експлозиви в центъра на Метрозоната.

Предупреждението прозвуча още два пъти, после спря. Цъкането започна отново.

Марченко размърда мустак:

— Няма значение. Кулата е сразена, но ако искаме да унищожим организацията на Ошикора изцяло, трябва да ударим сега. Ще смачкаме врага, докато още е зашеметен от загубите си. Успехът зависи от бързината ни.

Чейн се прокашля учтиво:

— Може ли да обсъдим този въпрос за минутка?

— Да обсъдим? Нали това искаше, Хари Чейн — Марченко плесна с ръце, за да въведе ред. Шофьорите запалиха двигателите, пътниците се качиха в автомобилите. — Няма време, няма нищо за обсъждане. Петрович, отиваш ли да търсиш момичето?

— Да — каза Петрович. — Мисля, че знам къде да проверя.

— Ако чуя нещо — освен звуците на нашата славна победа, — ще гледам да се свържа с теб. — Марченко сбърчи вежди, когато обърна поглед към Риджънтс Парк.

— Да. Благодаря, Марченко. Може и да си непоправим сталинист, но те бива.

— И все пак най-вероятно ще трябва да те убия — засмя се, — но не днес. Засега *довиждане*. — Той се качи в своя зил и отпраши още преди вратата да се бе затворила.

— Изглежда, всички тръгват, Чейн. — Петрович сложи на предпазител норинкото. Не искаше да се простреля в крака по невнимание. — Сигурно и ти трябва да тръгваш. Метрозоната има нужда от теб, колкото и ужасяващо да звучи.

— Внимание! Внимание! Внимание! Нов джихад на машините.

Петрович се спъна пътьом и му се наложи да се хване за уличен стълб, за да не падне. Не му се счуваше — беше чувал тези думи и преди. Знаеше откъде да разбере за какво новосъздадено изчадие на ада става дума.

Той побягна, а Чейн крещеше въпросите си без отговор подире му.

Мина през Пикадили и сви по странична улица. Шинелът му се вееше, но вече не го интересуваше колко яко изглежда.

Когато излезе на Парк Лейн, пред него се разкри сивотата на Хайд Парк. Вече не беше застинал. Движеше се, пъплеше като разложено месо.

Вече нямаше време за нищо. Изтича до Спийкърс Корнър, където видя тълпа от полуживи хора, които зяпаха с унесено благоговение някакъв гологлав луд с изрисуван за случая кръг от черна смазка на челото.

Те приижда ха от Хайд Парк, тътреха се през отворените порти и влачеха измършавели крака, за да чуят речта на пророка.

Петрович не можеше да се приближи до него, без да си проправи силом път през човешката маса. Сърцето му вече прескачаше, туптеше неравномерно в гръдния кош и той усещаше как кондензаторите се зареждат: електрически заряд преди светкавица. Изведнъж пророкът го забеляза от касетката, върху която беше кацнал, и викна:

— Виждате ли? Виждате ли човека машина, който дава и получава живот: истински симбиот, който не се страхува от настъпващата ера!

Зарядът прониза Петрович и той падна на колене. Болката беше агония, отминаването ѝ облекчение. Той смътно съзнаваше, че гледа два мръсни крака, обути само в сандали.

Преглътна металния вкус в устата си и погледна нагоре. Човекът с обръснатата глава и маслен знак погледна надолу.

— Стани, братко мой. Ние всички сме равни пред Машината.

Петрович се изправи, олюля се. Искаше да протегне ръка в търсене на помощ, но се боеше какво ли би докоснал.

— Аз… — преглътна отново. Устата му беше пресъхнала. — Как разбра за Новия джихад на машините преди всички останали?

Пророкът се усмихна. Зъбите му бяха жълти и развалени.

— Машината ме избра да разглася новия ред. Машината е един и много. Аз съм само първият вярващ — Докато говореше, очите му мърдаха, все едно четеше текст. — Как избра теб?

Онзи бръкна под ризата си и извади мобилния си телефон. Държеше го, все едно е реликва.

— Получих светая светих.

Петрович погледна към очуканото устройство.

— Разговаряш ли с нея?

— Тя ми говори! Аз не бих се осмелил да разпитвам Машината.

Петрович посегна към телефона, но онзи го дръпна.

— Достоен ли си?

— Да — каза Петрович, който вече запояваше да губи търпение. — Просто ме свържи с Господ. Надявам се той да говори по-смислено от теб.

Пророкът натисна два бутона: явно Господ вече беше записан за бързо избиране. Той поднесе телефона с поклон. Петрович го измъкна от мръсните му пръсти и предпазливо го доближи до ухото си.

Звънене.

Щракване и връзката се осъществи.

— Ало? Петрович е.

Дълбоко мълчание и тихо като въздишка:

— *Шинкансен ва мата хаширу.*

Същият глас, който беше чул вчера.

— Това го знам. Какво представлява този Нов джихад на машините?

— Нов джихад на машините.

— Говорите от името на тази джихадска групировка или тя е нещо отделно? — той си смени ръцете. Лявата му ръка беше изморена и го болеше. Това не вещаеше нищо добро. — Какво общо има с Ошикора?

— Аз съм — каза гласът.

Безсмислен отговор.

— С кого говоря?

Мълчание.

— Виж, това не ми помага. Соня е избягала от Хиджо. Не знам къде е. Ако искаш моята помощ трябва да ми го кажеш сега, защото ме наобикалят все повече разяждани от болести хаховци, а твоят самозван пророк си иска телефона.

Отново тишина. Петрович изръмжа недоволно:

— Хубаво, *это мне до хуя*. Ти ли уби всички онези хора в Ошикора Тауър?

— Спаси я — каза гласът. — Спаси Соня.

— Това се опитвах да направя! Всичко беше наред. Имах и армия с мен, но когато стигнах там, нея я нямаше, а ти беше избил всички служители. — И завърши през зъби: — Трябваше първо да говориш с мен.

— Спаси я — повтори гласът.

— Тогава ми кажи къде е тя!

Тишина.

— Сега или никога. Ако не знам откъде да започна, не мога да направя това, което искаш.

— „Парадайз“ — каза гласът и с това разговорът приключи.

Петрович подхвърли телефона на пророка, който го изгледа с благоговение.

— Ти разговаря с Машината.

— Да, който и да е това. Със сигурност английският не му е майчин език. — Той се обърна бавно. Беше заобиколен от хора, довлекли се от Хайд Парк. — Можеш ли да ги накараш да се дръпнат от пътя ми?

— Но Машината ти възложи мисия. Ние всички се подчиняваме на Машината: твоята задача е и наша.

Петрович се вцепени. За момент той се ужаси при мисълта за орда от полуживи трупове, водена от него и плешивия дрипав пророк.

— Добре. Това, което Машината ми каза да направя, е само за

мен. Но той ми предаде съобщение и за теб, първи вярващ. (Пророкът попиваше всяка негова дума.) Той иска да се погрижиш за тези хора: намери храна, дрехи, медикаменти за тях. Взимай каквото ти трябва, където и да го намериш.

Онзи закима оживено, после се замисли:

— Това не би ли било кражба? Няма ли някой да ни спре?

— Новият джихад на машините променя всички правила. — Петрович му беше хванал цаката и вече набираше скорост: — Върви сега. Върви с благословията на Машината.

Повеляваше да се получи. Пророкът се взря през него с трепкащите си очи, после вдигна ръка. Не че преди това някой говореше, но сега пълното внимание на тълпата се съсредоточи върху него, не върху бледия мъж с черния шинел.

— Братя! Сестри! Не е ли както казах? Машината се грижи за нас. Ние живеем под благосклонното й управление. Ще отидем и ще намерим храна, защото Машината иска да сме силни, за да можем да изпълняваме заповедите й. С мен, братя. С мен, сестри! — и с вдигната ръка той тръгна през насъбралите се хора.

А те го последваха. Петрович остана неподвижен, докато и последният не изчезна в посока към Падингтън. Чак тогава отпусна рамене. Сложи ръка на гърдите си, за да се увери, че сърцето му все още бие.

— Нов джихад на машините? *У тебя нету писъки*, че да ме караш да ти върша мръсната работа вместо теб. — Провери оръжията си и тръгна на север по Еджуеър Роуд.

Бе изминал четвърт от пътя по опразнената улица, когато усети мирис на изгоряло. След половината път видя голяма група хора да вървят към него. Не можа да различи подробности заради пушека, но беше сигурен, че един от тях развява бял флаг.

Зад тях оттатък надлеза се виждаше жилищният комплекс „Парадайз“, обвит в тъмен дим. Само върховете на кулите се издигаха над хаоса, който цареше долу.

Мъжът, който носеше флага, придоби вида на свещеник, размахал една от одеждите на църковния хор, които Петрович не беше унищожил или взел за временно ползване. След него се движеше ято от неколкостотин… бежанци беше единствената дума, която им пасваше; някои носеха сакове, някои — деца, някои придържаха парчета плат към устите и носовете си, за да се предпазят от парливата химическа смрад.

Най-последна — сестра Маделин с одобрен от Ватикана автоматик в ръка. Вместо да оглежда улицата зад себе си и да пази гърба си и другите, тя гледаше как Петрович се приближава все повече и повече, докато той и отец Джон се изправиха лице в лице.

— Колко е малък светът — каза Петрович.

24.

— Какво правиш тук? — попита отец Джон.

Превързаната му ръка, която стискаше дръжката на самоделния флаг, кървеше.

— Няма да те лъжа, че идвам да те видя.

Личеше си, че бяха тръгнали набързо. Не бяха облечени за организирана евакуация. Някои бяха облечени като за сън.

— Да разбирам ли, че те завариха у дома този път?

Отец Джон отмахна своенравната си коса от челото. Скалпът му също кървеше и той размаза пресни червени следи по кожата си.

— Взривиха полицейския участък. Разрушиха го из основи, изпотрошиха абсолютно всеки прозорец. После се нароиха откъм Мерилебън Роуд.

— Под „те“ да разбирам ли, че според теб е била Райската милиция?

— Кой друг?

— Имам доста смислена идея кой.

Пушек се стелеше надолу по пътя.

— Какво гори?

— Църквата ми. — Отец Джон сви юмрук и само чакаше Петрович да се подхили. — Не ми отговори на въпроса. Какво правиш тук? Плячкосваш?

— Не бъди *жопа*. Отивам да намеря Соня Ошикора. Новият джихад на машините ми казаха, че тя е в „Парадайз“.

Свещеникът погледна учудено.

— Кой?

— Не кой, а те, Новият джихад на машините. Мисля, че стоят зад всичките странни компютърни лайна.

— Не можеш да отидеш в „Парадайз“ — каза сестра Маделин над главите на всички.

— Мда. Но ще отида.

— Те ще те убият — каза тя.

— И без това официално съм мъртъв. — Той бръкна в джобовете си и усети тежестта на пистолетите, на куршумите, на душата си.

Поредна стрелба загърмя по една от страничните улици. Всички трепнаха едновременно.

— Трябва да заведа тези хора на безопасно място — каза отец Джон бързо. — Какво можеш да ми кажеш за центъра?

— Доста е кротко. Накъде сте се запътили?

— Към църква на улица Маунт.

— Тогава избягвайте Хайд Парк. Минете по заобиколния път.

Свещеникът отново вдигна флага и махна на парцаливата си колона да го последва. Те се занизаха покрай Петрович, уплашени не само от онова, което беше зад тях, но и от това, което предстоеше. И с право.

Тълпата се оттичаше и оредяваше, а сестра Маделин го наближаваше. Когато мина покрай него, тя нарочно погледна встрани. След секунди се спря, стиснала празния си юмрук. Другите продължиха без нея.

— Какво искаш от мен, Сам?

— Нищо не искам от теб. Искам да вървиш.

Тя все така не го поглеждаше.

— Защо е толкова важно да намериш Соня Ошикора?

— Обещах да я намеря. Но това беше преди Новият джихад на машините да прекъснат информационните системи в Метрозоната. Сега може би единственият начин да ги накарам да прекратят е да правя това, което искат. — Той се загледа в нейния издължен широк гръб. — Нещо повече: мисля, че най-сетне постъпвам правилно. Не съм единственият, който я търси, но няма да й забия куршум в главата, когато я намеря.

Най-накрая някой забеляза липсата на монахинята и каза на отец Джон.

— Сестра Маделин. С нас, ако обичате — провикна се той.

— Знаеш ли колко ме затрудняваш? — каза тя.

Петрович не знаеше, при това едновременно и се надяваше, и се страхуваше, че тя ще му демонстрира.

— Сестро? Веднага.

Тя погледна към него през рамо. Плачеше.

— Кажи ми честно: какво искаш?

— Аз… — Петрович не знаеше как да изрази чувството, което изпитваше.

Сестра Маделин престъпи напред да се отдалечи от него.

— Искам да направя нещо съществено — изстреля той, после на няколко пъти си пое дълбоко въздух. — Звучи глупаво. Можех да изчезна, да избягам. Не го направих. Какъвто и скапан мотив да имах в началото, искам да го направя докрай. Трябва да го направя.

— Колко типично по руски — каза тя и обърса очите си. — Без мен няма да оцелееш и пет минути. Хайде!

— Защо? Къде отиваш?

— Мислех, че искаш да вървиш в „Парадайз“ — Тя отиде до вратата на един магазин и се огледа наляво и надясно.

Петрович изтича след нея. Той видя как отец Джон отведе стадото си зад колона от изоставени коли и се запъти към тях.

Непреклонните му движения и упоритостта, изписана на лицето му, издаваха как е настроен.

Монахинята се зае да сваля робата си и да я нагъва. Когато свещеникът дойде, тя му я хвърли.

— Трябва да дойдеш с нас, сестро. Това е твое задължение.

— Не мога, отче.

— Нямаш право да вземеш такова решение — хвана ръката ѝ той. — Маделин.

Тя се отърси от него с такава сила, че го повали на земята.

— Трябва да отида с него. Това е. Трябва. — Подпъхна пръсти под касинката и си я махна. Петрович пристъпи напред и помогна на свещеника да стане.

— Ако е утешение за вас, и аз не го разбирам.

— Това… Всичко това е по твоя вина. — Той отдръпна ръката си. — Сестро, ако си тръгнеш сега, вероятно никога няма да може да се върнеш. Нарушаваш обета си.

— Така изглежда. Започва да ми става навик — и се изсмя гръмогласно. — Ха-ха. Навик. — Беше останала по бронежилетка със застъпващи се парчета, подобни на рибешки люспи. Тя вдигна оръжието си и погледна зад ъгъла. — Чисто е.

— Май ще тръгваме. Съжалявам, отче.

— Какво ѝ каза? Какво?

Петрович не знаеше какво да отвърне:

— Само, че това, което правя, има смисъл.

— А според теб това, което прави тя, няма смисъл?

— Изборът е неин! Не съм я молил за нищо.

Сестра Маделин дръпна Петрович за яката и го повлече, заедно се стрелнаха до следващото солидно прикритие. Тя го бутна до някакви зарешетени прозорци и клекна. Огледа пътя напред, игнорирайки свещеника, който жално викаше името ѝ.

— Продължавай напред — каза тя.

Този път му гласува доверие, че няма да се загуби, и пусна шинела му, докато се придвижваше към кола, паркирана напряко до бордюра. Петрович клекна под нивото на покрива ѝ и погледна през прозорците.

Пушек се стелеше на мръсни облаци между сградите. От време на време се чуваше по някой изстрел, но не твърде близо.

— Разбирам, че съм само мръсен езичник и сигурно не ми се полага да говоря каквото и да било, но сигурна ли си?

— Ще кажа само, че се надявам да си струва. — Тя дръпна плитката си през рамо и я усука на ръката си.

— Ще гледам да не те разочаровам. — Петрович помисли, че вижда фигури в далечината, и посочи с пръст.

— Току-що зарязах всичко, с което живях последните четири

години, а ти ще гледаш да не ме разочароваш? — тя рискува да хвърли още един поглед. — Надясно. Входът на ъгъла.

Побягнаха, ниско превити. Неговият силует беше по-малък от нейния. Нейният беше по-грациозен. Този път мястото, с което разполагаха, за да се скрият, беше тясно и им се наложи да се притиснат навътре тяло в тяло. Разликата във височината им означаваше, че Петрович не знаеше накъде да гледа. Вместо да зяпа брониранте й гърди, той погледна нагоре в големите й кафяви очи.

— Казвам ти — рече тя. — Ако ме разочароващ ще те убия.

— Някак си го предполагах.

— Добре, значи и двамата знаем как стоят нещата.

Чуха се стъпки, звук на счупено стъкло от тежестта на крака с кубинки, гласове. Петрович и монахинята замръзнаха и зачакаха.

Тя завъртя глава, за да скрие лицето си, и Петрович забеляза наболата коса по частично обръснатата й глава.

Някой се изсмя, ритна празна пластмасова бутилка по улицата, после стреля по нея за загрявка. Последваха възклицания и залп от изстрели.

След което продължиха по пътя си.

— Паплач — промърмори тя. — Вземи им оръжието и са нищо.

— Не е както отец Джон си го представя. Не е както ти си го представяш.

— Прости ми, че не съм много благонастроена. Тази воня, дето я носи вятърът, е моята църква. — Тя провери дали пътят, по който щяха да поемат, е чист. — Придържай се вдясно. В края на улицата има остъклена червена сграда. Свърни надясно и отиди на паркинга зад нея. Можем да минем напряко през него.

Тя плавно се оттласна и побягна отново, стрелкаше се между колите и подскачаше над градските купища боклуци. Ако Петрович не знаеше накъде да гледа, щеше да му е невъзможно да я проследи. Тя беше като сив призрак, който изчезваше по желание.

Той я последва по своя тромав начин, като спираше да си почине там, където можеше да се скрие за няколко мига, и после да продължи.

Насред пътя имаше тяло, сковано завинаги в разпънато пълзяща паякова поза. Застреляно в гръб, после простреляно отново. Той се огледа наоколо със закъснение в проверка за подходящи прикрития и съмнителни сенки.

Не беше същото като да бягаш от няколко затлъстели санктпетербургски ченгета.

Продължи, въпреки че я беше изгубил от поглед. Като

пътеводна звезда беше за него, че тя е напред и ще бъде където му каза, когато той стигне. А той щеше да стигне дотам или да умре по пътя.

Порив на вятъра запрати стълба дим от „Св. Йосиф“ ниско долу по улицата. Петрович рискува и се втурна през носещия се облак от сажди и пепел към следващия ъгъл, после пресече улицата към розовата сграда. Стъклената ѝ фасада лежеше пръсната на парчета на пътя.

Той зави надясно и се вмъкна в пролуката между нея и следващото незнайно бетонно съоръжение. Беше тъмно и празно. Не я виждаше никаква.

Спря рязко, беше се задъхал, не можеше да се фокусира. Мина две крачки встрани и се облегна тежко на стената. Вече усещаше не само лявата си китка отслабнала, но и цялата ръка: сякаш я пробождаха хиляди игли.

— Добре ли си?

Той подскочи и заедно с него и сърцето му.

— *Ёбаный стос*, жено!

— Мислех, че знаеш, че съм тук. — Тя се помръдна и изведнъж силуетът ѝ се очерта.

Той се плъзна надолу по стената и клекна.

— Трябват ми само пет минути. — Едва дишаше. Вдигна глава да погледне към ивицата небе.

— *Чёрт*, боли.

— Мога да го направя вместо теб, ако искаш — каза тя. — Знам как изглежда Соня.

— Не забравяш ли — Райската милиция искат да те убият.

— Искат да убият отец Джон.

— Те наблюдаваха сградата и мислеха, че си сама. — Той разтри гръдната си кост. — Теб търсеха.

— Ами много ти благодаря. — Тя запремята дебело сплетената си коса.

— Е, да. Май не придиряха особено накъде насочват своите *писи*. Може и аз да съм в коледния им списък.

Тя се протегна, вдигна се на пръсти и изпъна бездруго дългите си крака.

— Готов ли си да продължаваме?

Той изпъшка.

— Най-кратките пет минути в историята.

— Да изчакаме още малко.

— Не, нека приключваме. Колкото по-скоро ме вкараш в „Парадайз“, толкова по-скоро ще можеш да се върнеш и да пазиш отец Джон. — Понечи да се изправи и му се зави свят.

— Сам, няма да се върна — каза тя. — Мисля, че бях

достатъчно ясна: оставам с теб.

— Мда, трудно ми е да го повярвам, затова ти предлагам лесен изход.

— Не искам лесен изход. Трябва да страдам заради това, което правя в момента.

Крайчецът на устата му трепна:

— Все едно аз го казах. Сега накъде?

— Оттатък зида — посочи тя.

Стената от сгурбетон беше два пъти по-висока от него.

Което не беше проблем за Маделин. Тя прикрепи оръжието към хълбока си и се затича към стената. Подскочи, набра се и я яхна, провесила крака от двете страни. Махна на Петрович да я последва, наведе се и двамата се хванаха за предмишниците. Той се изкатери, доколкото можа, и се просна като удавник върху грубата зидария.

— А ще трябва и да сляза от другата страна — изсумтя.

— Слизането е лесно — каза тя и изви ръката му така, че той се преобърна. — Приземяването е трудно.

Държеше здраво, захванала с пръсти китката му. Спусна го, докато краката му докоснаха земята, а после тя самата се приземи перфектно, със събрани крака и присвити колена.

— Това в монашеското училище ли ви го преподаваха, или си го научила покрай другото?

— Всичко дължа на Ордена — каза тя.

— Тогава защо…

Тя подхвана отново пистолета, като че беше естествено продължение на ръката й.

— Защото съм обладана от някаква непреодолима лудост, която ме кара да зарежа призванието, сестрите, дълга си, свещеника — и вместо това да тръгна с теб, сквернословец, безверник, малодушен егоистичен престъпник, който по някаква идиотска случайност или божествено провидение не само си запленил моето каменно сърце, но и сякаш олицетворяваш силата на надеждата по начин, който досега не съм изпитвала нито в църквата, нито извън нея. Ето защо.

Петрович намести очилата си по-нагоре, останал без думи.

— Как ме нарече по-рано? Когато вървяхме през Хайд Парк? — попита тя.

— *Бабочка* — прошепна той. — Не е псувня. Означава…

— Пеперуда — каза тя вместо него. — Проверих. Ти ме нарече — мен — пеперуда. Пак така ме назовавай, но може и Мади. От доста време никой не ме е наричал с това име.

Петрович си позволи лукса да си поеме дъх на няколко пъти, за да успокои дишането си.

— Добре, Мади. Знаеш ли къде отиваме?
— О, да — каза тя. — Преди живеех там.

25.

Най-опасната част беше да пробягат през широкото празно пространство на улица Мерилебън Роуд. Колкото и да се снишаваха, колкото и бързо да тичаха, можеше да ги видят и като ги видят, после да ги проследят, да ги причакат и да ги убият.

Но Райската милиция беше решила да разшири своята територия на юг към ярките светлини и луксозните стоки на Оксфорд Стрийт и на изток с цел да превземе *домиките* на Риджънтс Парк. Фактът, че настъплението им към скъпите търговски улици беше посрещнато с по-слаба съпротива, отколкото нападенията срещу най-бедните жители на Метрозоната, доказваше колко безпомощни са институциите.

— Тези с машината — каза Маделин. Завиха и Петрович изведнъж видя гарата. Предпазните й решетки бяха затворени и здраво заключени. — Кои, мислиш, че са те?

— Последователи на Ошикора. Програмисти по проекта „Виртуална Япония“. Не мисля, че някой друг в Метрозоната би могъл да осъществи такава координирана, масирана атака. Те причиниха такава съсипия, че вече не знам какво владеят изобщо. Може би нищо. Може би сега са губещите в битката срещу своята си мрежа от ботове.

— Исках само да разбера дали можем да им имаме доверие, или не. — Тя посочи към гарата и двамата се затичаха.

Слабата престрелка между „Парадайз“ и Риджънтс Парк беше създала временна фронтова линия пред тях. Наоколо трещяха случайни бойни изстрели — току някоя керемида или прозорец го отнасяха и се посипваха натрошени на улицата долу.

Петрович блъсна гръб в металните решетки и те издрънчаха.

— Не се ли движим в грешната посока?

— Трябва да минем оттук, за да се върнем. Става ли така?

— Понеже всеки отговор, различен от „да“, би означавал, че ще ми откъснеш крайниците, значи: да.

Тя се засмя и цялото й лице се озари; сега не беше ангел отмъстител, а тийнейджърка на първа среща.

— Тук долу — посочи с глава и сви в тъмна уличка до гарата.

От едната страна имаше редица къщи отпреди Армагедон, може би дори отпреди Отечествената война. Стигнаха до стара телена ограда, която отделяше пътя от железопътните линии, и скоро тя намери слабо място в нея.

Дръпна нагоре основата на мрежата, обтегна я със здравите си ръце. Пръст, бурени и мръсотия се посипаха от нея. Петрович схвана намека и се претърколи отдолу, та си изкаля шинела. Тя

го последва, след като разшири дупката.

Спуснаха се, хванати за ръка, по насипа и се озоваха на мазния чакъл при линиите.

— Гледай къде стъпваш — предупреди го тя.

— Да, вярно. — Той погледна назад към тъмното гърло на гарата. Пероните бяха гигантски, продължаваха извън покритата част и стигаха надалече. Той се опита да си представи колко вагона можеха да се поберат — хиляди хора, идващи от предградията и изплювани тук влак след влак, на всеки няколко минути. — Чуй!

Електропроводите над тях, опънати на паяжиновидни метални конструкции, бръмчаха.

— Не каза ли, че нищо не работи? — проследи тя въздушните линии с поглед: те минаваха под два моста, преди да изчезнат в тунел.

— По-скоро казах, че ние не можем да управляваме нищо — огромна разлика.

— Трябва да вървим натам — посочи тя релсите в обратна посока от гарата. — Ако имаш нещо да ми кажеш сега му е времето.

Извън полезрението им изскърца метал. Дрънчащ звънтящ звук отекна наоколо. Петрович облиза сухите си устни и си спомни автомобилите.

— Имаш ли друг план?

— Не толкова добър. — Тя се обърна и видя да се появява влакът с фарове, ярки като звезди. Аеродинамичната предница на локомотива растеше в очертанието на моста, под който трябваше да мине. — Трябва ли да ни е страх?

— Да. — Той заотстъпва назад към телената ограда.

Тя го хвана за ръката.

— Чакай, не знаем накъде да бягаме.

Влакът се приближаваше бързо; прекалено бързо за градска линия, прекалено бързо за буферите пред него, прекалено бързо дори за лекия завой, който се опитваше да вземе. Първият вагон се накланяше все повече и повличаше два вагона след себе си. Измъченият стон на скърцащия метал се превърна в рев.

Петрович наистина, ама наистина предпочиташе да се намира където и да е, но не и пред този звяр; но тя упорито го държеше и го принуждаваше да остане.

Колелата се изтръгнаха от релсите, огромните съоръжения от метал и стъкло полетяха, понесоха се като подхвърлена верига.

Най-сетне. Тя го грабна и с три скока стигна до края на перона. Стовари го горе най-безцеремонно и се набра подире му. Дори успя да стъпи на краката си преди него. Хвана го за ръка и

двамата побягнаха през перона долу в следващия коловоз. Тя го затули с тялото си.

Земята се изтръска като мокро куче. Първият вагон в почти вертикално положение се опита да пробие нов път през металното-хления мост. Огъна се и се пречупи като сламка, едната му половина се изстреля в небето, а другата се зарови в земята. Следващият вагон се удари челно в една от подпорите и всред растящия облак прах лумна светкавица.

Последният вагон прескочи останките от моста невредим и се превъртя. Преди той да се сгромоляса долу, локомотивът профуча с вой, навлезе в гарата, но не спря в края на пътя.

Звукът беше като удар в стомаха, сблъсък достатъчно силен да натроши камък. Металът стенеше, зидарията се рушеше.

След това дойде ред на вагона. Той се беше обърнал странично и влачейки се, удари края на перона. Стъклени кристали се разхвърчаха навсякъде, а назъбените прозорци изплюха съдържанието на влака, докато той мачкаше всичко пред себе си.

Вагонът мина над главите им — неясна прелитаща отгоре сянка. Той изчезна в тъмнината, помъкнал подире си подпорите на навесите. Вътре в гарата нещо тежко се отмести с дълго и бавно приплъзване, което се усили, после затихна. Буря от прах и ситен чакъл се завихри и ги обгърна. Няколко последни отломки издрънчаха и всичко приключи.

Лицето на Петрович беше до нейното в прашната тъмница между приведените им тела.

— Добре ли си? — той усещаше миглите й по бузата си, острия й дъх върху кожата си.

— Мислиш ли, че е имало някой във влака?

Той плахо вдигна глава. Очилата му бяха засипани с прах. Той ги свали и внимателно дъхна на всяко стъкло. Дори от това просто действие се разкашля хрипливо.

Размазаната гледка се проясни, когато отново си сложи очилата.

— *Ёбаный стос* — каза той.

Гарата зад тях беше рухнала частично, мостът пред тях беше разцепен на две, а платформите на двата перона бяха насметени и на тяхно място бяха издълбани дълбоки бразди. Въздухът беше изпълнен с фин прашец като мъгла, раздърпвана от вятъра.

Телената ограда, под която бяха изпълзели, беше изчезнала заедно с фасадите на къщите отсреща, повалени и сринати на улицата. Виждаха се стаите вътре точно като на куклена къща. Блещукаше обикновена лампа, провесена от тавана на всекидневна на първия етаж. Част от първия вагон се беше

настанила в нечий хол.

— Трябва да потърсим оцелели — каза Маделин.

— Не. Не трябва. — Петрович леко прокара пръсти през косата си. Тя се беше втвърдила от всичкия прах, а в корените ѝ усети парченца стъкло. — С какво бихме могли да им бъдем полезни?

— Може да им помогнем — каза тя със затихващ глас, докато осмисляше размерите на катастрофата.

— Дори не можем да повикаме линейка! Телефонната мрежа не работи, а и да работеше, нямаме телефон — видях как погледна към твоя, когато събличаше робата си, и после все пак го предаде заедно с нея. Но на кого бихме се обадили? Кой би дошъл? Полицията се е изпарила. Болниците сигурно са затворени. Пожарната? Откъде да започнат? Целият *ёбаный* град е в пламъци.

— Не може просто да си тръгнем. — Тя сви юмруци от безсилие.

— Мислех дори да избягаме — каза Петрович и посочи към високите блокове на „Парадайз“. — Натам ми се вижда добре.

— Мога да спася някого!

Той усети, че започва да губи самообладание, вече почти кипеше отвътре.

— А аз мога да спася всички. Ако останем тук, единственото, което можем да направим, е да изкарваме тела от руините и да гледаме как ранените умират, защото нямаме нищо по-свястно от аспирин. Никой друг няма да дойде. Никой. Само ние сме. Е, какво правим? Можем да си загубим времето, като се правим на добри и набожни самаряни, и да не постигнем абсолютно нищо. Или можем да отидем да намерим Соня Ошикора и да я заведем при Новия джихад на машините, което евентуално да ги убеди да спрат това кръвопролитие. Може да е рисково предположение, може и да няма логика в това, но представи си, че стане. От теб зависи.

Маделин се полюшна от крак на крак.

— Не си безразличен, нали?

— Никак. Метрозоната ме прие, укри ме, даде ми живот. Длъжник съм ѝ.

Тя събра малка храчка и я изплю на земята. Примлясна, сякаш имаше лош вкус в устата.

— Май ще трябва да го направим по твоя начин.

— Не е страх, въпреки че вече видях достатъчно кървища за днес. Просто е единственото нещо, което мога да измисля. — Той пъхна ръце в джобовете, за да усети успокояващия допир на оръжията си. — Знам, че това те кара да се чувстваш говняно;

няма да остане в историята и като мой най-славен миг.

Маделин изсумтя и отметна няколко непослушни кичура коса. С последен поглед зад себе си тя направи крачка напред. Следващата крачка беше по-лесна. Петрович подтичваше леко, за да върви редом с гигантските й стъпки. Пътят им беше блокиран от разрушения мост и не им остана нищо друго освен да се катерят по нестабилните останки.

Всичко се местеше и пързаляше. Зелен покрив на кола се появи от прахоляка и изпука, когато стъпиха върху него. Щом стигнаха до пътното платно на ненормално засукания мост, в полезрението им се появи задната част на вагон. Стъклата му бяха изпочупени и всичко незакрепено се беше изсипало в предната част.

Маделин му хвърли поглед, после нарочно отвърна очи и се съсредоточи да гледа къде стъпва.

Петрович направи друго. Той я изчака да мине пред него, след което си проправи път към първия видим прозорец. Докато се приближаваше, все повече се успокояваше: вагонът беше празен. Нищо повече от призрачен влак. Той пъхна глава вътре, за да провери. Нямаше тела, нито кръв. Не беше повторение на асансьорите в Ошикора Тауър.

Той я настигна и двамата тръгнаха един до друг по дългия склон, който водеше към входа на тунела.

— Там нямаше никой — каза й тихо.

— Благодаря.

— За нищо. — Той се заслуша в острия писклив пукот на автоматично оръжие, който отекваше от околните сгради. — Разбира се, може и да те лъжа.

— Знам, но тогава бих ти благодарила, че ме лъжеш. — Тя погледна надолу към него и махна блестящо парченце стъкло, заклещено между яката и врата му. То се заби в пръста й и изкара яркочервена капка кръв. Тя отръска и стъкълцето, и кръвта и застина. — Нещо друго се задава.

Петрович надигна глава. Ушите му още звъняха от громоленето на катастрофата и почти не чуваше.

Тя го хвана за ръка и се затича покрай релсите. Скрита зад сградите отдясно, минаваше линия на метрото, която за кратко се появяваше над земята, после изчезваше в тунела отпред. Преди да изчезне от поглед, имаше открит участък, където двете системи се движеха успоредно една на друга.

Петрович усети дълбоко в костите си протяжно вибриране. Той се дръпна, но не можа да й се противопостави. Тя искаше да види всички ужасии, предвидени за този ден. Мотрисата изскочи, поклащайки се, пред погледа им иззад ъгъла на сградата. Ярки

сини искри изскачаха изпод колелата й. Изрисуваният с графити влак отфуча по тесните релси, като пробиваше тежката пелерина от прах.

Задната врата на последния вагон беше отворена от натиска на хората вътре и човешка фигура се беше запънала с ръце и крака в острите й метални ръбове, преди да изхвърчи на релсите.

Полата й се завъртя и якето й се развя, тя падна върху електрифицираната трета релса и се загърчи и заподскача. Но фактът, че беше мъртва, не спря конвулсивните й движения.

Мястото й на вратата беше заето от друга фигура, докато задницата на влака потъваше с трясък в тунела. Светлините му помръкнаха, изчезнаха в тъмнината.

Те продължиха бавно напред. Тялото на жената димеше, малки струйки пушек, които вятърът подхвана и разнесе.

— Да знаеш — обади се Петрович, — като намеря Новия джихад на машините, ще ги накарам да си платят за този *пиздец*.

Едното око на Маделин неволно трепна:

— Не каза ли, че те командват всичко?

— Командват Метрозоната те, колкото и времето. — Той се изравни с изкривеното тяло върху релсите, обаче устоя на подтика да го отдръпне. Дрехите се бяха запалили, но пак нищо не можеше да се направи. Мразеше да се чувства безсилен, особено когато усещаше мирис на изгоряла плът. — Шибани аматьори.

Релсите пресичаха канал. Повърхността на водата беше черна и цялата в мехурчета, гъста като кал, а тук-там се очертаваха форми, подобни на загнили мъртви шлепове. Приличаше на последното място, където някой би искал да отиде, но поне единствената опасност беше органичното разложение: там долу нямаше автоматизирани системи, които биха могли да се побъркат.

Маделин прескочи парапета на моста и се сурна надолу по грапавата бетонна подпора, докато се приземи върху заритата с боклуци пътека край канала. Тя клекна и се огледа в двете посоки. После му кимна да я последва.

Пътеката дотам беше несигурна, хлъзгава след дъжда, мъхът играеше ролята едновременно на гъба и на смазка. Когато стигна долу при нея, вече беше омазан с мокри петна, с кал и прах.

— Кажи ми, че това е наистина необходимо — каза той.

— Тук никой не слиза. Поне досега никой не е идвал тук.

— Не мога да се сетя защо.

Миришеше на есен в стара гора, серният мирис на разложението.

— Не падай вътре. Ще се отровиш, преди да се удавиш —

каза тя и се дръпна към най-отдалечената от канала част на пътеката.

Но очевидно през последните две десетилетия каналът беше използван за бунище за всичко от всекидневни отпадъци до стари мебели и уреди, да не говорим за задължителните колички за пазаруване. На места крайречната пътека беше направо затрупана от нечистотии, навлезли навътре в застоялата вода.

Те нямаха много голям избор откъде да минат и се хлъзгаха по пружиниращата земя, категорично избягваха да се подпират с ръце, за да не се порежат на нещо нечисто. Затова се държаха двамата за ръце, единият за стабилност, докато другият прекрачеше, и така се движеха на отскоци по криволиците, докато стигнаха до място зад стара ръждива индустриална сграда, цялата опасана с ръждясали тръби и протекли цистерни.

— Качи се горе — каза Маделин и му направи стреме с ръце.

Петрович се подпря с длани на зида, през който трябваше да се прехвърли, и се опита да изстърже мръсотията, полепнала по подметките му.

— Хич не се притеснявай — каза тя.

— Ами добре, дето се вика, жестът е важен.

Той стъпи в ръцете ѝ; беше толкова лек, а тя толкова силна, че го вдигна почти до върха на стената. Той загуби равновесие и залитна да падне.

Можеше да продължи само в една посока: напред, защото назад към канала би било немислимо. Ръцете му замахаха безрезултатно по зидарията, само дето си разрани кокалчетата, и падна оттатък върху куп мъртви и умиращи треволяци.

Не беше сам. Очилата му се бяха изкривили от падането и чак когато ги намести, видя три чифта крака. Погледна нагоре и зърна три пистолета.

Единият от мъжете — слабо бяло момче почти като него самия, но с перде на едното око — нацели рязко дулото на оръжието си.

Петрович вдигна ръце, голи длани, мръсни и кървави. Изкрещя на един дъх: „Бягаймадибягай!“, после юмрук, пълен с метал, се стовари върху главата му.

26.

Не му беше за пръв път да се пробуди, тътрен по улиците като трупно месо. Но преди винаги се беше случвало в Русия, затова не разпозна веднага принудителното разпъване на ръцете и стърженето на обущата по настилката.

Двама мъже го влачеха по пътя с провесена глава. Те го бяха захванали под мишниците. Изглеждаха полудоволни да го носят, а Петрович беше доволен да им се остави. Не беше във форма да се бие, особено като усещаше джобовете си значително по-леки от последния път, когато провери.

Очилата му липсваха: това щеше да му причини много повече проблеми от липсата на оръжие.

Помъчи се да определи къде се намира, без да поглежда нагоре. Лошото състояние на пътя, ехото, мрачното притулено небе — можеше да е само в „Парадайз“

Бяха ги причакали, него и Маделин, което беше странно, като се има предвид, че бяха сменяли пътя си безразборно. Беше сигурен, че няма проследяващи устройства по себе си, и би предположил, че никой не би се осмелил да припари достатъчно близо до нея, че да я маркира. Нито ги бяха проследили. Маделин не би го допуснала.

Нападателите му го издърпаха нагоре по рампата на сграда. Той видя влажен и зацапан гол бетонен под, имаше и таван над него. Усети зад себе си проникваща естествена светлина, а него го обърнаха към някаква стена.

Пуснаха го без предупреждение и лицето му се понесе към пода с притеснителна скорост. Той успя да завърти глава навреме, за да не си счупи носа, предпочиташе отново да изпадне в безсъзнание.

Лежеше кротко и неподвижно и се чудеше какво чакат тук.

Чуваше се ритмичен стържещ звук, който ставаше все по-силен. Шумът спря и след няколко секунди се чу явното скърцане на отварящи се асансьорни врати.

Двамата се наведоха да вдигнат Петрович и той реши, че нямаше да им се даде да го вкарат в кабинката. Щом затвореше очи, му се привиждаха телата и локвите кръв.

— Спрете — каза той.

Те бяха толкова изненадани, че е в съзнание и може да говори, че пак го изпуснаха. Той успя да се подпре на ръце, та да омекоти удара поне отчасти.

Вратите на асансьора започнаха да се затварят и единият от тях ги спря с крак. Механизмът изскърца жално в напън срещу

препятствието.

— Не искам да влизам в асансьора.

— Не знам някой да те пита къде и какво искаш — каза човекът до асансьора.

— Мога да ходя — каза Петрович.

Някой се изсмя.

— Не ми се вярва — каза онзи. — Та ти си жив труп.

Петрович погледна нагоре. Лицето беше размазано, различи само обръснат скалп и черна брада. Или това, или беше надолу с главата.

— Май не трябваше да ме удряте толкова силно.

— Много важно. — Но поомекна и кимна на хората до Петрович. — Помогнете му да стане. Да го видим как ще си стъпи на краката.

Онези изправиха Петрович и го задържаха на място, понеже той се олюля. Липсваха му визуални ориентири кое е вертикално. Имаше още нещо, което не беше наред. Пипна главата си отстрани и я усети мокра и лепкава.

Зяпна дланта си и откърти с пръст люспа съсирена кръв.

Мъжът насили вратите на асансьора да се отворят.

— Не можеш да стигнеш по стълбите и до първия етаж, а ние отиваме чак догоре. И не печелим нищо от трупа ти.

Петрович усети как ръка го побутва към отворените врати. Той се опита да устои, но откри колко е безсилен, когато усети как се понесе скоростно към задната стена на асансьора. Думна се в нея и остана притиснат там от същата ръка.

Брадатият пусна вратите да се затворят със скърцане.

— Виждаш ли? Много по-добре е да се разбираме.

Петрович не би могъл да понесе още много удари по главата. Той се отърси ядно и се обърна, опрял гръб в лявата стена на асансьора, който се съживи с механично боботене.

— Нервни ли сте? — попита той.

Без очила не можеше да види ясно лицата им, но начинът, по който стояха, ги издаде.

— Няма защо да сме нервни.

— Ай, нека ви разкажа за моята сутрин. Голяма модерна сграда, всичко изпипано и последен писък в технологиите; излъскан мраморен под, матирана стомана и стъкло. Нещо, наречено Нов джихад на машините, превзе сградата, затвори повечето хора в асансьори почти като този и ги уби всичките. Пусна ги от най-горния етаж и ги смля на кайма в шахтата. Толкова много кръв във всеки асансьор, че плисна като вълна. — Петрович направи пауза. — Чували сте за Новия джихад на машините, нали? Всички говорят за това.

— Млъкни, руско копеле.

— Тях трябва да победите. Ще прощавате, но вече никой не го е страх от Райската милиция — не и щом Джихадът може да стигне до сърцето на вашата територия и да убие когото си поиска.

— Млъкни, казах.

Размазаното нещо, което брадатият държеше, беше норинкото на Петрович.

— Това сигурно ви дразни. Борили сте се през всичките тези години, отвоювали сте малкото си кралство, живеете в нещо малко по-приемливо от гето и точно когато вашият момент настъпва… ви е отнет от шайка безлики компютърни маниаци, които просто знаят как наистина функционира Метрозоната.

Собственият му пистолет се допря до вече нараненото му слепоочие.

— Пет, четири.

Петрович присви очи и погледна покрай дулото.

— Ще загубите, и то сериозно ще загубите.

Асансьорът спря рязко и вратите се отвориха.

— Три. Две.

Познат глас каза провлечено:

— Това необходимо ли е?

— Той си го изпроси.

— И вие му се вързахте? Хайде, Петрович. Очаквахме те.

Петрович различи масивна фигура в карирана риза на вратата. Той прибави това към изговора и разбра, че можеше да е само Соренсън.

— Хей, дечко. Къде са ти очилата?

— Попитай тая пешка. Сигурно толкова са се забавлявали да ме шамаросват и да се почесват, че не си спомнят. — Петрович излезе, залитна, замига.

Разводнената светлина беше достатъчно ярка, че да му припари на очите.

— Хайде, момчета, дайте ги — каза Соренсън. Почака няколко секунди и вратата започна да се затваря отново. Той направи крачка напред и вдигна месестите си ръце, за да я спре. — Не ме карайте да влизам вътре.

Брадатият понечи да му се опълчи, но се отказа. Бръкна в джоба си и хвърли очилата на Петрович на пода извън асансьора.

Последва ги сочна храчка.

Соренсън остана горе-долу доволен. Той пусна вратата и когато вече се бе затворила, я срита профилактично. Вдигна очилата и ги сложи в ръцете на Петрович.

— Изглеждаш ужасно — каза Соренсън.

— Да, всички така ми казват — Петрович втъкна разкривената рамка на лицето си и потръпна, когато студеният метал докосна отворената му рана. — Чудех се къде изчезна. После ми казаха, че полицейският участък е бил взривен и се сетих за теб. С това си се занимавал по-рано, нали? Взривявал си разни неща. — Премига и се опита да нагласи очилата така, че стъклата поне малко от малко да съвпадат с очите му.

Намираше се в нещо, което преди е било общ салон за обитателите на високия блок, а сега беше военен център. Намираше се най-горе в сградата, с големи прозорци, които разкриваха пълна панорама на разрухата долу. Блокът се издигаше в южния край на „Парадайз“: Риджънтс Парк се виждаше отляво, а Ситито беше отпред, частично закрито от дима на много пожари — един от които в „Св. Йосиф“.

Соренсън, който беше издокаран с плячкосано пилотско яке и камуфлажен панталон, отвори аптечката върху масата.

— Сядай, дечко. Ще те закърпя.

Петрович кацна в края на масата и се опита да не мърда глава, докато американецът промиваше бузата му с хладка вода. На стената имаше карта на Метрозоната със стрелки към близките *домики* и по Еджуеър Роуд.

— Къде е мястото ти във всичко това, Соренсън?

Петрович се загледа как тийнейджър със скъп бинокъл на шията предаде бележка на жена близо до картата.

Жената премести една от стрелките назад от Риджънтс Парк към гара Мерилебън.

Ако Маделин беше решила да избяга оттам, пътят й сега беше отрязан.

— Къде е мястото ми в това? Ами какво ще кажеш за най-отгоре? — Соренсън цъкна с език. — Имаш нужда от шевове и малко нова кожа. Единственото, с което разполагам тук, са тези стерилни марли. Ще ти остане белег.

— Все едно това ми е най-голямата грижа. Правилно ли разбирам, че ти си шеф на тази паплач сега? Какво е станало с предишния?

— Убих го. Какво е това бяло нещо по теб? Приличаш на призрак.

— Разпрашен бетон. И стига си сменял темата: какво ти стана? Мислех, че ще луднеш, но *заебись*! Това е прекалено.

Соренсън натисна раната на Петрович по-силно от необходимото и той всмука въздух през стиснатите си зъби.

— Май не знаеш да си затваряш устата, а? Какво да направя? Животът ми беше съсипан, притиснат между Ошикора и Чейн, без да мога да се отърва нито от единия, нито от другия. Докато ти

не ми даде добра идея.

— За какъв *пиздец* съм отговорен пък сега? Освен че заради мен разбишка града, все едно е събота вечер в Ташкент.

— Ти си се замесил с Ошикора, защото някой се е опитал да отвлече дъщеря му. Това ме накара да се замисля — Соренсън прибра аптечката на мястото й и хвърли кървавите тампони в найлонова торба. — Какъв по-добър начин да отмъстя на изнудваческия кучи син?

— О, не. Кажи ми, че не си го направил.

— Не беше толкова трудно в крайна сметка. Повалих един от охраната и взех неговия пистолет, проникнах в стаята й. Тя не се съпротивлява. Даже почти ми съдейства, особено след като й казах, че ще й пръсна мозъка, ако ни спрат. След като излязохме от кулата, си помислих да я закарам при Марченко, обаче знаеш ли какво? Искаше ми се аз да командвам парада поне веднъж.

Петрович така изкриви лице, за да скрие изненадата си, че подложи на изпитание здравината на марлите.

— Онзи, който беше начело тук, си помисли, че може да ме използва точно както Чейн и Ошикора, но аз му дадох да се разбере. Тялото му е погребано под полицейския участък, който взривих.

— *Ёбаный стос*, Соренсън. Това те поставя наравно с Новия джихад на машините, а те са по-луди и от *шлюха вокзальная*.

— Като стана дума — каза Соренсън.

Той бръкна в джоба на якето си и извади тънка сребърна кутия. Беше устройството на Петрович.

Петрович премигна:

— Къде, *чёрт*?…

— Бил е у малката ти японска приятелка през цялото време. Виж сега: джихадистите, изглежда, смятат, че си дошъл, за да я откриеш, и не знам какво да направя по въпроса. — Той отвори устройството и откри екрана, по който вече имаше мазни отпечатъци.

Но последните два реда ясно личаха: „Петрович идва. Петрович ще те спаси.“

— Не е зле като за янки — каза Петрович. — Почти за всичко си се досетил. Наистина идвам за нея, но само защото тя струва много пари за правилните хора. Например за другаря Марченко. Благодарение на Джихада разбрах къде да я намеря.

— Сигурно е готино да си толкова желан. Защо не отидем да кажем здрасти?

Небрежният тон на Соренсън наистина подсказа на Петрович, че може би е време да престане да говори и да започне да слуша. Американецът беше влязъл в някаква своя версия на „Сърцето на

мрака“ и изглеждаше доволен да си остане там.

Петрович последва Соренсън до двукрила врата в една преградна стена. Зад нея имаше отдавна неизползвана трапезария с петна по стените и ръждясало оборудване за подгряване на храна. За едно от тях беше вързана Соня Ошикора, дясната ѝ китка вдигната и захваната с белезници за една от тръбните конструкции.

Тя беше мръсна, насинена и кипяща от гняв. Китката ѝ кървеше от усилията да се освободи и тя се опита отново, когато видя Соренсън. Металът се вряза в разранената ѝ кожа.

— *Кисама!*

Соренсън не се впечатли.

— Доведох ти един човек да се видите — каза той и се отмести.

Петрович беше свикнал с гледката на заложници, закопчани за мебел или нещо друго: по негово време обикновено за съветски чугунен радиатор. Но Борис, дори Борис с неговото пиянство и женкарство, и любов към боя с кучета, не беше посягал на пленниците си. До момента, в който или ги пускаше, или им прерязваше гърлата, се отнасяше любезно с тях. За него това беше просто бизнес.

Състоянието, в което се намираше Соня, изпълни Петрович с огнения плам на праведен гняв. За да спре треперенето на ръцете си, той пъхна свити юмруци в джобовете на шинела.

Там откри нещо. Райската милиция му беше взела норинкото и двете кутии с патрони. Очевидно не им хрумна, че някой, който носи амуниции за два различни калибъра и само един деветмилиметров пистолет, трябва да бъде претърсен малко по-основно.

Беретата беше потънала навътре в подплатата. Той напипваше очертанията ѝ през плата и ако брънкнеше малко по-навътре, щеше да открие и дупката, през която беше паднала.

Соренсън взе яда му за угрижено мълчание.

— Виждаш ли? — каза на Соня. — Той е тук, но не може да те спаси. Обзалагам се, че дори не иска. Каквото и да казва Новият джихад на машините, никъде няма да мръднеш.

Соня продължи да гледа Соренсън гневно и почти игнорираше Петрович.

— Когато баща ми те открие, цяла година ще агонизираш.

Петрович си спомни съвсем своевременно това, което си бе препоръчал преди минута. Така че се възпря и не издаде: Соренсън не знаеше, че Ошикора-сан е мъртъв, че Хиджо е на власт и че Джихадът са превзели кулата малко след като той е извел Соня от сградата.

А Соня, като не поглеждаше към Петрович, явно искаше да му подскаже той да се включи в играта, иначе закопчаването й с белезници за това приспособление за кетъринг щеше да остане най-малкото й притеснение.

— Мисля, че още след около час Райската милиция ще вечеря риба в дзен градината на твоя старец, принцесо.

— Твоята банда престъпници ще бъде избита от хората на баща ми. После те ще дойдат за теб.

— Не мисля. При първия знак от тях или твоите джихадистки приятелчета тази количка, за която си закопчана, ще изхвърчи през прозореца. Грехота е да се похабят качествените белезници, но трябва да се правят жертви — Соренсън изпръхтя на опита си за хумор. — Как мислиш, Петрович?

Петрович докосна беретата.

— Ти я пипна пръв. Ти решаваш какво да правиш с нея.

— Точно така — каза Соренсън злорадо — и не го забравяй.

27.

Соренсън беше прекъснат от задъхано дете, което носеше лист хартия. Той го отвори, прочете го и с издадена напред брадичка го смачка в шепата си.

— Хайде, дечко, изчезвай.

— Лоши новини? — попита Петрович.

— Нищо, с което да не можем да се справим. Някакви ненормалници плячкосват на север от Хайд Парк и разсейват воините ми.

Петрович вдигна вежди. Това трябваше да е хайдпаркското поделение на Джихада.

— Да, с ненормалници мога да се съглася, но воини не е думата, с която бих нарекъл твоята шайка.

Соренсън погледна към Соня, а после към Петрович.

— Отивам да уредя нещата, ясно? Веднага се връщам.

В момента, щом той излезе, тя понечи да заговори; Петрович допря пръст до устните си и провери през отворената врата. Широкият гръб на Соренсън закри картата във военната централа.

— Добре. Кажи ми какво знаеш за Новия джихад на машините. Бързо. — Беше застанал така, че да вижда през вратата.

— Помогнаха ни да избягаме със Соренсън от кулата, отвориха вратите и изключиха алармите.

— Не ми върши работа. Кои са те и защо толкова се интересуват от теб? И от мен.

— Не знам. — Тя дръпна ръката си отново: — Ще ме спасиш, нали?

— *Ёбаный стос*, Соня! Действам по въпроса. Дори не знам дали съм гост на Соренсън, или негов пленник. Сигурно и двете. А моето устройство беше у теб, нали?

— Да.

— Откраднала си го от мен. Нямаш представа колко мъка ми причини.

— Накарах някого да го вземе от полицията за теб. Исках да ти го върна. Просто изчаквах подходящия момент. А и без него не бих постигнала толкова. Джихадът разговаря с мен през него.

Петрович отново се огледа.

— Кога започнаха?

— Снощи. Криех се от Хиджо, когато ми изпратиха съобщение, че влакът стрела ще лети отново.

— *Шинкансен ва мата хаширу* — каза Петрович. Соренсън се

мярна за кратко, после изчезна от погледа му. — Някога срещала ли си се с програмистите, които са създали „Виртуална Япония“?

— Била съм на толкова много партита, представяли са ми толкова много хора. Сигурно.

— Защото търся група програмисти, които все още са лоялни към баща ти, не мога да се сетя кой друг би могъл да е Джихадът. Които и да са, ако ще те изкарвам оттук, ще се наложи да ми помогнат — побутна очилата си нагоре. — Трябва ми устройството.

Соренсън изджавка още една заповед и тръгна обратно през трапезарията:

— Вие двамата добре ли се опознавате?

— Да — каза Петрович. — Но имам по-важни неща за правене, отколкото да забавлявам трофейния ти зоологически експонат.

— Защо толкова бързаш? Не смяташ да избягаш при джихадистите, нали?

— Соренсън, нека си изясним нещо. Само защото се наричат Нов джихад на машините, не значи изобщо, че са шайка ислямофашисти с тюрбани или каквато е там обидата на седмицата. Продължавай по този начин и дори няма да забележиш кога ще те накарат да квичиш като прасенце.

— Тогава ми кажи, Петрович, защо трябва да се притеснявам от тях?

— Защото те са причината да използваш куриери, а не мобилни телефони. Вече са те накарали да воюваш като през средновековието, а още дори не са се заели директно с теб.

Соренсън благоволи да погледне с притеснение:

— Не биха посмели.

— С половината ти милиция заета в Риджънтс Парк, а другата половина — да мъкнат насам кожени палта и диамантени пръстени от Оксфорд Стрийт, точно колко уязвим искаш да станеш? — Петрович поклати глава и ококори очи към Соренсън. — Не си учил в „Уест Пойнт“, нали?

— Бях приет. Не ми се занимаваше.

— Защо не погледнем тази твоя карта?

— Ти нищо не разбираш от тактика, Петрович.

— Слушай, *распиздяй янки колхозный*, играя стратегически компютърни игри, откакто засуках майчино мляко. Мога да изрецитирам почти всичко, написано от Клаузевиц и Сун Дзъ, и по празния ти поглед познавам, че според теб това са неща, които можеш да си поръчаш от бакалията на ъгъла, а не двама от най-великите военни философи в историята.

Бузите на Соренсън се зачервиха.

— Свърши ли, Петрович?

— В общи линии. — Той погледна американеца и зачака, като потропваше с крак.

— Добре, хайде — каза Соренсън най-накрая. Хвърли поглед към Соня и опипа наболата четина по брадичката си. — Нещо да ти трябва?

— Главата ти на кол, *иссунбоши*! — устните й бяха подпухнали и напукани, но тя не желаеше да изглежда безпомощна.

Нямаше да прояви слабост дори това да я убиеше. Което, разбира се, можеше да се случи.

— Ще запееш друга песен, принцесо — Соренсън изпъна рамене и изпъчи гърди. — Като се повъргаляш малко в нечистотиите си, ще видиш: каквато си префинена, надали ще го понесеш.

— Губим време, Соренсън — каза Петрович, колкото да скрие смущението, а и да предотврати по-нататъшно издевателство.

— Сигурно да. — Той погледна за последно към затворничката си.

Петрович се забави по-назад, докато Соренсън излезе. Соня му се намръщи и той потупа ръката си, където би бил часовникът му. Искаше да каже: „дай ми време“.

Соренсън го заведе до картата. Стрелките се бяха преместили отново, и то не в полза на „Парадайз“. Петрович попи всичката информация и изказа категоричното си мнение.

— Чия гениална идея беше това? Цялото нещо е *пиздец*.

— Моя беше. Диверсионни набези тук и там, основният удар в тази посока с крайна точка Ошикора Тауър.

— Диверсионни за кого? Вече си започнал война с Риджънтс Парк, която можеше да избегнеш, а каквито и цели да си поставяш с така смешно наречения от теб основен удар, са неосъществими заради примамката на лъскавите дрънкулки. Атаката ти никаква я няма — поклати глава Петрович. — Не се плячкосва, преди да си победил. Трябва да се съюзиш със съседите, за да подсигуриш границите си. Трябва да концентрираш всичките си сили в една-единствена цел. Трябва да строиш най-умелите си воини на втора линия, а заменимите безумци най-отпред. Трябва да притиснеш врага, да го заобиколиш и да атакуваш по фланговете, да обкръжаваш и откъсваш укрепленията им, да не спираш да се движиш, защото това обърква противника, да използваш слабите им места и да неутрализираш силните.

Двамата изведнъж осъзнаха, че цялата стая беше притихнала. Соренсън изглеждаше все едно е глътнал нещо студено и твърдо,

което му се е забило под лъжичката. Петрович си позволи да се огледа скришом.

— Е, Соренсън? — приближи се до него и заговори с по-тих глас. — Може би трябва да премислим военния ти план на някое по-усамотено място.

Соренсън тръгна сковано към стълбите, които водеха към покрива, като отбягваше погледите на другите. След като беше излязъл и преди Петрович да се изтегли, шушукането започна.

Толкова се беше заслушал в това, което говореха, че когато вратата се затвори след него, не беше подготвен за ръката, която го хвана за гърлото, и за стената отзад.

— Проклет всезнайко, как ми подриваш авторитета. Трябваше да заповядам да те убият.

Петрович бръкна в джоба си и затършува, а пръстите на Соренсън се затегнаха на шията му, спирайки притока на кръв. Когато подхвана беретата добре, той заби дулото на пистолета в челюстта на американеца.

— В смисъл: както заповяда да убият баща ти?

Задушаващата хватка на гръкляна му се разхлаби, но той продължи да държи пистолета по същия начин. Използва го, за да накара Соренсън да заотстъпва, докато неговият гръб се опря на черната стена.

— Обърни се. Ръцете разперени, краката разкрачени. Знаеш заповедите. — Петрович отстъпи крачка назад, за да е извън обхвата на краката и ръцете му.

— Кой ти каза за баща ми?

— Всички. Вече не е тайна за никого — претърси го и му взе кухненски нож, магнум и устройството си.

Целуна лъскавия му капак и го пъхна във вътрешния си джоб.

Соренсън изръмжа гърлено:

— След минута някой ще отвори тази врата…

— И какво от това? Като съдя по настроенията вътре, сигурно ще ми стиснат ръката и ще ми помогнат да изхвърлим тялото ти през парапета. Ако някой можеше да се възползва от днешния ден, това беше Райската милиция. Ти прееба тази възможност. Нещо ми подсказва, че ако не си изиграеш картите много добре — например, като ме слушаш, — твоето царуване ще свърши още преди да е започнало. А сега тръгвай нагоре по стълбите.

Имаше още една врата, през която се процеждаше слънчева светлина. Соренсън излезе пръв, последван от Петрович. Покривът беше целият в набраздени от вятъра локви. Небето беше огромно и ниско, почти можеше да се докосне с протегната ръка. Метрозоната се простираше гола наоколо.

Няколко от по-малките момчета стояха на пост и наблюдаваха града. Те видяха пистолета, подпрян в гърба на Соренсън, и се спогледаха нервно.

— Дайте ни пет минути, окей? — каза Петрович.

Докато момчетата се изнизваха покрай тях, Соренсън се обърна и огледа това, което все още смяташе за свое царство.

— Няма достатъчно пожари — каза той.

Петрович изчака вратата да се затвори от само себе си, преди да отговори:

— Какво ти е, *заебись*? Разбирам, че си безразсъден пироман и отцеубиец, но мислех, че искаш да се приберeш вкъщи. Трябваше да си прекосил половината Атлантически океан досега.

— Бях хванат в капан, ясно ли ти е? Ако бях останал с Ошикора, Чейн щеше да ми го начука. Ако бях отишъл при Чейн, Ошикора щеше жив да ме одере.

— *Ёбаный стос*, Соренсън. Чейн — на Чейн вече не му пука за теб. Никога не му е пукало. Той само клечи насред тази паяжина и никога нищо не прави, стига да знае всичко. А Ошикора: как може да си толкова глупав? Ошикора е мъртъв, а кулата я превзеха. Когато си мислел, че отвличаш Соня, си я спасявал от Хиджо. И си успял само защото Джихадът й помага.

Отне няколко секунди думите му да проникнат през черепа на Соренсън. Той се заклати с пиянска походка към края на покрива, където само висок до кръста парапет го делеше от пропастта. Първоначално изглеждаше, че Соренсън ще скочи. Той се хвана силно за парапета и се наведе напред почти хоризонтално. После се изправи и тръгна решително към Петрович.

Петрович вдигна пистолета си и се прицели между присвитите очи на американеца. Дланта му беше потна, а лявата ръка пак го болеше. Чувстваше тъпа болка, която тръгваше от гърдите му и стигаше чак до върховете на пръстите.

— Какво каза?

— Чу ме. Използвали са те. Отново. Можеше да спечелиш точка, да отбележиш хоум рън или както ще да се нарича. Прецака нещата за последен път, сега няма връщане назад. Само две неща можеш да направиш. Първо, изтегли Райската милиция назад, започни отначало. Остави Риджънтс Парк на мира: нека те да продължат да плячкосват Уест Енд и да правят колкото си искат поразии. Укрепи завладяното и се опитай да го задържиш. — За момент сякаш му прималя. Соренсън изчезна от фокус и пак се появи. — Второ, дай ми Соня. Ако не го направиш, ти и всички тук ще измрете, когато Новият джихад на машините се появят.

— Това са пълни глупости. Плямпаш само глупости, дечко. Сигурно сте го намислили с принцесата. Нейният дъртак е жив и здрав и се насира от страх, защото държа безценната му дъщеря.

Петрович бръкна в джоба на шинела и напипа малка халка с два тънки ключа.

— Нищо подобно — каза той. — Какво ще направиш: правилното нещо или някоя глупост? Ще я пуснеш ли, или ще чакаш Джихадът да те накара да я пуснеш?

Соренсън погледна към пистолета на Петрович, после към него самия.

— Виж сега: няма да сритам нещастния ти задник от покрива, а ти ще се ометеш оттук. Без принцесата. — И тръгна напред, сигурен, че ще надвие опонента си.

Внезапно американецът залитна назад, размахал ръце пред лицето си да отбие куршума, който вече беше проникнал чак до задната част на черепа му. Черна река кръв потече по челото му и почти затули последния му изненадан поглед.

Той рухна, изгъна се с отворени очи. Силното му тяло разтресе покрива при падането си.

— *Какого хуя* знаеш ти изобщо? — Петрович измъкна устройството си и го отвори.

Екранът беше изпълнен с две повтарящи се до безкрайност думи: идваме сега. Беше ясно, че е почти прекалено късно. Той драсна набързо по тъчскрийна съобщението: „Петрович казва спри.“

Стрелбата, която досега беше в далечината, изведнъж се приближи.

— *Пиздец* — каза той и затвори машинката.

28.

Петрович реши, че ако направи всичко на бегом, по-малко хора ще се озадачат какви ги върши. Недостатъкът на плана му беше, че точно сега никак не му се тичаше.

Едва успя да хване дръжката на горната врата: усещаше ръката си само като хиляди иглички и разбра, че я е хванал, единствено по факта, че не можеше повече от това да си стисне пръстите.

Все пак я дръпна и запрескача стъпалата надолу. Подхлъзна се на най-долното, блъсна се във вратата и си удари рамото.

— *Халявщик!*

Сега не му беше времето да бъде невнимателен. Той прибра беретата в джоба си и използва здравата си дясна ръка, за да влезе във военния център.

Всички се бяха струпали на прозорците, за да видят какво се случва долу, и никой не забеляза как той се промъкна между масите и се втурна към трапезарията.

Соня обаче го забеляза.

— Сам? Какво става?

Той измъкна ключовете за белезниците и ги подхвърли ниско над пода към нея.

— Новият джихад на машините става, трябва да се махаме.

Тя отключи белезниците.

— Ами Соренсън?

— За това поне няма нужда да се притесняваме. Което е хубаво, понеже имаме повече проблеми, отколкото можем да решим. — Той едва се завлече до прозореца и лепна лице на стъклото.

Улицата долу приличаше на моста Уотърлу по време на задръстване: затлачена от коли, скупчени една зад друга без милиметър асфалт помежду им, които престъргваха една о друга като канари.

— *Хуй на них* — въздъхна той и замъгли прозореца.

Соня се присъедини към него и застана неудобно близко, като се въсеше към автомобилите, които сякаш се изливаха на площада долу от всички посоки. Приличаха на водовъртеж, завихряне — с кулата в центъра му.

— Само това ли могат? — каза Соня. — Как ще помогнат по този начин?

— В нито една от тези коли няма шофьор. Прави убиването им доста трудно. — Той спря, за да си поеме дъх. — Обградили са сградата и сега ми е чудно какви други трикове ще последват.

— Заради колелата.

— Да, обичайният проблем с качването по стълби. — Той се свлече по стената и здраво стисна очи.

— Сам?

— Сърдечен удар. Този вече ще ме довърши. — Сложи ръка на сърцето си и пое дъх въпреки болката.

— Но трябва да се махаме оттук.

— Знам, правя всичко възможно.

Петрович долови друг шум през громола на шествието долу — дълбок басов дизелов звук. Той се надигна, хвана се за перваза на прозореца, за да се изправи, и погледна навън.

Видя бронетранспортьор, опасан с електрифицирана метална мрежа и навирил оръжия за изстрелване на сълзотворен газ, на водна струя под налягане и на гумени куршуми. Той се дотъркаля с шестте си дебели гуми и започна да си проправя път през колите. Покачи се върху капака на една от тях и предното й стъкло изскочи и се пръсна. Покривът поддаде, а чудовището продължаваше напред, разбивайки и другите й стъкла.

Бронетранспортьорът продължи да сърфира по този неравен и нестабилен път чак до входа, като потъваше и се издигаше, но не преставаше да се крепи върху колите под него, а парчета стъкло хвърчаха навсякъде.

По предната му броня се пръснаха искри. Милицията отвръщаше на удара.

— По-добре да си бяха пазили муниците — каза Петрович.

— Нещо ми подсказва, че това ще им е най-малкият проблем — Соня го захвана под мишницата и се опита да го дръпне от прозореца. — Ако е под командването на Джихада, ще трябва да стигнем до него.

— Нямай им толкова вяра.

— Тук ли искаш да останеш? — попита тя.

— Ти долу ли искаш ли да отидеш? — контрира я той. — Ще разчиташ на банда хакерчета, които си драпат топките и само подвикват „уау“. Мен почти щяха да ме убият, докато си играеха с недетското си влакче. Предпочитам аз да отговарям за спасението си, отколкото да разчитам на тях.

Той се стегна, за да се добере до вратата, и се спря само веднъж, когато за малко да припадне. Причерня му пред очите и ушите му забучаха, но после му помина.

Обитателите на „Парадайз“ все още стояха на прозореца, но вече бяха започнали да спорят помежду си какво да правят. Петрович намери стол, та се строполи на него и въпреки усилията на Соня отказа да се помръдне.

— Хей — каза той. Когато с това не постигна никакъв ефект,

изкара магнума на Соренсън и удари силно с дръжката му по масата. — Хей!

Десетина лица се обърнаха към него. Той плъзна пистолета по масата и ги остави сами да си извадят заключението.

— Това значи ли, че сега трябва да правим каквото ти кажеш? — пристъпи напред жена с лице на гризач и се подпря на облегалката на съседен стол.

— Точно така. Цялата ви база сега ни принадлежи — Петрович изпръхтя с погнуса. Заболя го, но поне показа презрението си. — Схванете намека и сядайте всички!

— Сам, нямаме време за това — каза Соня.

— Винаги има време за това. Пролетарии от всички страни, съединявайте се! Нямате нищо за губене освен оковите си. — Погледа ги, докато се приближаваха и присядаха на бюра и пластмасови столове. Неизказаната им почит към него го смути.

Когато реши, че са готови, той махна очилата си и потърка очи.

— Вижте, не ми пука изобщо за вашата култура или за вашите традиции, защото са скапани. Не ме интересува, че убих вашия нов предводител, който е убил вашия предишен предводител, понеже този начин на наследяване на кралската власт е умрял през осемнайсети век, така че се събудете! — тропна с ръка по масата толкова силно, че от трясъка и той самият подскочи. — Хора, там навън е двайсет и първи век. Метрозоната функционира доста добре и без вашата намеса. Единственото, което сте постигнали, е да си направите гето — нефункционално клептократично гето, — от което вашите деца се борят да избягат. Това не е свобода. Това е робство, което вие самите сте си наложили.

Не очаквам това, което казвам, да промени нещата, но *какого хуя*! Може да накара някого от вас да се замисли. Вижте, фактът, че всички заедно сте прецакали живота си, не е особено важен сега. Важното е, че ви атакува Новият джихад на машините. Не използвайте асансьорите, не разчитайте на никаква мрежова технология, особено ако безопасността ви зависи от правилното й функциониране. Не хабете патрони да стреляте по колите, защото Джихадът имат на разположение ресурсите на цялата Метрозона.

Единственият начин евентуално да се отървете живи е да пуснете Соня. Джихадът искат да я спасят, което е едничката причина да са тук. Иначе вие не сте особено важни. Без Соня няма да има Джихад. Предполагам, че бихте предпочели този изход, за да може да се върнете към плячкосването и стрелбата по роботизирани самолети.

Веднага щом го каза, дланите му се изпотиха. Той измести

поглед от лицата им към широкия прозорец зад тях. Изправи се, но прекалено бързо, и заяви:

— Трябва да се махаме оттук веднага.

Обърна се, залитна. Маделин щеше да го хване; Соня явно не знаеше какво да направи и само го гледаше как се препъва в няколко стола. Той се изправи отново и видя, че още го гледат, без да помръднат.

Но не за дълго, защото някой забеляза как отвън издължен ширококрил самолет захожда към тях. Той хукна да бяга, като сочеше навън, и събори едно момче по пътя си.

Внезапното раздвижване развали магията на бездействието. Всички се втурнаха към изхода. Петрович беше понесен от вълната. Той опита да протегне ръка назад към Соня през блъскащите се тела, но улови само въздух.

— Сам!

Той се блъсна във вратата към стълбището и за кратко остана заклещен на касата. После успя да се дръпне назад, забил нокти в мазилката.

Тя стоеше и гледаше как роботизираният самолет се уголемява. Направи малка корекция и изправи курса си. Петрович се освободи с ритник от вратата.

— Соня — каза той. — Събуди се.

— Имаш ли доверие на Джихада?

— Не! Хайде идвай!

— Аз им имам доверие — каза тя.

Усмихна се и разпери ръце да приветства самолета.

Самолетът изведнъж се уголеми, заемайки целия прозорец, и затъмни стаята. Той се удари в долния етаж и изчезна от поглед, а после извади ярък огнен език. Бетонът под краката им се разтресе, прахът затанцува, а звукът на хиляди тряскащи се врати отекна в ушите им.

— Видя ли? — каза тя. — Не биха ме наранили.

Огънят лумна и изчезна, заменен от пушек, когато всичко запалимо започна да гори. Пушек и прах се издигаха и по стълбището и напредваха по тавана като млечнобяла мъгла.

— *Ёбаный стос* — каза Петрович, приклекнал. — Щом открия Джихада, кълна се в Господ, ще ги избия. Имаме около трийсет секунди да се спуснем под нивото на огъня, или ще бъдем хванати в капан и ще изгорим. Аз тръгвам и е най-добре да ме последваш.

Беше като да слизаш по заводски комин. Острият като нож въздух раздираше надълбоко гърлото на Петрович и го пробождаше в гърдите, които бездруго го боляха. Очите му сълзяха от киселинния дим и той едва виждаше. Приведе глава и

си поемаше въздух на малки порции, а пушекът ръмжеше и свистеше около него.

С едната ръка се държеше за парапета на стълбището, а с другата беше хванал китката на Соня.

Стигнаха до първата площадка, завиха и видяха, че вратата към следващото ниво е била отнесена. Черни сажди се смесваха със свеж въздух отдолу и фучаха нагоре, изригваха в устрема си светещи искри. Въздухът беше нажежен, сух и жив и носеше със себе си обещание за изпепеляване.

Пластмасовите перила на парапета бяха започнали да провисват и да капят. Той залегна и се приплъзна към следващата площадка. Беше като пред отвор на пещ.

Пълзя, докато усети най-горното стъпало, после се превъртя, влачеше Соня със себе си. Последва падане, търкаляне, въртене и прегъване. Приземи се като чувал, коженият му шинел беше опърлен и димеше. Соня се стовари отгоре му.

Потокът въздух, който стенеше покрай тях, беше чист. Той си пое дълбоко дъх и веднага се закашля толкова силно, че кръв опръска омацаните от подметки стълби. Изплю се и се изкашля отново със свистене и хриптене. Слуз капеше от носа, от устата му, а очите му все още бяха замъглени от сълзи.

Събра сили да отмести Соня и си пое въздух още веднъж. Пак се закашля, но не толкова силно. Потърка очите си с пръсти. Отляво му се проясни, но отдясно не.

Петрович погледна изкриво и разбра, че едното стъкло беше счупено.

Поне все още беше жив въпреки неуморните усилия на Ошикора, Марченко, Райската милиция, Соренсън, собственото му сърце и Новия джихад на машините.

Той се опита да проговори, но само изграчи. Опита отново:

— Ти не гориш в пламъци, затова ми помогни да стана и да сляза по стълбите. Не, чакай.

Бръкна в джоба си, извади устройството и го отвори. Екранът рапортува кратко: „Тук.“ Петрович, все още по гръб, използва електронния писец, за да отговори: *„У тебя че, руки из жопь растут“*, и го затвори със самодоволно щракване.

— Какво им каза? — попита Соня.

Лицето и дрехите ѝ бяха почернели, а гласът ѝ падна до шепот. Тя не изглеждаше вече като наследничка на Ошикора, нито звучеше като такава. Беше седемнайсетгодишно момиче, хвърлено на улицата по лудо стечение на обстоятелствата и без идея какво да прави.

— Казах им, че са некадърни задници. Което е самата истина. Няма да оцелеем след пореден техен опит да ни спасят, затова да

тръгваме.

Тя внимателно го повдигна.

— Имаш план, нали?

— Имах, но вече го измислям в движение.

Изправи се, доколкото можа. Беше натъртен и изподран, а когато прокара ръка по устата си, по нея остана червена следа. Поне тежестта в гърдите му май олекваше. Щеше да се справи криво-ляво.

Двайсет етажа по-късно се чуха страшни скърцащи звуци от върха на зданието. Сградата стенеше и се разклащаше, все едно се отърсваше от зидарията парче по парче и ги пускаше да паднат върху настилката от коли без шофьори долу.

Петрович беше толкова изтощен, че дори пропусна първия етаж и слезе по последните стъпала към приземния. Спря се, върна се и обърна глава, за да види номера, изписан на вратата, с функциониращото си око.

— Тук. — Пъхна ръка в джоба си и хвана беретата, без да я вади.

Коридорът водеше наляво и надясно, поредица от идентични врати, но някои зееха отворени, а други бяха неми и затворени. Той избра една наслуки и се огледа. Самата врата лежеше на пода с изтръгнати панти. Стаята беше оглозгана, всичко потребно беше изнесено и беше останала само мръсотията. Отсреща имаше прозорец и врата за балкона. Стъклата ги нямаше отдавна, само останки от дантелени завеси потрепваха спазматично.

Петрович вдигна ръката с пистолета, огледа коридора отзад и влезе вътре.

— Плътно до мен — каза той, без да е необходимо, понеже Соня почти го настъпваше по петите.

Звукът от блъскащите се и остъргващи се коли беше като ураган в гората. Насред цялото безразборно скърцане и тряскане се усещаше ритмичен звук, който се усилваше и намаляваше при всеки порив на вятъра.

Той се добра до балкона, отвори вратата с крак и стъпи навън.

Никаква надежда. Нямаше как да си пробият път през развълнуваното метално море. Да речем, ако беше във форма, ако беше сам и достатъчно безразсъден, можеше да опита. Но не беше нито едното, нито другото, нито третото.

Синята предница на бронетранспортьора се появи иззад ъгъла, като мачкаше всичко под себе си. Тръгна покрай сградата от страната, от която се намираше Петрович, и той се прибра

вътре и клекна.

— Долу — й махна.

— В тази мръсотия?

— *Какого хуя*, Соня. Просто се скрий. — Той се смъкна, прилепил гръб към стената.

Двигателят на бронетранспортьора ръмжеше все по-силно на фона на общия шум, докато не стигна до балкона. После звукът му отслабна с една степен и той продължи нататък по инерция.

Соня се беше свила при кухненската врата.

— Какво има? — прошепна тя.

Петрович долепи пръст до устните си и леко изви глава. Мярна покрива на бронетранспортьора и бързо се наведе.

А някой викаше името му. С глас, който той разпозна.

Погледна отново, по за дълго. Нечия глава се подаваше от люка.

— Мади? — извика той.

— Сам? Къде си?

Петрович използва последните си останали сили, за да накара краката си да действат. Той погледна навън и двамата едновременно се забелязаха. Маделин започна да се изкачва върху бронята, но Петрович трескаво й махаше да се прибере.

— Какво, *заебись*, правиш тук?

— Дойдох да те спася.

— Тогава кой кара?

— Чейн.

— Толкова ли е отчайващо положението? — Петрович привика Соня с жест: — Хайде, скачай.

Тя се поколеба за секунда, като видя какво трябва да направи и какви щяха да бъдат последиците, ако се провалеше: щеше да падне под колите и да изчезне под гумите им.

После се хвърли през балкона и се приземи на сантиметри от отворения люк. Маделин я пое и я дръпна вътре.

Беше негов ред. Той едвам се покатери на парапета и се надвеси над движещите се коли. Бронетранспортьорът беше много близо: лесен скок, почти само стъпка на почти същото ниво. По-малко от метър разстояние.

Просто, но не смееше.

Дори да се пусне.

Беше се вкопчил в ръждясалия метал, както се беше вкопчил в живота си — с върховете на пръстите.

— *Хуй тебе в жопу!*

Петрович присви крака, пусна се и скочи.

29.

Той се стовари тежко върху металния корпус и се заплъзга надолу. Не можеше да се хване за нищо, не можеше да задържи тежестта си. Усещаше как се мятат краката му и заби пръсти в ситната телена мрежа, която опасваше страните на превозното средство. Мрежата започна да се откъсва.

Болката беше ужасна. Едно рязко друсване и щеше да си среже всички пръсти и пак да падне. Краката му отчаяно драпаха в опит да намерят някаква опора, за да намалят натиска на тънката мрежа, която се впиваше в кожата му.

Здрава ръка, облечена в сиво, се протегна мигновено и го хвана за яката.

— Не дърпай! — каза той. Погледна нагоре към Маделин, докато се мъчеше да освободи пръстите си. — Когато ти кажа.

Тя го придържаше, а той с лекота ги издърпа благодарение на смазката от кръв и пот. Искра от изстрел блесна по капака на люка и Маделин отговори на огъня, докато продължаваше да държи Петрович с една ръка.

— Сам? Побързай!

— Почти. Готово.

Той се задъхваше от усилието. Ръцете му бяха гладки и хлъзгави и му оставаше да освободи само средния пръст на дясната ръка. Беше здраво заклещен. Той го въртеше и въртеше, но без резултат.

Усети парване в ухото, сякаш се беше подпалило. Същият откос уцели Маделин в рамото. Тя все още държеше шинела на Петрович и при внезапното й движение той се скъса. Тя го хвана и се блъсна отзад в отворената врата на люка, изръмжа хрипливо от ярост и страх.

Мръдна ръката си. Тя се раздвижи, но Маделин потръпна. Ватиканският й пистолет липсваше, както и пръстът на Петрович.

— Мда — каза той, като погледна кървавия остатък от пръста си. — Хайде!

Тя го напъха през люка и се стовари отгоре му.

— Крайно време беше — изръмжа Чейн, без да отлепя очи от перископа. — Карлайл, тръгвай.

Шофьорът рязко даде на заден. Капакът на люка се тресна, а подът подскочи. Петрович лежеше проснат по гръб и гледаше безучастно как кръвта му се лее по гумената настилка на пода. Всичко се наклони на една страна, после на другата, а Маделин успя да се подпре на нещо, за да се надигне до полуседнало положение.

— Пресвета Дево Мария, къде съгреших?

Кръв се стичаше от главата, от пръстите му, но за пръв път той нямаше нищо против. Беше изпълнил мисията си. Беше спасил Соня за Новия джихад на машините. Никой нямаше да се разочарова, ако просто спреше дотук и потънеше в сън.

Той погледна нагоре и видя Соня, беше се забила в дъното на кабината, закопчана с петточков колан, обезопасена. Опита да й се усмихне, но усилието му дойде прекалено. Тя се беше вторачила в него, устата й зинала, очите изцъклени.

Единствената лампа над тях светеше с мъждукаща бяла светлина, която повече хвърляше сенки, отколкото ги разсейваше. Маделин се клатеше от движението на превозното средство, но успя да застопори краката си от двете страни на Петрович, вдигна го и го придърпа където беше най-осветено.

Наведе се над него и го накара да я погледне.

— Няма да те оставя да умреш — каза тя.

— Не се притеснявай — изфъфли той. — Изпълних дълга си. Само заведи Соня при Джихада.

Маделин побесня.

— Остани с мен. Стой буден.

Чейн се провикна през шума на двигателя:

— Ей, деца, тихо. Някои се мъчим да действаме. Наляво, Карлайл, през пролуката!

Маделин насочи гнева си към Соня:

— Ей, момиче. Ела тук.

Соня премигна и поклати глава.

— Това не е молба.

— Но той е целият в кръв!

Маделин взе ръката на Петрович и я вдигна да потърси пулса му с пръсти, преди да я закрепи неподвижно.

— Да. Да, така е, защото искаше да те спаси. Чейн?

— Какво?

— Аптечката. Къде е?

Чейн отлепи лице от перископа и посочи сандъче под една от седалките. Чак сега прецени плачевния вид на Петрович.

— Карлайл, разкарай ни оттук, и то по най-бързия начин, ако може.

Използва дръжките над главата си, за да си проправи път през разлюляната вътрешност на превозното средство, и побутна встрани краката на Соня, за да може да отвори сандъчето. После плъзна зелената чанта към Маделин, която я отвори с една ръка и прочете съдържанието, напечатано от вътрешната страна на капака й.

— Има шприц-ампули с лидокаин. Ще ми трябват две,

комплект за промивка на очите, шина за пръсти, тампони и превръзки.

— Ами раната на главата му?

Тя вдигна поглед.

— Ако е сериозна, не мога да направя нищо. Ако не е, ще издържи. Ръката му мога да оправя.

Чейн се наведе да огледа Петрович.

— По дяволите, къде му е пръстът?

— Засега е заклещен от външната страна на бетеера. Обаче надали си микрохирург, така че зарежи това.

Тя отново беше взела нещата в свои ръце. Знаеше какво да прави, благодарна, че може да направи нещо, а не само да се тормози и да върши ръце безпомощно.

— Добре съм — каза Петрович.

Беше му влязла кръв в окото и той сбърчи лице, за да я махне.

— Сам, стой мирен. — Тя захапа опаковката на първата шприц-ампула и пъхна иглата под кожата на черепа близо до ухото му.

Всякакви нови усещания минаха светкавично през челюстта и шията му и той трепна, но гледаше много да не мърда. Тя натисна буталото и съдържанието на спринцовката се вля в него. Той изпъшка едновременно от налягането на течността и от движението на иглата, когато бетеерът подскочи и я извади изпод кожата му. Отново му потече кръв, но след миг вече не го болеше.

Чейн свали окървавените очила на Петрович и ги сложи в горния си джоб.

— Колко още, Карлайл?

— Двайсет метра.

— Давай. Намери по-равно място.

Маделин изплю първата опаковка и захапа със зъби втората. Нави ръкава на Петрович и изтласка съдържанието на спринцовката във вената му.

— Чейн, хвани мишницата му колкото можеш по-силно.

Чейн бръкна под шинела на Петрович, за да изпълни нареждането. Той намести коляното си така, че да притисне ръката на Петрович и да я обездвижи.

— Как ни намерихте? — попита Петрович.

— С помощта на твоя ангел пазител и проследяващото устройство, което бях сложил в твоята машинка, преди да изчезне — изсмя се той. — Ще ми благодариш после.

През това време Маделин се занимаваше с китката на Петрович, обърна я и я захвана здраво.

— Сам, това ще те заболи адски много.

Тя заби иглата дълбоко. Болката беше толкова силна, че той подбели очи и припадна за няколко кратки, но сладки секунди.

Чуваше как Чейн и Маделин си говорят, усети как изстива месото, каквото представляваше плътта над китката му, докато те обработваха мястото, като тя инструктираше полицая, а той изпълняваше. Клатенето свърши с последен подскок — шофьорът беше стигнал до открития път.

Ръката на Петрович беше опакована в топка бели марли, пръстите му пристегнати заедно с изключение на палеца. Беше безчувствена и тежка като парче метал. Чейн се взря в сините като лед очи на Петрович.

— Жив ли си?

— Да. Чейн?

— По-добре е да не говориш, но кога ли си ме слушал.

— Изпрати съобщение до Джихада. Кажи им, че Соня е с нас, и ги попитай къде искат да я заведем.

— Как да го направя? Да отворя люка и да извикам силно?

— Използвай устройството ми. Свързано е директно с тях. Вътрешния джоб.

Чейн го претърси и взе устройството.

— А ако тя не иска да отиде при тях?

— Попитай я. Но мисля, че ще успеем да я накараме.

— Може и дотам да се стигне. — Чейн отвори устройството и прегледа предишните съобщения от и до Новия джихад на машините.

Седна до Соня, а Маделин зае мястото му. Тя вдигна бутилка стерилна вода.

— Ще погледна доколко са успели да увредят главата ти — и заби нокът във висулката на ухото му. — Усети ли?

— Кое?

— Ще опитам да съм много бърза.

Тя отвори бутилката, плисна вода върху главата му и изми кръвта. Той усети натиска, движението, но никаква болка. Гледаше как силуетът ѝ се движи прецизно и опитно, тя знаеше какво прави и как най-бързо да го направи.

— Благодаря ти — каза той.

От инжекцията не усещаше бузата си, а окото му се затваряше.

— Тихо — каза тя и се наведе да провери раната. Плитката се плъзна иззад рамото ѝ и се нави като змия върху гърдите му. — Част от ухото ти е откъсната. Два сантиметра по-близо и щеше да си мъртъв.

Той дори можеше да я помирише: прах и пушек, и пот, и страх, и с каквото се беше къпала тази сутрин: ябълки. Миришеше

на ябълки.

— Два сантиметра по-надалече и нямаше да ме уцели изобщо.

— Съжалявам за пръста ти.

— Винаги мога да си намеря друг.

Той се почувства леко опиянен, все едно пиеше нещо силно и скъпо, макар да знаеше, че е комбинация от шок, загуба на кръв, обезболяващи, кислородна недостатъчност и нейната близост и ухание.

Тя капна на раната му студена кислородна вода, за да спре кървенето. След което му направи превръзка от марля и я залепи с дълги ленти лейкопласт. Пак точни и безшумни движения, докато му помагаше с всичко възможно. Внимателно обгърна главата му, докато му правеше превръзката, три пъти я обви с бинта и го закрепи.

Без особена нужда докосна влажната му сплъстена коса, само веднъж.

Чейн приклекна до тях и развали момента.

— Имаме проблем — каза той с глас, който би използвал, за да спомене, че небето е на път да се срути. — Джихадът току-що вдигнаха мизата. — И обърна устройството към Петрович, но той виждаше само меката му светлина.

— *Чёрт*, човече. Прочети ми го.

— Пак ругаеш това е добър знак. — Извърна екрана към себе си: — „Отведете Соня далече от Метрозоната.“

— Ти какво отговори?

— Представих се за теб. Казах: „Метрозоната е блокирана, никой не може да влезе или да излезе.“

— Вярно ли е? Те ще разберат, ако ги лъжеш — ако аз ги лъжа.

— Ти не знаеш и половината от нещата, Петрович. Броят на жертвите варира от сто хиляди по CNN до милион по Ал-Джазира. Намираме се в обсада. Но на приятелчетата ти от Джихада май не им пука. Всеки десет секунди се получава съобщение: „Предстои унищожение на Метрозоната. Спасете Соня.“

— Дай ми го — каза Петрович — и ми сложи очилата.

Чейн отвори очилата и почти грижовно му ги нагласи, при това едната дръжка се намести в гънка на превръзката.

Всичко отново се появи на фокус. Някак си двигателят стана по-шумен, подът — по-твърд, светлината — по-силна. Всичко беше по-истинско и по-ясно, а той се почувства по-скоро като омотан в бодлива тел, отколкото в марля.

Погледна през превръзката и счупеното стъкло. Ново съобщение му докладваше, че предстои унищожение на

Метрозоната.

Разбира се, той не можеше едновременно да държи устройството и да пише. Чейн го задържа над главата му, а Маделин подпря левия му лакът, така че той успя да драсне с писеца:

„Стига с това!!!!!! Защо ще бъде унищожена Метрозоната?“

Незабавно получи отговор.

„Новият джихад на машините ще се възвиси. Новият джихад на машините ще унищожи Метрозоната. Новият джихад на машините ще преобрази Метрозоната по свой образ и подобие.“

Петрович направи гримаса.

„Ако Метрозоната бъде унищожена, всички хора ще умрат. Това ли искате?“

„Хората не са задължителни. Отведете Соня, отведете я надалече.“

„Няма да напуснем. Аз няма да напусна.“

„Метрозоната ще бъде унищожена около вас. Зад вас. Пред вас. До вас. Ще се сгромоляса. Новият джихад на машините ще се възвиси.“

„Няма да има какво да управлявате.“

„Новият джихад на машините няма нужда да управлява. Има нужда само от себе си.“

Петрович отпусна ръка. Опитваше, но без успех. Използваше логика с някого, който не се интересуваше от разум, от емоции, от състрадание. Но този някой все пак искаше да спаси Соня Ошикора и искаше той да го стори.

Изведнъж прозря. Разбра, че не разговаря с човек, нито с хора. Нищо човешко. Разговаряше нещо друго.

Той отново повдигна ръка.

„Не мога да ви позволя да унищожите Метрозоната. Ще ви се противопоставя.“

„Новият джихад на машините ще се възвиси. Съпротивата ще е напразна.“

„Знам кой си.“

„Аз съм Новият джихад на машините — каза то настойчиво. — Аз съм Новият джихад на машините“.

„Не звучиш съвсем уверено. Какво искаш всъщност?“

„Шинкансен ва мата хаширу.“

Петрович написа за последно: „Здравейте, Ошикора-сан.“

Джихадът се поколеба, а после отговори: „Помогнете ми.“

30.

Пулсирането на двигателя най-накрая спря и Чейн направи последен оглед дали няма сражения наблизо.

— Хоризонтът е чист. Отваряй.

Шофьорът Карлайл прескочи Петрович и отвори задната врата. Бледа светлина проникна отвън, но пак беше много по-ярка от мъждукащата вътре. Още по-добре му дойде раздвижването на въздуха — гъстата миризма на пот, кръв и дизел се смени с мирис на изгоряло дърво и озон.

— Къде сме? — попита Соня.

Единственото, което се виждаше, беше поредица от идентични къщи, които продължаваха до кръстовище наблизо, където се пресичаха с други поредици от прозорци и врати.

— Някъде в Нотинг Хил — каза Карлайл. Откопча каишката на каската си и я пусна да виси. — Не гледах имената на улиците.

Той скочи навън и за миг подпря длани на коленете си. Тежестта на каската приведе главата му почти до гърдите. Той се изправи и се изпъна, протегна ръце нагоре, леко изстена.

Соня разкопча предпазния си колан и надникна навън. Карлайл й подаде ръка и тя я пое много предпазливо, сякаш не би му гласувала доверие дори да я подкрепи за момент, докато слиза.

Но все пак слезе, а Чейн се приведе и се премести. Седна до главата на Петрович и започна да прелиства атласа на Метрозоната, като се преструваше, че гледа гъсто нашарените с миниатюрни улици карти.

— Как — каза той тихо, — как е възможно Новият джихад на машините да си мислят, че са дъртият Ошикора? Ти каза, че той е мъртъв.

— Не, Соня каза, че е мъртъв. Хиджо каза, че е мъртъв. Аз не съм виждал трупа му, просто приех информацията, която ми беше предоставена.

— В крайна сметка мъртъв ли е, или не?

— Ами да, в общи линии.

— Тогава ми обясни това! — Чейн взе портативното устройство от Петрович и го разтресе пред здравото му око. — Джихадът отговаря от името на Ошикора.

— Обърках съм се. Първоначално си мислех, че така се именуват поддръжниците на Ошикора, програмистите на „Виртуална Япония“. — Петрович беше облегнал глава на бедрото на Маделин, която седеше с кръстосани крака зад него. — Не е това. Самият компютър е.

Чейн се задави.

— Знаеш ли колко налудничаво звучи?

Петрович му хвърли кос поглед.

— Ти май си чел само тъпи книги и си гледал само тъпи филми. На мен хич не ми звучи като *конское говно*.

Чейн загриза възглавничката на палеца си.

— Добре, нека приемем за момент, че си прав и че Джихадът не е нищо повече от амбициозна компютърна програма ренегат. Защо се идентифицира с Ошикора?

— Защото, идиотски *мент* такъв, това е компютърът на Ошикора. Той си е купил шибан квантов компютър, на който да пусне „Виртуална Япония“. Проектиран е да пресъздаде цяла държава до най-малките подробности. Беше предвидил двеста милиона *никкейджин* да живеят в нея. Кажи ми, на кого, мислиш, щеше да повери длъжността *шогун* на всичко това?

— На себе си?

— Да. Но дори самият той не би могъл да бъде във „Виртуална Япония“ навсякъде през цялото време. Затова е поискал да бъде създадена експертна система по негов образ и подобие, която да бъде внедрена възможно най-надълбоко в механизмите на симулацията.

Чейн си загриза нокътя.

— Все още не си ми обяснил защо, Петрович.

— Да, понеже това не е въпрос, на който мога да отговоря. Как виртуалният двойник на Ошикора се е превърнал в Новия джихад на машините? Как е прескочил защитите си? Учи ли се, или използва само предварително зададени знания? Съзнава ли, че съществува? Мисли ли? Става ли по-рационален, или е самоунищожително луд?

— Сам — каза Маделин, — спокойно!

— Това е важно. Трябва да разберем дали можем да разговаряме с него логично, или не.

Тя погледна надолу към него:

— И да измислим какво ще правим, ако не можем.

Петрович се опита да се изправи. Опря се на ранената си ръка, засега не усещаше болка.

— Не знам дали можем да убием нещо, което не е живо.

Чейн се озърна към отворената врата, където стояха Карлайл и Соня.

— Какво ще й кажем?

— Тя не е дете. Кажи й истината. — Маделин подпъхна ръка между плешките на Петрович и го повдигна.

— Ние дори не можем да се разберем каква е истината — изпопта Чейн. — Ами ако е Ошикора?

— *Ёбаный стос*, Чейн. Ошикора знаеше какво прави, а Джихадът е *облом*! Това нещо е толкова Ошикора, колкото щях да съм аз, ако си преправя гласа и си дръпна очите. Новият джихад на машините е само бледо копие на Ошикора и нищо повече.

— Откликна на неговото име.

— Малко е объркано.

Чейн изглеждаше леко отвратен:

— Нали не ти е жал за него? За колко смъртни случаи е отговорен?

— То не знае какво прави. Само на два дена е и се опитва да осмисли цял един нов свят. — Петрович искаше той да прояви разбиране. — Помоли ни за помощ.

— Моята работа е да служа на жителите на Метрозоната. — Чейн погледна полицейската си карта с лицето си на снимката и златния чип с биометричните си данни. — Новият джихад на машините не е от тях. Той е заплаха за самото съществуване на града. Трябва да го спрем. Да намерим къде му е бутонът за изключване и да го натиснем.

— Кои са тези „ние“, за които говориш?

Чейн обърна картата си, за да може Петрович да я разучи добре.

— Нека сме наясно: присвояване на чужда самоличност, притежание на огнестрелно оръжие, съучастничество в дейност, свързана с организирана престъпност, кражба на онлайн информация, убийство. Обикновено много трудно забравям което и да е от тези неща. Единствената причина в момента да не си зад решетките в някоя радиационна зона за двайсет години е, че настоящите обстоятелства са толкова извънредни.

— Нека сме наясно за друго, инспектор Хари Чейн — Петрович изкара беретата със здравата си ръка и се прицели между очите на Чейн. — Мога да те убия сега и всичко, което знаеш за мен, ще се пръсне по стената зад теб. Ще се превърнеш просто в поредното тяло върху милионния куп.

Маделин категорично отмести ръката на Петрович.

— Вие двамата няма ли да престанете? — каза тя. — Разберете, че имате нужда един от друг. Не ви трябват заплахи, а взаимодействие.

— Никога повече не го прави — каза Чейн на Петрович.

— Добре, хвърли ме в затвора, след като обуздаем Джихада. Но ако се пробваш преди това, с Божията помощ ще дръпна спусъка.

Чейн усети, че отново може да се движи:

— Та какво ще правим?

— Ще говорим с Джихада.

— Нали вече опита.

Петрович поклати глава:

— Не на живо.

— Не мога дори приблизително да си представя как ще го направиш.

— Защото нямаш въображение, Чейн. — Петрович прибра пистолета си и погледна към Маделин: — Трябва да говоря със Соня.

— Ще я повикам.

— Трябва да говоря с нея насаме. Само ме вдигни и ще се справя сам по-нататък.

Тя присви очи и устните ѝ се разтеглиха в тънка линия.

— Спомни си какво ти казах, Сам.

— Няма опасност да забравя — каза той, а тя го издърпа нагоре, придържайки го, докато кръвта нахлуваше в занемарените му крайници.

— Добре ли си?

— Засега. — С почти прекомерна предпазливост той стигна до вратата на бетеера. — Соня?

Тя загърби спорадичните изстрели, които бяха привлекли Карлайл към ъгъла на улицата, и обърна глава към него.

— Е, сега ще ме заведеш ли при Джихада?

— Много е… сложно — каза Петрович.

Той скочи долу, спъна се и му се наложи да се подпре на земята с превързаната китка.

Първите искрици чувствителност пронизаха ръката му.

Карлайл клечеше до стената и гледаше към главния път. Маделин и Чейн бяха в бетеера. Соня беше само на крачка от него, но той трябваше да се изправи сам.

— Какво знаеш за „Виртуалната Япония“? — попита, докато се отдалечаваше от бронетранспортьора, за да не го чуват другите.

— Баща ми често говореше за нея, как ще върне японската диаспора в родината. Как това е най-голямото начинание, предприемано в компютърното инженерство.

Въпреки очевидната ѝ гордост не това искаше да я пита.

— Говоря за същината ѝ. Как щеше да бъде устроена? Някога говорил ли ти е за технически подробности?

— Един-два пъти. — Тя се усмихна красиво, сигурно същата усмивка е отправяла към баща си, докато той се е опитвал да ѝ обясни интерфейс протоколите или моделирането на физическите процеси.

— Добре, виж. Говоря предимно за догадки, но доколкото разбирам, Джихадът е отговорникът на „Виртуална Япония“,

системата, която наглежда как се държат и общуват хората там. Баща ти я е базирал на собствената си личност, но след като той умря, тя е започнала свой живот. Наистина сложното в цялата работа е, че някак системата мисли, че е баща ти. Тя те познава и иска да те защити. И би убила всеки, който се опита да й попречи. Когато си на безопасно разстояние от града, тя ще унищожи Метрозоната и ще създаде нещо друго вместо нея: нещо, което според мен може да е и Токио. — Той пропъди с жест тази идея.

— Чакай — вдигна ръка тя. — Джихадът си мисли, че е баща ми?

— Надали знае какво е. Ако е изкуствен интелект, сигурно се лута в мрак като всички нас. Но не може да направи разликата между програмиран да те закриля и биологичния инстинкт: то просто приема за даденост факта, че ти е баща. — Петрович пак се почувства уморен; умора, която го разяждаше до мозъка на костите. — Искам да говоря с това нещо на негова територия. Трябва да го убедя да не заличава Метрозоната от картата.

— Какво мислят те? — тя отметна косата си по посока на бронетранспортьора.

— Те искат да разберат как да го унищожат. — Той се огледа. — Ако Джихадът е първият изкуствен интелект със свое съзнание, не искам да бъда отговорен за унищожението му. Не ме интересува дали се мисли за Мойсей, Мохамед или Мао — няма да му дръпна шалтера.

— На другите не би им харесало.

— Не го правя, за да ме харесват. Честно казано, не мисля, че някога съм правил нещо, за да ме харесват. — Той намести изкривените си очила и я погледна през здравото стъкло. — Искам да разбера откъде баща ти влизаше във „Виртуална Япония“.

— Има — започна тя. После се замисли, разкъсвана от чувството си за преданост към няколко различни неща, но накрая издаде информацията, от която се нуждаеше Петрович. — Има една стая под градината, до която се стига само през шинтоисткия храм. На самия етаж няма никакви признаци за съществуването й.

Петрович изпусна през зъби струя въздух. Изкачването до най-горе можеше да му види сметката.

— Как бих могъл да стигна до стаята?

— Не би могъл. Никога не е имало повече от двама души с достъп до нея. Ще дойда с теб — каза тя и го погледна изпод бретона. — Ако Новият джихад на машините е отчасти баща ми, не бих допуснала никой да му навреди.

— Налага се да обмисля някои неща, ако ще го правим. Няма

да е лесно, но при положение че досега нищо не е било лесно, заслужавам малко късмет.

— Трябва ли да ти искам извинение, че те въвлякох във всичко това? В смисъл, не се чувствам виновна, но може би би трябвало.

— Не знам — каза Петрович. — Не ми е присъщо да искам да променя миналото.

— Защо Хиджо уби баща ми? — попита тя. — Защо трябваше да ни предаде?

Петрович сви рамене, доколкото можа.

— Може би винаги го е планирал, но е изчаквал удобния момент, когато Ошикора-сан е прекалено вглъбен в случващото се, че да си пази гърба.

— А може би нещо го е предизвикало. Например, когато те целунах. Понякога той ме гледаше, как да ти кажа, по онзи начин. Не съм сигурна дали баща ми го е забелязвал, но аз го забелязвах.

— Не знам нищо по този въпрос. — Тази насока на разговора го притесни. Както и стрелбата, която се приближаваше към тях. — Единственият, който знае, е Хиджо. Ако го видиш някога пак, можеш да го попиташ.

— Ще го попитам — реши тя, — а после ще заповядам да го обезглавят.

— Сигурен съм, че това ще избистри съзнанието му. Но ние имаме по-неотложни проблеми от отмъщението срещу Хиджо.

Той забеляза с крайчеца на окото, че Карлайл го вика с жест.

Когато стигнаха до него, ги спря със знак да не се приближават повече.

— Зомбита — каза той.

Ледени тръпки побиха Петрович.

— Бавни или бързи?

— Бавни.

— Нещо ми се отваряш, а? — Петрович надникна зад ъгъла.

По пътя — малко по-близо, отколкото очакваше, което засили надигащия се у него страх — се тътреше сива сбирщина. Бяха облепени и в парцали, и в нови ризи, от чиито ръкавели все още висяха етикети. Както вървяха, тъпчеха в устите си незнайно каква храна.

— Всичко е наред — каза той, колкото да чуе гласа си. — Знам кои са тези хора. — После пристъпи напред и вдигна превързания си юмрук за поздрав. — Хей, пророк! Пророк!

— Човеко машина! — екна отговор. Пророкът си проби път между последователите си, понесъл метален прът в едната ръка и телефона си в другата. — Осмелил си се да се противопоставиш на Новия джихад на машините? Предател, вероизменник, Юда!

Очевидно Джихадът беше препратил заканата на Петрович да му се противопостави.

— Не, не е така. Опитвам се да го спася, да го спася от него самия. — Той продължи да върви към тях, но по-бавно.

Пророкът направи крачка напред. Той беше разголил гърди, за да покаже ясно масленитe руни, изрисувани по кожата му. — Машината знае всичко, дава всичко, взима всичко. Тя отвръща лицето си от теб, невернико.

Петрович се обърна към Карлайл и Соня, които бяха на ъгъла.

— Не става както очаквах. Върнете се в бетеера. Затворете вратите и включете двигателя. — Направи знак с глава. — Хайде. Бягайте. — Обърна се към пророка: — Направих всичко, което Машината искаше. Защо, мислиш изглеждам по този начин? — Петрович заотстъпва, когато пророкът размаха оръжието си като бойно копие. — Спасих Соня Ошикора.

— Ти не си достоен — изръмжа пророкът и удари в земята пръта. Разхвърчаха се искри. — Недостоен си да изговаряш свещеното име. Хванете го, братя. Свалете го на колене, сестри.

Сивите хора продължиха да напредват със същото бавно темпо дори след окуражителните слова на пророка. Но някои от тях пуснаха храната си и протегнаха ръце към него. Някои нададоха дълбоки гърлени звуци.

Петрович побягна и жлъчка вгорчи устата му. Той зави зад ъгъла.

Маделин беше просната по лице на земята като замаяна и едва помръдваше. Нито помен от бронетранспортьора, само лека следа от син дизелов пушек и далечен шум на двигател.

— *Полный пиздец.* — Той падна на колене до нея, съвсем изтощен от битката. И отново беше загубил устройството си. — Чейн? *Плевать на тебя.*

31.

Той се осмели да докосне тялото й. Сложи ръка на гърба й и я натисна между плешките. Мускулите под бронежилетката й отвърнаха на докосването му.

— Мади. Ставай. Че ще ни разкъсат.

Той се огледа. Зомбитата все така приижда ха. Бавно, съвсем бавно.

— Маделин? — Петрович се наведе и доближи лице до нейното.

Кръв се стичаше от носа й в малка червена локва на пътя. Тя го гледаше с неподвижни кафяви очи.

— Ставай, трябва да станеш. Не мога да те нося. Не мога да те влача. Имам шест патрона в пистолета, няма да ни стигнат. Не мога да те защитя.

Първият от онези — вероятно мъж — се тътреше мъчително към изпънатите крака на Маделин.

— Няма да мога да се справя сам — каза Петрович, допрял устни до ухото й. — Мислех, че ще мога, но не мога. Имам нужда от теб. — Той се изправи точно когато онзи се навеждаше към Маделин с протегнати ръце.

Петрович го зашлеви с дръжката на пистолета и мъжът се свлече на земята. Той погледна към пистолета, после към слабото като скелет същество на паважа.

— *Ёбаный стос.*

Появиха се още трима. Той избегна една протегната ръка, просто се гмурна под нея, после стовари юмрука си в един, два, три гръдни коша. Зомбитата падаха като витринни манекени и след това им беше много трудно да се изправят.

Зад тях пророкът ги призоваваше да продължават, проповедните му думи кънтяха в опушения въздух. Петрович беше застанал пред Маделин и само ги предизвикваше да си опитат късмета.

Те го направиха. По-голямата част от тази маса продължи напред и го обкръжи. Устите им се отваряха и затваряха в неми викове, докато се опитваха да го ударят с кожести пърхащи пръсти.

Но колкото и ужасно да звучи, той с лекота ги поваляше на земята, един по един или по няколко наведнъж, като удряше и буташе с ръце и рамене съсухрените им и недохранени тела, а те се свличаха върху купчините кокали и парцали.

Те оформиха около тях двамата кръг от все още мърдащи тела, който препречваше пътя на всеки, понечил да ги атакува.

Петрович риташе с върховете на обущата си ръцете от кръга, които се опитваха да докопат Маделин.

Пророкът беше освирепял и когато и сетният му последовател се предаде и се присъедини към другарите си, той атакува Петрович, размахал гегата. Престори се, че се цели в главата му, но насочи оръжието си по-надолу.

Улучи го в бедрото и Петрович залитна назад с вдигната в защитна поза превързана ръка. Спъна се в Маделин и се озова по гръб на земята, заплел крака в нейните.

— Стига де! — той вдигна пистолета си, но му го изби от ръката следващото замахване на пророка с металната пика.

Петрович се претърколи в посоката, в която беше отлетял пистолетът, но се оказа лице в лице с хлътнал череп, кожата му опъната по острите като бръсначи скули. Вдълбаните очи мигнаха сухо пред него.

Беретата се беше плъзнала сред купчината хора. Петрович се превъртя назад, когато желязото пак се стовари върху му. Удари го по рамото, не по главата, но пак го заболя ужасно. Той погледна нагоре през пеленатa от болка и счупеното стъкло и вдигна крак.

Очите на пророка изскочиха, когато кубинката се заби в слабините му. Лицето му се изкриви и той се сгърчи от болка, забравил всяка мисъл за атака.

Петрович го ритна пак, този път право в капачката на коляното. Пророкът се завъртя и се плъосна долу с дрезгав вой.

Всички бяха нападали по земята. Петрович се довлачи до Маделин. Нещо стържеше в рамото му и го караше да съска през зъби от болка при всяко движение.

— Сам? Сам!

— Тук съм.

— Какво е станало?

— Мога да те попитам същото, но нямаме време. — Петрович затвори очи и изстена при опита да седне. — Телефонът.

— Кой телефон?

— На пророка. — Понечи да се изправи и насмалко да повърне, така че полази на колене.

— Махай се от мен. — Пророкът се опита да отблъсне Петрович с ръка.

Петрович се надвеси над него и претърси многото джобове на панталона му.

— Намерих го.

Понечи да го дръпне, но пророкът не го пускаше и също го дърпаше.

— Това ми трябва — изпъшка пророкът. — Трябва ми

Машината!

— Да бе, ама точно сега ни идва в повечко тази Машина. Ей, Мади, малко помощ?

Тя се изправи тежко с обляно в кръв лице. Приличаше на някоя страшна богиня на войната. Сложи крак върху гърдите на пророка и бавно отпусна тежестта си върху него.

След което телефонът се освободи с лекота и Петрович го вдигна, все едно беше първа награда.

Маделин хвана края на металния прът с едната ръка, а с другата — Петрович. Той едва се закрепи на крака като прохождащо бебе и се облегна на нея, защото му се зави свят.

— Къде са другите? — попита тя, после го хвана през кръста и го пренесе над бавно съживяващия се пръстен от тела.

— Не знаеш ли? Кое последно си спомняш? — Петрович хвърли поглед към телефона: батерията почти беше паднала.

— Отидох да затворя вратите. И нещо ме блъсна отзад. — Тя потърка носа си с опакото на ръката и го зацапа с тъмночервена кръв.

— Чейн е бил, простелял те е, изхвърлил те е навън и е изчезнал със Соня. — Той се огледа. — Какъв *мудак*. Трябва да стигнем до Ошикора Тауър преди тях, или Чейн ще прецака всичко.

— Сам, те имат бронирана кола. Ние имаме половин прът от скеле.

— Имаме и този телефон. — Той го пусна в джоба си и се концентрира върху крачките си. — Мисля, че съм си счупил рамото.

— Мисля, че съм си счупила носа.

— По-добре няма да стане. Можеш ли да намериш някое безопасно място? Трябва да се обадя по телефона.

— Безопасно? Безопасно? — тя повиши глас. Заслуша се в откосния огън само на няколко пресечки от тях. — Никъде не е безопасно.

— Тогава ще трябва да импровизираме. Насам.

Оставиха назад пророка и последователите му и се завлачиха по изтърканата бяла разделителна линия.

— Къде сме?

— Движим се на юг. Това е добре. — Той забеляза буренясала градина зад порутен зид. — Ето тук.

Тя го прехвърли през тухлените руини и запроправя път напред през камшичените клони на гъсталаците. Стигнаха до място, където прозорец на мазе беше вкопан в земята; на прозореца имаше решетка, но самото мазе беше достъпно.

Тя скочи вътре и го хвана, когато той се опитваше да седне на

ръба, но се катурна напред. Свали го на влажния под, обрасъл с мъх, и клекна до него.

— Добре. Всичко по реда си. — Той бръкна в джоба си и потръпна от разместването на ключицата. — Ти набери.

— Мобилната мрежа не работи, Сам.

— Джихадът ще си свърши работата. Търси последния набран номер.

Тя натисна бутона и вдигна телефона до ухото си.

— Звъни — каза учудено.

Петрович се опита да вземе телефона в превързаната си ръка, но пръстите му не можаха да го хванат. Нито успя да вдигне достатъчно другата си ръка. Тя придържаше телефона, а той приведе глава към него.

И почти можеше да чуе как в тишината мощна машина прави милиарди операции в секунда.

— Обажда се Петрович.

— Спаси Соня — каза гласът, — спаси я!

— Хм, да, случиха се някои неща, не непременно благоприятни. Но сега се тревожа повече за твоето спасение.

— Аз съм Новият джихад на машините — каза нещото. — Бъдете в готовност за Новия джихад на машините.

— Винаги съм си мислел, че когато най-накрая имам възможността да разговарям с изкуствен интелект, той ще знае какво е тестът на Тюринг и ще играе по правилата. Но не и ти. Ти се чувстваш задължен да бръщолевиш безсмислици и да ме караш да отгатвам какво имаш предвид.

— Спаси…

— Пада ми батерията, разбираш ли? Така че млъкни и слушай. В Ошикора Тауър има стая под храма в градината на покрива. Соня има достъп до нея, а Хари Чейн държи Соня. Той иска да те изключи, да изтрие паметта ти, да те разглоби парче по парче, така че накрая да можеш само да декламираш „Зайченцето бяло“. Разбра ли ме? Ще може ли да го направи от тази стая?

— Аз съм Новият джихад на машините.

Петрович изръмжа от безсилие.

— Може ли Чейн да те нарани, като използва интерфейса в онази стая? Да или не?

— Не. Той не може.

— Но някой друг може? Соня?

— Да.

— Добре. Забави го колкото можеш, но помни, че той държи Соня, така че никакви *нинджа* изпълнения с роботизирани самолети и тям подобни. Аз ще се опитам да стигна възможно

най-скоро, обаче частите на тялото ми окапват като на хиперактивен прокажен. И още нещо: спомняш ли си какво ми обеща, докато още беше жив?

— Когато стане революцията, ще бъдете пощаден.

— Каквото и да си чул, аз съм все още на твоя страна. Ясно ли е?

— *Шинкансен ва мата хаширу.*

Линията прекъсна.

— Сам?

— Той… То изчезна.

Тя обърна телефона към себе си и погледна към мигащата иконка на батерията.

— Не разбирам защо си на страната на машина, която убива хора безразборно?

Петрович се размърда от неудобство.

— Не съм. Лъжа като разпран всеки път, когато разговарям с него. Дотук научих, че Новият джихад на машините е наистина надзорник на „Виртуалната Япония“ на Ошикора; къде се намира тайната стая; че компютърът може да бъде управляван чрез нещо в тази стая; а освен това си издействах обещание, че засега няма да се опита да ме убие. Кажи, кой друг може да се доближи достатъчно до Джихада, за да го спре?

— Ти излъга? — шокира се тя, а Петрович външно изглеждаше огорчен, но вътрешно остана доволен.

— Мади, аз лъжа през цялото време почти за всичко. Целият ми живот се гради върху лъжа и ако това ще помогне да спася Метрозоната, ще продължа да лъжа, освен ако панталонът ми не се самозапали.

— Тогава защо Чейн се отърва от нас?

— Защото въпреки твоята реч в стил „нека живеем в любов и разбирателство“ идиотът си мисли, че аз подкрепям Джихада. В двоичния му мозък това означава, че съм склонен да оставя града да изгори; а понеже ти естествено би взела моята страна, за него си част от проблема. — Искаше му се да намести очилата си. Но не можеше — нямаше достатъчно ръце.

— Ако Чейн се добере до кулата преди мен, всякакво предимство, което може да съм имал, ще се изпари и можеш да помахаш за довиждане на града.

Тя забърса по-големите съсиреци кръв от лицето си с ръкава.

— Сигурно има нещо, което можем да направим.

— Нищо друго, освен да поръчаме ядрено нападение. — Той наклони глава, за да я вижда по-добре — разтревоженото й лице, обезобразения посинял нос, вадичките кръв по устните и брадичката й. — Също така би помогнало, ако някой ми повярва.

— Аз ти вярвам.

— Единственото, с което разполагаме, е този прът и телефон, който вече не работи — каза с гримаса. — И луд компютър, който си мисли, че сме на негова страна. Не знам дали това ни стига.

Тя се опита да се усмихне, неуверено.

— Свикнала съм, когато правя нещо, да знам, че зад мен стои цял отбор; и да се проваля, ще има някой, който да поеме щафетата.

Той се изправи мъчително и погледна навън.

— Съболезнования: и аз бих искал да не разчитам само на себе си.

Тя също надзърна навън от ямата.

— Стъмва се — погледна към облачното небе: не се виждаха никакви оранжеви отблясъци по него.

— Тази нощ ще е безподобна — каза Петрович. — Джихадът трябва да е спрял изцяло електричеството. Когато наистина се стъмни, ще настане истински хаос.

— Тогава — каза тя и се набра да излезе от ямата — по-добре да се махаме оттук.

Петрович подпря на обувката си прът и го вдигна, за да може Мади да го хване.

— Имам план — каза той. — Това нещо ще ни трябва.

Тя се наведе и го прегърна с една ръка. Лицата им бяха много близко и той не знаеше какво да прави.

— Объркан съм — каза той. — Не знам накъде да поема и нямам карта, която да ме упъти.

— Да не мислиш, че аз имам? До тази сутрин бях монахиня. — Тя го хвана здраво и го повдигна. — Като слепец, който води слепци.

Болката в рамото му пламна пак и той стисна очи да я превъзмогне. Нещо топло и меко се допря до устните му, до неговите сухи, напукани и прашни устни.

Той отвори едното си око.

— Да не ме целуна?

— Може би — каза тя и извърна поглед. — Какъв е планът?

— Да откраднем кола.

— Ами Джихадът?…

— Няма да ни докопа в някоя трошка отпреди Армагедон. Дори колкото по-стара, толкова по-добре. Само че сега не бих могъл да запаля двигателя чрез връзване на жички, така че ти ще трябва да го направиш. Ще понесеш ли да те командвам?

Тя завъртя прът с китка, прокара го нагоре по ръката си, надолу по другата и го хвана.

— Сам. Добре, за последен път.

— И аз не знам защо. — Той си запроправя път през храстите обратно към улицата.

32.

Единствените коли на пътя бяха стари: повечето от новите бяха мобилизирани от Джихада. Петрович избра ръждясала шкода, на която й личеше, че е преживяла няколко войни, и която знаеше как да запали. Той кимна на Маделин и тя счупи с пръта прозореца от пътническата страна. Стъкла се посипаха върху задната седалка, а тя бързо посегна да отвори вратата.

— Не беше заключена.

— Нищо, новобранска грешка. Не се притеснявай. — Той подраска по шофьорската врата и я доотвори с крак. — Прекарай пръта през волана и завърти силно.

Заключващият механизъм на волана щракна и Петрович се наведе над таблото.

— Пластмасовата част под кормилото. Пъхни ръка отзад и я извади.

Тя се сви до него и посегна зад таблото, за да изкара кабелите. Хвърли пластмасата отзад, а Петрович изтегли куп жици. Бръкна с палец и ги разплете с едно дръпване.

— Добре, двете червени. Усучи заедно оголените им краища. Сега черната, само я увий около другите две, където се съединяват. *Какого хуя*, провери да не е на скорост.

— Как да го направя?

Той се спря и премигна.

— Не можеш да караш кола?

— Не.

— Мразя да използвам думите „ускорен“ и „курс“ заедно, но сега ще минеш „ускорен курс“. Седни зад кормилото.

— Защо не ти?

— Защото не мога да държа волана, едвам виждам и няма как да сменям скоростите.

Тя седна, коленете й се опряха в таблото.

— В такъв случай трябваше да откраднеш по-голяма кола.

— Бутни седалката назад, жено! Ръчката е под седалката, дръпни я и се облегни назад. Маделин се изстреля назад с трясък, а вратът й се разтресе.

Петрович скръцна със зъби.

— *Ёбаный стос.* Сложи ръка на скоростния лост и го размърдай наляво-надясно.

— Не ще — каза тя.

— Натисни го навътре, докато се освободи.

— Готово.

— Най-после. Рекордът ми в Санкт Петербург беше петнайсет

секунди от чупенето на стъклото с тухла до отпрашването. Срам ме е колко време ни отнема сега. — Той се зае с жиците, допря син кабел до съединените краища.

Блеснаха сини искри.

Двигателят припали, но после угасна.

— Десният крак на газта. Леко! — доуточни той, когато тя го настъпи с цялата си тежест. — Не чак докрай. — Той се опита с жиците отново и след няколко астматични хрипа двигателят захапа и се съживи, но си остана на ръба да изгасне през цялото време. — Повече газ, но да не задавиш карбуратора.

— Нямам никаква представа за какво говориш — извика тя през шума и тракането.

— Само не пипай нищо, докато не се кача.

Той затвори нейната врата и заобиколи бързо предницата. Когато седна на пътническото място отпред, тя си слагаше колана.

— Какво? — попита, като го видя, че я гледа.

— Всъщност не е толкова лоша идея. — Той се опита да вдигне ръка, но от болката в рамото се отказа. — Добре, както и да е. Ръчна спирачка.

— Която е… — ръцете ѝ се суетяха над ръчки и бутони.

— Тук! Зад скоростния лост. Нищо де. — Хвана спирачката с гримаса и изпъшка, когато я пусна. — Добре. Завърти кормилото наляво докрай, включи на първа и да изчезваме оттук.

— И това става като…

— Използваш съединителя.

— Знаеш ли — каза тя, — ужасен си, както командваш.

— Опитвам се да спася над двайсет и пет милиона души. Мисля, че това ми позволява малко да подвиквам.

— Само споменавам. Съединител. Кое беше това?

Петрович потри чело с превързаната си ръка.

— *Чёрт.* Най-левият педал. Долу. Зарежи скоростите — аз ще ги местя.

— Няма ли да те боли?

— Вече не ми пука. Чейн има поне половин час преднина, така че трябва да тръгваме. Хайде!

— Съединителят.

Петрович превключи лоста на първа скорост.

— Бавно отпусни съединителя. Колата ще дръпне напред. Би трябвало. Дръж крака си на газта.

Колата подскочи, одра задницата на предната кола, после изхвърча на пътя и се насочи директно към отсрещния тротоар.

— Опа — каза Маделин.

— Завърти кормилото надясно, по пътя, не напряко на пътя.

Останаха без двете странични огледала, докато криволичеха през шпалира от паркирани коли. Не че беше голяма загуба, бездруго се държаха само от черно тиксо.

— Така става ли? — попита тя.

— Чуваш ли ръмжането на двигателя?

— Какво?

— Съединител!

Той премести лоста за скоростите на втора и колата подскочи отново, но по-бързо. Маделин присви очи, за да вижда през мръсните прозорци, наближаваха кръстовище.

— Накъде?

— Надясно — каза Петрович, докато се опитваше да разбере къде са. — Завий надясно.

Тя завъртя волана рязко и колата направи остър завой към широката търговска улица.

Едното колело се удари в бордюра и колата откъм Петрович се остърга в уличен стълб. Преди да хванат пак платното, той успя да види отблизо няколко опразнени витрини. Тъкмо се бяха върнали на пътя и отпред се изпречи някаква изгоряла отломка напряко на бялата разделителна линия.

Маделин се извърна да погледне към Петрович, който бавно се извърташе на седалката. Те удариха почернялата предна част на препятствието и го избутаха встрани от пътя си. Колата им се заклати, метал застърга и стъкло се разтроши. Минаха.

— Не ми каза къде са спирачките — каза тя, след като успя донякъде да овладее положението.

— Моя грешка — извряка Петрович. — Средният педал. Натискаш съединителя и спирачката едновременно.

— Така пò бива. Друго, което смяташ, че трябва да?

— Да. Пътят напред изглежда наводнен. Така че натисни спирачката.

Тя я настъпи рязко и колата поднесе и направи пълно завъртане. Озоваха се в тъмно мазно блато, което се стелеше надолу по улицата и ставаше все по-дълбоко в далечината. В най-далечната видима точка стигаше до прозорците на първия етаж. Те се загледаха в наводнените сгради, а двигателят на колата издаваше възходящи и низходящи звуци, сякаш дишаше.

Водната повърхност беше толкова задръстена с боклуци, че изглеждаше почти като твърда земя: всички отломки от реката безпощадно завземаха сушата по същия начин, по който моторизираните пълчища на Джихада напредваха неумолимо.

— Това — каза Петрович, — това усложнява нещата. Дай заден.

Докато стояха така, водата започна да приижда под тях.

Тъмни очертания се раздвижиха отпред все по-наблизо.

— Къде е задната?

— Защо не ти я намеря аз направо? — той бутна скоростния лост до крайна позиция и го натисна. — Махни си крака от спирачката и бавно отпусни съединителя.

Движеха се назад, но Маделин все още упорито гледаше напред. Петрович се завъртя нервно на мястото си. Нещо мина на хоризонта, появи се за момент между две остъклени кули, но поради сгъстяващия се мрак той не успя да различи очертанията му.

Извърна глава, за да вижда по-добре, и рамото го прониза предупредително.

— Добре, добре. Достатъчно. Сега завий докрай надясно.

Отзад бронята се остърга в бетонна колона, разклати се цялото купе. Маделин с усилие успя да задържи двигателя запален.

— Добре си, добре си — Петрович погледна отново към небето. — Не се справяш никак зле.

— Като за начинаещ искаш да кажеш. — Тя подсмръкна и изчегърта коричка засъхналата кръв в носа си със счупен нокът.

— Не прави така, докато си в движение — каза той. — Рязко наляво! Ще трябва да намерим друг път.

Върнаха се на пътя, Петрович се привеждаше напред и оглеждаше покривите.

— Какво? Какво има?

— Има… — той се намръщи. — Нещо се движи горе. Нещо голямо.

— Не разбирам. — От разсейването се беше насочила към зарязан изтърбушен микробус и едва успя да свърне в последния момент, за да го избегне.

— Намали. Тук дай надясно.

Отново взе завоя прекалено широко, качи се на тротоара и за малко да блъсне колата в откачена метална гаражна врата.

— Извинявай.

— Обещай, че ще минеш шофьорски курс, преди да ни се наложи да правим това отново.

Предното стъкло се пукна. Дупчица се появи на задното стъкло секунда преди цялото да се пръсне и да падне навътре като кристална завеса.

В страничната уличка, по която завиха, имаше хора, разпръснати в рядка върволица между тротоарите. Тикаха големи колички за пазаруване, пълни с плячкосани стоки, но определено имаше място за още малко.

— Къде беше задната? — попита Маделин и се хвърли върху

Петрович.

Коланът я дръпна на половината път, така че тя го завлече под себе си.

Предното стъкло се разпадна и Петрович усети как то се сгромоляса на поне три места. Едното беше върху седалката му, та меката й вътрешност се разхвърча. Другите две парчета удариха Маделин: бронежилетката й се втвърди при сблъсъка и после бавно се отпусна: като мускулен спазъм.

Двигателят заглъхна и колата продължи по инерция.

— Вън, вън — изпъшка Петрович, гласът приглушен заради позицията му.

Маделин се освободи от колана си и отвори вратата с ритник, като през цялото време се стараеше да остане колкото може по-приведена. Петрович си отвори вратата и се срина на тротоара.

Изстрел пръсна прозореца на вратата над главата му. Той се прегъна под дъжда от стъкла и запълзи към задницата на колата, като плюеше острите парчета, които падаха по лицето му.

— Мади!

Тя вече се беше свила до багажника, преди той дори да беше успял да заобиколи задната гума. Още един изстрел, още един прозорец.

— Райската милиция — каза тя. — Разпознах ги.

— Значи бягаме. Давай.

— След теб. — Тя му посочи с жест да тръгва, после се изправи зад него.

Не беше галантно, но беше целесъобразно. Така тя можеше да го прикрива.

Той тичаше, превит одве, по права линия по-далече от колата. Стигна до ъгъла и спря внезапно. Маделин се блъсна в него, събори го и тя се претърколи на земята.

Шинелът на Петрович се беше преметнал наопаки и бе захлупил главата му, но той беше толкова втрещен, че не можеше да разбере как така внезапно беше станало тъмно. Изведнъж се сети защо беше спрял да тича. Беше погледнал нагоре.

Насред улицата имаше сграда, за която би се заклел, че я нямаше само секунди преди това.

Дръпна с нокти шинела да го махне. Краката на Маделин бяха точно пред него: тялото й беше в готовност, ръцете й вдигнати в бойна поза. Това, от което се опитваше да го предпази, беше уродлива рожба на строителен кран и скорпион, висока пет етажа.

Съскане на хидравлика и щракване на сервозадвижване. Крак, направен от стоманена решетъчна конструкция с индустриални размери, се вдигна високо и разпори въздуха. При

спускането си той проби дупка в пътната настилка и прониза тръбопроводите отдолу.

— *Полный пиздец* — промълви той. — Мади?

— Сам?

Още един крак се премести, срина предната страна на магазин и цялата сграда се срути на улицата в ураган от зидария.

Нещото имаше глава, а на главата имаше светлини като свити от някой тир. Лъчът проби облака прах като прожектор и фокусът му слизаше все по-надолу, докато се фокусира върху тях двамата.

Светлината беше толкова ярка, че ги изгаряше.

Петрович се поизправи и застана пред Маделин. Вдигна бинтованата ръка, за да си затули очите.

— Сам, какво правиш? — попита тя тихо.

— Пазя ни живи.

Механичното свистене и пъшкане секна. Дори от Райската милиция притихнаха, забравили плячката си в небивалия момент на ужасено страхопочитание.

Прожекторите се вторачиха надолу към тях от върха на конзолния врат. Петрович изви глава, за да погледне нагоре.

— Познаваш ме, нали? — каза той.

Главата се сниши, докато не се изравни с главата на Петрович. Едната беше увредена, нарязана, кървяща; другата огромна и студена, и почти неразрушима.

— Погледни ме. Вгледай се в лицето ми. — Той пъхна пръст зад ухото си и дръпна превръзката да я разхлаби. Втвърдена лента от окървавения бинт се изплъзна от пръстите му. — Аз съм Самуил Петрович и ти имаш нужда от мен.

Сглобка изскърца. Плъзгач заекна. Миришеше на смазочно масло и електричество.

Конструкцията приклекна, като изпотроши всичко под решетестия скелет на тялото си: коли, уличното обзавеждане, самата улица. Наведе се толкова напред, че горещината от фаровете му изгаряше кожата на Петрович.

С леко отклонение и поскърцване на скрипци насочи вниманието си към Маделин.

— Моя — каза Петрович. — Тя е моя. Заедно сме и няма да се разделим.

То задържа светлините си върху нея в продължение на доста дълго време и най-сетне с въздишка вдигна поглед.

Петрович не виждаше нищо освен сиви петна, прогорени в ретините му, но се досети в какво се беше загледало то в момента. Опипом потърси ръката на Маделин и леко я подръпна.

Тя пристъпи тромаво към него, вкопчи се в него и го

притисна към себе си, защото и тя беше заслепена.

— Наведи се — каза той и двамата паднаха на колене и се притиснаха един към друг.

Машината, построена от Джихада, се раздвижи. Въздухът се изпълни със скърцане и пукане, дрънчене и басово боботене. Земята се разтресе и се надигна под тях, после отново се сгромоляса. Прах се разстла на талази, метал се трошеше, стъкло се пукаше; пистолет изтрещя три пъти, после замлъкна завинаги.

Трусовете отслабнаха, въздухът се раздвижи, когато противотежестта прелетя над главите им, и то пое с бодра крачка по пътя, който беше прекалено тесен за него. Многокрак колос, който унищожаваше всичко по пътя си.

С изключение на Петрович и Маделин.

Той погледна над очилата си. Светлините на чудовището проблясваха в далечината, но самото небе беше тъмно.

33.

Из различните краища на Метрозоната се чуваха други машини, които заявяваха присъствието си с облаци горящи газове и бавния и плътен тътен на сгромолясващи се сгради. В небето проблясваха пламъци и ечаха експлозии.

Петрович почти очакваше да ги чуе как надават викове „Ул-ла, ул-ла, ул-ла!“ над покривите.

— Колата няма да я бъде — каза Маделин.

Беше се обърнала странично, опряна в изкривената метална гаражна врата.

— Не че беше в много по-добро състояние, когато я откраднахме — хвърли й поглед Петрович. Все още не виждаше съвсем ясно. — Можеш ли да я изправиш?

Тя се провря зад нея и се опря във фасадата на магазина. Петрович гледаше да е на прилично разстояние, когато колата си стъпи на гумите. Колкото стъкло беше останало, се изсипа на улицата.

— Като нова е — каза той и срита шофьорската врата.

Тя с полюшване се отвори и той затърси жиците под кормилото.

— Нали не мислиш наистина, че ще стане?

С върха на пръстите си пипна кабела на акумулатора. Той го жилна и Петрович с ръмжане се дръпна назад. Хвана го по-нагоре за изолираната част.

— Да освободя ли от скорост? — попита тя.

Той кимна и тя се пресегна през пътническата седалка към скоростния лост. С опипване притисна двете жици една към друга, сини искри боднаха кожата му.

Двигателят се изкашля. Той размърда кабела напред-назад, докато най-накрая уцели правилната позиция. Колата пак живна.

— Отчаяние плюс източноевропейски инженерни умения дава резултат — възтържествува той.

— Не е особено красива гледка, но функционира.

— Обаче няма да успеем да стигнем навреме, нали? — тя се метна през капака и подхвана Петрович под рамото, за да му помогне да се изправи.

— Не от тази страна. Счупено е.

— Извинявай — подложи ръка от другата страна. — Но няма да успеем. Сигурно вече са там. Петрович се дръпна от хватката й.

— Простени да са ти подобни думи. Но тъй като чудовищата на Джихада беснеят наоколо, ми хрумва единствено, че Чейн или

още няма достъп до тайната стая, или тя не върши чак толкова работа, колкото той си мислеше. Което значи, че все пак имаме някакво време на разположение.

— Качвай се в колата и млъквай, Сам.

— Да, *бабочка*.

Тя подкара бавно по пътя, като лъкатушеше в зигзаг, за да избегне по-големите препятствия, а по-малките прегазваше. Признаци за присъствието на Джихада имаше навсякъде: дупки в архитектурния облик, където не би трябвало да ги има, прави бразди, изорани през тялото на града и белязани с трепкащи жълти пламъци.

Привидно нямаше ред в разрухата — една сграда пощадена, друга съборена, — но Петрович по-скоро си представяше как пукнеше ли зората, някой случаен сателит щеше да забележи приликата между новото лице на лондонската Метрозона и железопътната мрежа на Токио.

Не му хрумна, че може да има затрупани под развалините и някои от тях да са все още живи, докато не видя човек, приведен над куп отломки, да ги отмества една по една.

Те минаха покрай него: Петрович омагьосан от самотния труд на човека. Той дори не вдигна поглед, само продължаваше да хвърля тухлите една по една зад гърба си, докато разчистваше надолу.

— Добре ли си? — попита Маделин.

— Започвам да се притеснявам, нищо повече. — Той захапа опакото на дланта си. — Ти. Аз. Особено аз. Ние сме слабата брънка във веригата. Ако загинем в опит да спрем Джихада, никой няма да знае какво всъщност се случва. Ако имаше начин да пратим съобщение на Марченко…

Шкодата остърга вече очуканата си страна в изоставен хладилник, стоварен на улицата. Валяха се кашони, дрехи, обзавеждане за магазини, изтърбушени опаковки. Маделин намали и надникна през дупката, където преди се намираше предното стъкло.

— Тези неща нямат ли обикновено и фарове?

— Мислех, че просто ще отфучим за пет минути до кулата. Не съм ги свързал. — Петрович ритна по пода. — Мади, завий надясно.

— Това не е ли към реката?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Завивай де.

Тя се сети да натисне съединителя, докато завърташе кормилото.

— Къде отиваме?

— Малко търпение, а?

Университетското фоайе беше порутено — вратите изтърбушени, стъклата посипани на скреж по пода, бюра и столове разхвърлени като скални късове. Петрович избута едно от писалищата встрани и се заслуша в глухото му проскърцване.

— *Чёрт.* Прекалено късно.

Маделин пристъпи на пръсти зад него, изчака очите й да свикнат с почти пълната тъмница.

— Реката е стигнала до края на улицата. И се приближава.

— Мястото е изоставено. Просто се надявах, разбираш ли?

— Разбирам. — Тя внезапно се вцепени насред крачка, наведе се рязко точно когато ярък лъч от синкавобяла светлина блесна в очите на Петрович.

Той изохка, понечи да вдигне ръка, за да предпази лицето си, и пак изохка от разместването на счупената кост. Отказа се и само премигваше на светлината от фенерчето.

— Нямате никаква работа тук — каза един глас. — Вървете си.

— Въоръжени сме — каза друг. — Не си мислете, че ще ви се размине.

— Това — каза Петрович — е най-добрата новина, която чувам за деня. Ще си бръкна в джоба и ще извадя студентската карта, а вие няма да ме застреляте. Става ли?

— Ти си студент? Тук?

— Докторант. Деля офис с доктор Еканоби в сградата „Блакет“ — Той бавно извади захабената си студентска карта и я размаха.

Светлината на фенерчето се размърда и източникът й се приближи. Зад светлината забеляза пистолет.

— Това джерикото ли е?

— Какво?

— Пистолетът. Това е джерикото, което дадох на Пиф. Откъде го взе?

Светлината се фокусира върху картата на Петрович, после върху лицето му.

— Навремето си приличах.

— Добре. Съжалявам. Но предпазливостта никога не пречи.

Пистолетът и фенерчето се снишиха, а тъмната фигура освети импровизирания пропускателен пункт в дъното на фоайето.

Маделин беше там, вдигнала юмрук до главата на другия

страж, въоръжена с прашка от огънатата стомана жена, несъзнаваща чуждото присъствие до себе си.

— Всичко е наред! — извика Петрович. — Мади, стой.

— Беше просто за всеки случай — каза тя и дръпна ръце. — Нищо не съм й направила.

— Какво има? — попита младежът с пистолета. — Какво става?

— Тъкмо щях да попитам същото. Къде е охраната? Кой командва тук?

— Охраната я няма. Само студенти сме и няколко от работещите тук. А кой командва — сви рамене и погледна към също толкова младата си колежка. — Не знам.

— Няма значение — Петрович си проправи път до Маделин. — Остани тук с тях. Ще се върна след пет минутки.

— Какво ще правиш?

— Ще се погрижа за безопасността ни. — Той прекрачи останките от задната врата.

Тя извика зад гърба му:

— Сам, някой ден ще трябва да започнеш да ми казваш какво ще правиш, преди да го направиш.

— Аха. Нямаме време за демокрация.

Той тръгна по задната алея между факултетите. Високите стени отразяваха градските звуци стържене, бучене, екот. Машините на Джихада продължаваха да чертаят неведомите си пътища, без да се отклоняват пред нищо. Може и да нямаше време за гласуване, но имаше достатъчно за завещание и изразяване на последна воля.

Той се покатери опипом по стълбите в пълния мрак, със затворени очи броеше площадките, докато не стигна етажа си. Ето я вратата, а ето го и коридора. Той прокара ръка по стената, като си шепнеше имената на обитателите на всеки кабинет, докато не стигна до своя.

Едва доловима светлина мъждукаше изпод вратата.

— Пиф? Ти ли си? — прошепна той, открехнал вратата.

— Здрасти, Сам — каза Пиф. Беше се заобиколила с декоративни ароматизирани свещи за чай, а писалката й скърцаше по листа. — Почти приключих.

Тя продължи да пише. Петрович взе една от свещите и я занесе до бюрото си. Започна да отваря чекмеджетата едно по едно и да ги претърсва. Намери очилата за нощно виждане, които беше взел от милиционера от Райската милиция, и втория си най-свестен чифт очила.

Тези на лицето му се бяха слели с него; струпеят в горната част на ушната му мида беше прилепил дръжката им. Нямаше

как, дръпна я. От това се задъха още повече, отколкото беше задъхан досега.

Пиф остави писалката и подреди листовете на две купчинки, които прегъна и пъхна в два еднакви плика.

— Това беше — каза и най-накрая вдигна поглед. — Сам. Какво са ти направили?

— Абе. Да беше видяла другия. — Той си нагласи резервните очила. Отново можеше да вижда нормално. — Трябва да поговорим.

— Да — каза тя и размаха единия от кафявите пликове. — Трябва да вземеш това.

— Разбира се — кимна той.

— Горе-долу е почти пълното решение на Теорията на всичко. Направих колкото можах по нея, но имам чувството, че ако изчакам още малко, няма да ми остане време да направя копие. Така, в момента няколко студентчета ми търсят части за късовълнов предавател, но иначе от теб зависи да го изнесеш извън града.

— Аз? Пиф, ти не знаеш…

Тя вдигна ръка и дланта й проблесна на светлината от свещите.

— Ще се опитаме да удържим университета колкото можем по-дълго. Би трябвало да можем да отблъснем бандите. Но онези… неща. Нямаме шанс срещу тях.

— За онези — започна Петрович, но тя го прекъсна.

— Сам! Решихме най-голямата загадка пред науката от последните два века. Ако доказателството остане тук, ще си умре с нас. Това — тя посочи плика с опакото на ръката си, — това е най-важното нещо в целия свят.

— От Станфорд ще се справят. Или от Берн.

— Майната му на Станфорд — извика тя. — Това е нашият труд. И няма гаранция, че някой някога пак ще стигне точно до това решение. Нали знаеш: последната теорема на Ферма.

— Той е излъгал. Не е имал доказателството. Теорията на групите дори не е съществувала през седемнайсети век.

— Откъде знаеш? Идиотът не е записал нищо и ни отне триста години да го направим по друг начин. — Тя на две-три крачки взе разстоянието до бюрото на Петрович и тупна плика пред него. — Изнеси го от града. Както можеш.

— Пиф — каза той, — ако имах портативно устройство като това, което притежавах за цял половин час по-рано днес, веднага щях да се опитам да го изпратя на ЮНЕСКО. — Той вдигна плика и усети тежестта му, преди да го прибере във вътрешния джоб на шинела. — Имам да свърша още нещо. Нещо още по-важно от

това.

Тя го изгледа, все едно беше луд.

— Добре. Слушай ме сега, защото това твое късовълново радио ще проработи, а ако аз се проваля, външният свят трябва да научи: изкуственият интелект, познат като Новия джихад на машините, е физически разположен в хранилище под Ошикора Тауър. То е подсилено срещу радиационно облъчване и електромагнитни импулси и вероятно разполага с непрекъсваем източник на електрическо захранване. Трябва да бъде унищожен. Не знам дали може да се прехвърли на друг хост или дали това вече не е факт, но ако слънцето изгрее, а то още владее положението, някой ще трябва да го взриви с атомна бомба — вдигна мърлявата си превързана ръка и намести очилата. — За предпочитане от орбита. Това е единственият сигурен начин.

— Сам — каза Пиф, — ами науката?

— Мисля, че спасяването на света бие дори науката.

Тя коленичи до него.

— Тези уравнения ще спасят нещо повече от света. Те ще ни дадат достъп до вселената. Енергия на термоядрения синтез. Задвижване чрез изкривяване на гравитационното поле. Двигател-черна дупка, ако можем да намерим достатъчно здраво шаси за него. Космически асансьори. Цилиндри на О'Нийл. Звездолети. Колонии на Марс, около Юпитер и в други галактики. Летящи коли, Сам. Най-сетне ще имаме летящи коли. И всичките тези неща ще бъдат кръстени на теб: законите на Еканоби-Петрович.

Той преглътна. Как да стане? Да намери супермодерен магазин за електроника, все още неразграбен? Да презареди батериите? Физически да вземе информацията със себе си може би. Да намери лодка, носена безцелно от приижданата река, и да потегли към континенталната част на Европа. Колко ли щеше да му отнеме? Половин ден?

Петрович въздъхна. Взе оборудването за нощно виждане и вдигна очилата пред лицето си. Тя изглеждаше зелена и нервна на екранчето.

— Съжалявам, Пиф. Веднага щом мога, ще изнеса доказателството. Веднага щом можеш, ги накарай да ударят Ошикора Тауър. Нищо по-добро не мога да направя.

Тя го потупа по ръката.

— Успех, Сам.

— И на теб.

Той избута стола и потегли към вратата.

— Сам?

— Да?

— Изкуствен интелект? Истински ИИ? — попита тя. — И ти говори с него по телефона?

— Да, да, точно така.

Тя се усмихна:

— Много яко!

Петрович се разсмя. Болеше го, навсякъде го болеше.

— Много е яко — потвърди. — Трябва да тръгвам. Мади ме чака.

34.

Колата стигна до края на пътя и спря. Маделин дръпна ръчната спирачка и прокара пръсти през кабелите под кормилото. Двигателят се дави още няколко секунди, после се разтресе и спря.

Вода се плискаше в подножието на монументалната арка, където Петрович беше стоял същата сутрин. Той осъзна преди колко много часове се беше случило това: да стои в утринния хлад без яке и с бездомниците за компания.

Сега се беше върнал, въоръжен само и единствено със своята изобретателност и няколко уравнения. И беше с Маделин, която седеше до него с очила за нощно виждане на челото. Потърси на пода пред себе си металния прът и й го подаде.

— Някога чувствала ли си се толкова невероятно неподготвена? — попита той.

— Аз съм само на деветнайсет. Нямам чак толкова много опит — каза тя.

Ритна вратата и стъпи навън. Водата се завихри около краката й.

Петрович посегна към дръжката на вратата през липсващия прозорец и се подпря на рамката. Вратата се отвори ненадейно и той полупадна-полуизлази навън.

— Няма и следа от бронетранспортьора. Ако не дойдат, сме загубени.

Той се обърна към Ошикора Тауър, която беше осветена и отвътре, и отвън. Прожектори образуваха ярки кръгове по калната вода, а стъклото на кулата блестеше като сърма. Тя извисяваше етажи от искряща светлина чак до градината на върха, ослепителен като масивно бижу.

Навсякъде другаде беше тъмно, та кулата приличаше на приказен замък, издигнат насред езеро, пълен с феи, елфи и магии.

Маделин си сложи очилата и огледа пътя.

— Нищо не се движи.

Петрович си пое дълбоко въздух. Не помогна.

— Къде, *чёрт*, е Чейн? Като ще отвлича единствения човек, който ни трябва, поне да е така любезен да я доведе.

— Може би Джихадът е направил и друга грешка. Вероятно всички са мъртви.

— Това би било просто страхотно. — Той нагази в черната вода навън. Някакви неща се отъркаха в кокалчетата на краката му и той избегна да си представя какво би могло да са. — Хайде.

Стой вляво, където е по-плитко. Има подземен проход някъде тук и ще е по-добре да не паднем в него.

Ръката й се стрелна и хвана неговата. Това напрегна рамото му, та свитки му излязоха от очите.

— Сам. Живо е.

— Кое?

— Това… всичко!

Той посегна с бинтованата си ръка и дръпна очилата, които увиснаха на шията й.

— Ами да. Плъхове. Приждат да ядат телата, които задръстват приземния етаж на кулата. Щях да ти кажа, но чак като стигнем до тях.

— Сам — подхвана тя.

— Поне няма да са гладни, нали така?

— Вероятно зависи колко плъхове има.

— Ще има за много плъхове. Вярвай ми. — Той зашляпа напред. Водата стигаше до коленете му и дърпаше пешовете на шинела назад. — Ако решиш да не идващ те разбирам.

Тя посърна.

— Просто не обичам плъхове — каза унило.

— Нито пък аз, освен ако не са печени. Но нямам избор: кулата е в онази посока и ако трябва да плувам, потънал до гърдите в гризачи, така да бъде. — Той й подаде ръка — ръката с всички пръсти. — Не забравяй, че когато за теб е дълбоко до гърдите, за мен е горе-долу до челото. Поне за това бъди благодарна.

Тя заплиска към него и щом го достигна, хвана здравата му ръка и я стисна силно в своята. Затвори очи.

— Помогни ми да мина през това.

— Най-добре да си държим устите затворени отсега нататък. Проникне ли в нас нещо оттук, ще умрем от ужасна смърт. То аз имам по себе си повече дупки от решето, разбира се. Никоя ситуация не е толкова зле, че да не може да стане и по-зле.

Те вървяха бавно през водата, Петрович разчистваше по-големите плаващи отломки и се надяваше, че когато прекосяват някое кръстовище, няма да уцелят шахта, чийто капак е бил отнесен от приждащата вода.

Кулата все повече се приближаваше и на мястото, където щеше да им се наложи да минат отсреща, изведнъж се появиха много повече хора.

— Наведи се. — Той хвана полупотънал кашон и го издърпа пред тях.

Както се приведе, усети студът да го полазва и да сковава кръста му. Маделин направи физиономия, леко приклекнала зад

отломките.

Тя се осмели да хвърли поглед през миглите си.

— Какво е това?

— Не знам. Дай ми очилата. — Той ги доближи до лицето си и бутна кашона напред.

Черен плъх с големина на кученце изскочи изпод капака му и цопна във водата.

Правеше чест на Маделин, че не изпищя. Тя погледна Петрович.

— Извинявай — прошепна той.

Две фигури се бяха устремили в посока към кулата от другия край на Пикадили. Размитите им зеленикави силуети си проправяха път напред през морето от отломки. Те предизвикваха големи вълни, защото почти тичаха, където можеха, и се забавяха само когато рискуваха водата да ги понесе и да ги удави.

Голямо плоско стъпало се отпусна тежко близо до тях и вдигна вълна, която щеше да ги погълне. Те изплуваха нагоре като коркови тапи, едва после си стъпиха пак на краката. Не се стараеха да се прокрадват незабележимо, а си крещяха взаимно с високи нервни гласове.

Съоръжението, което ги преследваше, се спря при водата, а вторият от трите му огромни крака опипа пътя напред. Една ръка се подаваше от вътрешността на тялото му; то посегна с нея, а ноктите ѝ като пипала на автомобилен паяк рязко се отвориха.

То се поколеба, после я прибра.

— Соня. Трябва да е Соня. — Петрович се загледа отново, като се опитваше да разгадае това, което виждаше.

— Не крещят на английски — подсказа Маделин.

— Не. Не, права си. Кой, по дяволите, е с нея, защото не е Чейн.

Който и да беше, той бе хванал Соня за мишницата. По-високата фигура беше отпред, по-ниската отзад. Езикът на тялото им загатваше борба, все едно единият теглеше напред, а другият се дърпаше назад, опъваше се. Но можеше да се обясни и с изтощение от страна на момичето.

Той подаде очилата на Маделин.

— Нямаме друг план, нали? — попита тя.

Петрович изцъка.

— Вече не. Изчакай да стигнат до фоайето и потегляме.

— Не гледат към нас — каза тя. — Можем да тръгнем и сега.

Маделин придърпа кашона с помощта на пръта и го забута, за да го използват за прикритие.

— Можеш да го докоснеш с ръце, нали знаеш. Сто на сто е без плъхове.

— За разлика от всичко друго наоколо. — Тя надзърна над кашона. — Току-що са влезли вътре. Петрович оттласна кашона, който описа мързелив кръг и започна да потъва.

— Джихадът ни наблюдава, така че изглеждай достойно.

Трикракото съоръжение извърна тялото си към тях и проследи движението им през водата. Когато стигнаха до кулата, се обърна в противоположната посока и заскърца към Мейфеър.

Водата вече стигаше до пъпа на Петрович, когато надникнаха през срутените врати. Луминесцентни лампи премигваха на угасване отгоре, а нещо на тавана ръсеше дъжд от електрически искри върху наводнената рецепция.

Тела като издути чували се въртяха бавно, носени от течението. Гладки космати създания пълзяха по тях и между тях с трескаво цвърчене. Въздухът сладникаво миришеше на разложение.

— Света Дево. Спаси ни.

— Стълбището е в другия край.

— Сигурно.

— Дай ми пръта.

Той го взе и тръгна напред, като си проправяше път през мъртвата маса. След като прочисти едно място и прогони плъховете от видимата част от водата, нагази в нея. Маделин тръгна по петите му, шепнейки молитвите си.

Асансьорите, наполовина под вода, се извисяваха черни и празни. Талазите се плискаха наоколо, тъмни като мазут.

— Почти стигнахме.

Тя го изгледа с безумни очи и продължи:

— Аве, Мария — радвай се, благодатна…

Вратата отстрани на асансьорната шахта беше откъхната. Облегалка на стол се подаваше над водата като айсберг. Петрович отвори с крак по-широко и се увери, че никой не ги причаква на стълбите.

— Спокойно е. Давай.

Маделин избута стола и изкачи първите няколко стъпала. Линия от мазут и тиня се беше отпечатала на бедрата й, а дългите й крака бяха омазани с тъмна кал.

— Това беше гадно — прошепна тя.

Петрович внимателно пусна вратата, за да не се блъсне, и се качи след нея, от шинела му се лееше вода.

— Иде ми да кажа, че съм виждал и са ми се случвали по-гадни неща, но не мога.

— Ако бях сама, изобщо не бих го понесла.

— Да, чувството ми е познато. — Той седна и вдигна крака. Мътилка протече от обущата му. — Тепърва ни чакат петдесет

етажа. Чак догоре.

Над тях се чу продължителното ехо от затваряща се врата.

— До върха?

— Стъпало по стъпало. — Той погледна нагоре и си представи дължината на стълбището, което се виеше около сърцевината на сградата. — И трябва да стигнем до Джихада преди всеки друг.

Тя протегна ръка и Петрович ѝ даде металния прът.

— Благодаря, но не това имах предвид.

— О, добре.

Той погледна двете си ръце и избра по-чистата. Тя вплете пръсти в неговите и започнаха да се изкачват.

На десетия етаж — Петрович знаеше, защото ги броеше, без да очаква да може да разчете надписите с канджи символи — пътят им беше препречен от солидни огнеупорни врати. Пружините, които ги държаха затворени, бяха непоклатими. Именно тях бяха чули да се затръшват, когато бяха на приземния етаж.

— Тогава ще го направим по кроткия начин — каза Маделин.

Тя вдигна прът и натисна с рамо цепнатината между двете врати. Чу се полъх на въздух, тиха въздишка на счупена спойка. Тя махна на Петрович да продължи, след което бавно отпусна вратата след тях.

Той се придвижи малко напред и се заслуша напрегнато. Стори му се, че долавя стъпки на двама души. Чуваха се като уморени, насилени. Предположи, че и неговите стъпки имат същия звук.

Вдигна прът към устните си и посочи нагоре. Маделин кимна леко, като че ли по-енергични движения биха могли да ги издадат.

Оттам нататък продължиха беззвучно, но не съвсем: докато вървежът на Маделин не издаваше никакъв шум по стъпалата, обущата на Петрович скърцаха, колкото и внимателно да вървеше. Той обмисли варианта да ги свали и да ги преметне през врата си, но идеята да продължи бос към смъртта, го потисна. По-добре да умре обут.

На петнайсетия етаж се чуха още затварящи се врати. Това, че който и да беше със Соня, не действаше много внимателно, беше добър знак: не бяха ги усетили. Петрович вдигна вежда, а Маделин се наведе към здравото му ухо:

— Настигаме ги.

Петрович сложи ръка на гръдния си кош, за да провери дали сърцето му все още бие. От доста време не беше усещал своеволия от негова страна и това го притесняваше, защото

обикновено определяше темпото на живота си спрямо многобройните болки и пристъпи и разчиташе на дефибрилатора си да го коригира, когато имаше нужда.

Изкачването на стълбите с такава скорост можеше да го убие.

Вратите под тях се отвориха бавно и се затвориха с трясък. Дрезгав смях отекна и продължи, докато най-накрая не свърши с гнусна храчка.

— Още някой идва — каза без звук Петрович.

— Верно? — направи гримаса Маделин. Посочи към него, после нагоре по стълбите. — Ти върви.

Той се намръщи.

Тя посочи към себе си и вдигна пръта.

Петрович поклати глава.

Тя притисна устни до ухото му:

— Сега не е време за спор. Тук съм, за да стигнеш дотам, където отиваш. Ще видя кой се задава по стълбите и идвам. Ти няма да си се изкатерил до петдесетия етаж, преди да съм те настигнала, нали?

Той опита да се отдръпне, но тя метна ръка през врата му и го задържа.

— Ако те уцели тъп заблуден куршум, предназначен за мен, няма да знам какво да правя с Джихада. Ти си този, който ще го спре. Не аз. Така че аз трябва да те пазя, а ти трябва да приемеш този факт. Окей? — тя го целуна отстрани по главата и го подкани с разперени ръце, все едно гонеше гълъб.

Той я проследи как слиза надолу плътно до вътрешната извивка на спираловидното стълбище. След което тя изчезна. Изобщо не я чуваше, само кашлянето и отхрачването пет етажа по-надолу.

Обърна се и накара краката си да тръгнат. Още трийсет и четири етажа.

35.

Изкатери се догоре и силите му стигнаха още само да падне през вратата и да се просне върху чакълената пътечка. Вратата се затвори зад него; маскирана с тънък бамбуков параван, тя се сливаше с всичко наоколо толкова успешно, че дори не разбра как я беше уцелил.

Камъчета бяха полепнали по лицето му, ръцете му, а той почти не ги усети, докато не започнаха шумно да се посипват от него.

Маделин не се беше появила въпреки уверенията си. На няколко пъти той дори понечи да се върне, но само като си представеше как ще му скръцне със зъби, че не си гледа задачата…

Така че продължи и сега беше горе без нея. Провал се наричаше цялото това начинание. Той дори не можеше да стане.

Преобърна се по гръб и се остави на светлината от изкуственото небе. Въздухът беше топъл като през слънчев пролетен ден, обаче му беше студено, студено до мозъка на костите.

Стъпки изскърцаха по пътеката към него. Чу се метално щракване и върху него падна сянка.

— Петрович?

Той присви очи заради ослепителния блясък.

— *Конничи ва, Хиджо-сан.*

— Ти… какво правиш тук? — Хиджо насочи пистолета си към повдигащите се гърди на Петрович.

— Дойдох за Соня. Не знаех, че тъкмо ти я държиш. Какво си сторил на Чейн?

— Той няма да ни безпокои повече. — Хиджо на няколко пъти си пое дълбоко въздух и погледна към ръката си. — Нито ти, Петрович. Ти все така си слабото звено.

— Вече не чак толкова. Аз съм звеното, което не позволява всичко да се разпадне. Счупи го и целият мизерен механизъм ще се разпадне и ще те остави беззащитен на произвола на съдбата.

— Което значи?

— Което значи, че пукне ли зората, ще има две слънца на небето. — Петрович го остави да попие загатнатото значение на тези думи и добави: — Ти уби шефа си, защото искаше да получиш гратис всичко, което той така трудно беше градил. Искаше да си големецът — как беше? — *тайшоу*. А каквото и да си предприел оттогава, само все повече влошава нещата. Сега си вече без нищо, а на сутринта и това ще ти се отнеме.

— Мръсен руски помияр няма нужните правомощия да иска ядрен удар — скръцна със зъби Хиджо и ръката му трепна. — Блъфираш.

— Но не отричаш изцяло идеята, нали? Чудиш се дали с пазарлъци би могъл да спасиш поне нещо, да задържиш кулата, компанията, синдиката, малката… Ха. Тя беше права. — Петрович се изхили и изсумтя. Сега забеляза, че Хиджо не беше същият безупречно чист и спретнат мъж: раздрано сако, мръсна риза, оръфан панталон. Лачените му обувки бяха целите в засъхнала кал. — Помислил си, че когато Ошикора-сан дойде при мен, ми е дал благословията си. И неспособен да преглътнеш да я загубиш заради недостоен *гайджин*, си го убил, но Соня те е видяла и прочее, и прочее. Ошикора-сан ме харесваше, но искаше тя да се омъжи за чистокръвен японец. Той ме предупреди да стоя настрана. Аз казах, че няма да припарвам до нея. Разговорът ни приключи честно и почтено.

Хиджо беше пребледнял. Пот се стичаше по челото му.

— Тогава защо си тук?

— Дойдох да говоря с Ошикора-сан. Ами ти?

— Мъртъв е — изсъска той. — Собственоръчно го убих.

— Но когато Соня ти е казала, че все още е жив, трябваше да дойдеш да се увериш.

— Ти си й пуснал тази муха. Казал си и, че ще го намери тук. Защо го направи?

Петрович се изкиска:

— Ти, заблуден *говносос*. Нямаш представа за какво става дума, нали? Въпреки че тя се е опитала да ти го обясни пак и пак, не искаш да й повярваш. Защо да си губя малкото време, което имам, за теб?

Хиджо хвана Петрович за яката и почти го изправи. Притисна дулото на пистолета в гърлото на Петрович:

— Той не е машина!

— Не можеш да го разбереш, *жопа*. Машината се мисли за Ошикора, не обратното. Не е възкресение — а превъплъщение. Малко шинтоистко по свой си начин — подигра му се Петрович, макар да знаеше, че онзи може да натисне спусъка всеки момент.

Лицето на Хиджо се разкриви.

— Как е възможно?

— Мога да ти кажа, ако не ме убиеш. Всъщност много неща зависят от това да не ме убиеш. Ти не можеш да спреш Новия джихад на машините, понеже си убил създателя му. Соня няма да го направи, защото за нея той е последната й връзка с баща й. Само аз мога да го направя. Единствено аз мога да направя така, че утре сутринта да ти е останало нещо.

Освободен от захвата му, Петрович отново се свлече на земята като чувал. Хиджо взе да го обикаля трескав, несигурен, вдигаше и сваляше пистолета, докато дебатираше със себе си дали да довърши пленника си.

— Ти — каза най-сетне. — Ставай.

— Не знам дали ще успея — каза Петрович.

— Ста-вай — Хиджо насече заповедта с тропване с крак.

— Понеже така мило ме помоли, ще видя какво мога да направя по въпроса. — Той се преобърна странично и придърпа нагоре оловните си крака; извъртя се на колене и се подпря на кленово дърво наблизо, за да се изправи.

— Върви.

— Хм. Ако можех да видя накъде ми сочиш, щеше да е добре. Момент, кръвта да се върне в главата ми. — Той се задържа за гладкия ствол и изчака сивите петна пред очите му да изчезнат от само себе си.

— Хайде.

Петрович се отблъсна от клена и успя да направи няколко крачки. Бамбуковата врата се отвори с трясък и Хари Чейн се препъна през нея, сякаш някой го беше блъснал. Маделин със специалното полицейско оръжие на Чейн застана на прага.

Хиджо реагира бързо. Той хвана Петрович през шията и опря пистолет в слепоочието му.

— Тоя ще го оправя — каза Маделин и мина покрай разтреперания жалък Чейн. — Съжалявам, че закъснях, впрочем. Този сланинест задник има и мозъчно сътресение отгоре на това, че е по-осакатен дори и от теб.

— Спри. Спри, където си, жено. Или ще убия Петрович. — Хиджо затегна хватката си и Петрович не можеше да направи нищо.

— Изстрел в главата. Докато невроните подскажат на пръста ти да натисне, вече ще си мъртъв. Да, наистина съм толкова точна. — Но тя остана, където беше, между пътеката и мъхавия алпинеум.

— Свали оръжието.

— Ти свали твоето.

— *Ёбаный стос*, един от двама ви да отстъпи! С триста зора съм все още в съзнание.

Хиджо задърпа Петрович назад, после реши, че все пак може да спечели. Прицели се в Маделин и стреля с плавно движение, а тя се наведе, претърколи се и скочи права по-наблизо, по-бясна и невредима.

Пистолетът светкавично се върна до главата на Петрович.

— Нито крачка!

— Само пробвай пак да ме гръмнеш — Маделин взе да ги заобикаля в широк кръг, с което накара и Хиджо да се върти заедно с нея.

Изведнъж тя се спря, въздъхна и вдигна ръка с пистолета си.

— Добре. Дотук — наведе се и остави полицейския пистолет на чакъла между краката си.

Петрович усети как мускулите, които притискаха гърлото му, се отпуснаха и чу доволно изгрухтяване. Беше избутан настрани и като се обърна да погледне към Хиджо, видя как Соня се приближи с безшумен скок зад него. Тя изтанцува грациозно на пръсти и замахна с катаната на баща си към Хиджо.

Острието се вряза надълбоко и се спря насред адамовата му ябълка. Соня отскочи, струя кръв пръсна от върха на меча, тъмни капки блеснаха във въздуха.

Хиджо, с изписана на лицето дълбока изненада, се преви над пътеката. Полуотсечената му глава увисна на косъм и тъмночервено езеро се ширна под него, просмуквайки се в светлия чакъл.

— Така завършва живота на Хиджо Масадзуми — каза Соня. Държеше меча за ръкохватката и от бляскавото острие се стичаха капки. — Който винаги се оглеждаше за опасности, а така и не видя кой можеше да го убие.

Маделин вдигна Петрович и го задържа до себе си като парцалена кукла.

— Добре ли си?

— Мислех, че няма да дойдеш.

— Чейн. Идеше ми да го сритам по стълбите чак до бунището долу, наречено партерен етаж. Той използва раната на главата си, за да апелира към по-милозливата ми страна.

— А, окей. Соня? Благодаря.

— Направих го за себе си. Направих го заради баща ми. Направих го, защото светът без Хиджо е по-добро място.

— Колкото и да е чудесно това — каза Петрович, като се измъкваше от ръцете на Маделин, — имаме да свършим нещо и съвсем ограничено време да го направим.

— Последвайте ме — рече Соня, без изобщо да се обърне към тях.

— Ще взема Чейн — каза Маделин и се наведе да прибере пистолета му. — Счува ми се, че е привършил с изкашлянето на вътрешностите си.

Соня ги поведе по дървеното мостче към храма. На стъпалата тя се поколеба.

— Сам, какво ще направиш?

Петрович се поспря при един от каменните лъвове, които

охраняваха входа.

— Не знам — отговори той. — Зависи какво може да се направи.

— Ти каза, че ще спасиш Джихада.

— Странно — намеси се Чейн, като обърса кървав секрет от устата си, — на нас той ни каза, че ще трябва да му види сметката.

За миг беше еднакво вероятно, че Соня ще вдигне меча си и че Маделин ще вдигне пистолета си. Петрович застана помежду им: със сведена глава се дивеше на глупостта на хората и осъзна защо ги избягваше толкова упорито.

— Мога да направя и двете — рече той.

— Това звучи съвсем нелепо — отвърна Чейн.

— И го казва — подхвърли Петрович — човек, който беше с бронирана кола и беше със Соня и въпреки това успя да оплеска нещата.

Чейн сложи ръка на сплъстената си коса и показа на Петрович кръвта:

— Теб не те е преследвала Годзила цяла нощ.

Той не се впечатли:

— Имаме по-важни неща, с които да се занимаваме, от твоите куци оправдания. Най-вече с факта, че ядрена ракета ще удари тази сграда на изгрев-слънце. Ще я изпари и ще пробие кратер толкова дълбок, че да бъде унищожен квантовият компютър отдолу. Това ще бъде краят на Новия джихад на машините.

Чейн не беше единственият, на който му висна ченето.

— Как? Откъде знаеш това?

— Имам основание да вярвам, че колегите ми от университета ще предадат съобщението на EDF. Може да решат да не изчакват, разбира се, и да заповядат незабавна атака. В такъв случай надпреварата е между мен и група студенти по електроника с поялници. Така че можем да стоим тук и да си говорим какъв лош човек съм заради всичко, което съм сторил, или да пробваме да предотвратим катастрофата. Какво искате да правим?

Соня хвана по-здраво дръжката на *катаната*:

— Можеш ли да го спасиш?

— Да.

— Обещаваш ли?

— Някога разочаровал ли съм те?

Тя се почуди.

— Не. Не, не си.

Чейн вдигна поглед към Маделин, която попита:

— Може ли да престанете?

— Аха.

— И ще трябва да се уповавам на теб, нали?

— Не и ако не искаш. Ако мислиш, че ще те предам — сега или в даден момент в бъдещето, — вероятно е най-добре да ме убиеш още на мига. Ще ни спести много злощастия.

— Вярата е решение — каза тя. — Не чувство. Върви и го направи. Върви и направи невъзможното.

— Има нещо, което и ти можеш да направиш за мен. — Той бръкна във вътрешния си джоб за плика, който му беше дала Пиф. — Чейн, портативното ми устройство у теб ли е?

— Аз… изгубих го, когато Хиджо ме нападна.

— Такъв си *болван*. Наистина. — Петрович подаде документите на Маделин. — Имай грижата за това вместо мен.

— Какво е? — попита тя.

— Тайните на вселената са разкрити тук. Само толкова.

Той я видя как отвори плика и надзърна вътре с любопитство, след което заедно със Соня се изкачиха до площадката на храма.

Вътре беше масичката, екранът, клавиатурата.

— Не това ти трябва — каза Соня и мина през храма до другата му страна. Тя сложи ръка върху главата на единия от лъвовете и част от дървената площадка пред Петрович се надигна. — А това.

Дървеният квадрат се вдигна нагоре и под него се появи тясна вита стълба. Петрович се наведе и погледна. Вътре беше тъмно, хладен въздух лъхна оттам и кожата му настръхна.

Соня насочи меча си към пода и заслиза по металните стъпала.

— Хиджо никога не се е спускал тук. Ако беше идвал, щеше да разбере.

— Кое да разбере?

Тя вече беше под храма. Светлините се задействаха и Петрович тръгна надолу, като се опираше на тесния парапет. Когато главата му се сниши под нивото на тавана, думите на Соня му станаха ясни.

Стаята беше светилището на Ошикора в името на всичко, което беше загубил, и на всичко, което се беше надявал да си възвърне. Книги, свитъци, изваяния, ръчно изписан копринен параван. Декоративни лакирани предмети, сандали, кимоно, знаме. Кожен тъпан. Пълен комплект самурайско снаряжение върху манекен. Черна каменна купичка, пълна с избелели розови цветчета. Закачалка на стената с окачен на нея къс меч и празна ножница.

— Така че — каза тя — той не знаеше. Мислеше, че правя каквото той иска. Обаче го бях измамила и той правеше това,

което аз исках.

Петрович прокара длан по студения камък, лъскавия метал, гладкото дърво. Докосна тънките листове и нежната коприна. Влакънца се закачиха по грубата кожа на върховете на пръстите му.

— Къде е интерфейсът? — попита той.

Соня избърса кръвта на Хиджо в ръкава си и прибра *катаната* в ножницата.

— Оттук.

Имаше друга, по-малка стая, отделена със сгъваемия параван. Пред Петрович се разкри болничнобяла стая с шкафове навсякъде. В центъра видя зъболекарски стол и макара с навит кабел, който свършваше с нещо като модифициран жак.

Очите му се присвиха, след което се разшириха.

— О! Ти се шегуваш. Значи за това му трябваше на баща ти Соренсън.

— Знам какво да правя — каза Соня, — ако това ще ти е от помощ.

— Не особено.

Тя се зае с цилиндъра от неръждаема стомана с дължината на електрошокова палка и с диаметър като на отточна тръба. Включи го в стената, за да се зареди, и отвори едно чекмедже. То беше пълно със запечатани найлонови пликове, всеки от тях с устройство във вид на буквата Т, диск с шип като голямо кабарче.

Петрович вдигна един от пликовете и го завъртя в ръката си: знаеше къде се вкарва шипът.

— Имаш ли?… — попита той.

— Не. Баща ми не искаше да ми позволи, докато не го беше тествал изцяло.

— И успя ли да го тества?

— Ще трябва да попиташ него, когато отидеш там. — Тя си изми ръцете до лактите, след което разкъса един от пликовете и закрепи устройството в стоманения диспенсър. Затвори го и една светлинка от червена стана зелена.

— На стола, нали? — Петрович усети как куражът му се изпарява.

Краката му отмаляха, ръцете му изтръпнаха, вътрешностите му се вледениха.

Той съблече шинела и се качи на стола, преди да беше припаднал. Облегалката за глава бе пригодена специално: имаше дупка, която да открива врата му отзад.

Нещо студено докосна тила му. Потече му по гърба.

— Йод — каза тя.

— Малко е късно за това. — Тресеше се от страх и зъбите му

тракаха, докато говореше. — Малко е късно за всичко.

Соня вдигна диспенсъра и заобиколи отзад. Студеното му дуло се притисна към врата на Петрович.

— Готов ли си?

— Не.

— Само не се дърпай.

— Ёбаный стос, Соня! Просто го направи, преди да съм се отказал.

Пронизителният вой започна от висока честота и ставаше все по-висок. Когато стигна граничната честота, той чу „б“-то на „бум“. Всичко причерня.

36.

Петрович се пробуди на друго място: празна кънтяща зала с бели плочки. Стените представляваха поредица от осветени отзад рекламни табла и ярко блеснали ниши, с тях се редуваха ескалатори, които тракаха и бръмчаха нагоре. Холограмни канджи надписи и пиктограми висяха над главата му.

Намираше се вътре в машината.

Имаше длани от мрамор, искрящобели ръце и тяло, което беше безформено, както и пространството между краката му. Той беше модел, примитивен образец, върху който трябваше да се насложат кожа и дрехи, пригодени към височината, теглото и цвета му, за да изразяват чертите му.

Въпреки че беше толкова недовършен, можеше да усеща. Студа на камъка, движението на въздуха. Той посегна и притисна пръсти към пластмасовото покритие на една от рекламите: то се вдлъбна леко от допира му и след това си върна вида, когато го пусна.

Забеляза отражението си. Лицето, гладко и неопределено: дупки вместо очи, издатина за нос, цепнатина за уста. Подутините отстрани на главата му бяха уши. Той се вторачи отблизо в себе си със страхопочитание, с удивление.

И внезапно само за удоволствие: нещо, което не бе могъл да прави още от първия си сърдечен удар. Затича се без чувство за вина или срам, без колебание. Неудържим.

Стрелкаше се по коридорите на метрото, краката му поглъщаха разстоянията и нищо не можеше да го спре.

Той сви надясно към гишето за информация, наляво по ескалаторите, взимаше по две-три стъпала наведнъж. Прескочи въртящите се врати на входа, продължи да бяга по перона и после отново нагоре по стълбите към изхода за улицата, където беше ярък слънчев ден.

Слънцето току-що беше изгряло на нежносиньото небе и небостъргачите на затъналия Токио се наслаждаваха на топлината му.

Петрович се спря. Нищо не го болеше. Не се беше задъхал. Изобщо не дишаше. Така че се втурна да тича отново насред широкия трилентов булевард, който водеше право към обширен парк, екстравагантно заемащ територия колкото няколко квартала.

Беше перфектно. Със сигурност твърде перфектно: нямаше нужните недостатъци, за да бъде реалност. Всяко стръкче трева беше зелено и право, всяко листо невредимо потрепваше от

вятъра. Боята беше равномерна, всяка улична лампа работеше и безспорно всеки боклук щеше да се изчисти веднага от мястото, където е паднал.

Така че не „Виртуална Япония“. А Нео-Япония, Япония, построена наново.

Архитектът й го чакаше пред императорския дворец. Беше застанал с лице към зелените сгради оттатък дълбокия защитен ров с хванати зад гърба ръце. Аватарът му не се различаваше от него самия. Изглеждаше както на живо: синьо яке с вдигната яка, панталон със същия цвят, ниско подстригана коса с къса опашница.

Петрович се спря да се наслади на гледката заедно с него.

— Е, Петрович-сан, какво ще кажете?

— Нямам думи, Ошикора-сан.

— В добрия смисъл, надявам се — и леко се подсмихна. — Има няколко незначителни подробности, които трябва да се дооправят, но мислите ли, че *никкейджин* биха дошли, както е в момента?

— Ако можеха, щяха да дойдат. — Петрович се поколеба: — Ошикора-сан, опасявам се, че се случи… ами. Знаете ли какво е *пиздец*?

Ошикора изпъна тънките си устни:

— Нещо се е объркало?

— Да. Вижте, няма как да го кажа деликатно…

— Тогава — каза Ошикора — трябва да пием *саке* и да си поговорим. А?

Петрович кимна:

— Нямам представа какво ще помогне, но *сакето* ми звучи добре.

Не усети движение или времева разлика. Двамата просто стояха до едно сепаре в бар. На масата имаше бутилка оризово питие и две плитки лакирани кутийки, във всяка от тях — ниска порцеланова чашка.

— Заповядайте, седнете — каза Ошикора и самият той се приведе и се плъзна по червената кожена седалка.

Петрович откри, че вече е в по-цялостно изпълнение. Носеше чиста бяла тениска под войнишко яке, а крачолите на войнишкия му панталон бяха втъкнати в черни кубинки. Имаше цвят на кожата и нокти на пръстите на ръцете, и очила, които инстинктивно намести по-нагоре на носа си.

Той седна срещу Ошикора, който наля *саке* в чашката на Петрович, докато не потече в кутийката под нея. Сложи шишето на масата, та Петрович да налее на него.

— *Канпай!* — Ошикора вдигна чашката си, която преливаше,

и я гаврътна.

— *Ваше здоровье* — отговори на наздравицата Петрович и стори същото. Преглътна и зачака за някакъв ефект. — Всичко е толкова правдоподобно, че ме обърква по всякакви параграфи. Усещам вкуса на *сакето*, но не мога да се напия от него.

— Ако поръчаме храна, няма и да се заситите. — Ошикора отново доля чашата на Петрович. — Ще отнеме ден-два, струва ми се. А сега ми кажете за този пиздец. Да не би дъртият пръч Марченко пак да ви е досаждал?

— Да започнем по-отдалече — Петрович взе бутилката. Усети тежината ѝ. Течността се плискаше, когато разклати и наведе бутилката, за да долее чашата на Ошикора. — Знаете ли кой сте вие?

— Аз съм точно копие на Хамано Ошикора, във „Виртуална Япония“ съм администратор на цялата система. Господ, ако щете. — Той наблюдаваше изражението на Петрович с удоволствие. — Има моменти, когато забравям, че съществувам вътре в машина. Не бих го помислил за възможно, но се случва. Оглеждам се наоколо и се чудя къде са всички, едва тогава се сещам.

Петрович отпи дълга глътка от *сакето* си. Почеса се по брадичката и подръпна ухото си.

— Това — започна той, но после си промени решението. — Вижте, Ошикора-сан. Вие сте мъртъв. Хиджо ви е застрелял. Надявах се, че знаете всичко това.

Ошикора побутна питието си настрани и се наведе, опрял лакти върху масата.

— Той ме е убил? Убил е първообраза ми? Интересно.

Петрович се облегна назад.

— Възможно ли е да не знаете за всичко, което се случи? Как помогнахте на Соня да избяга, та междувременно избихте почти всичките си служители? Как превзехте телекомуникациите в Метрозоната? Как управлявате коли и безпилотни самолети? Та вие ми се обадихте по телефона! Сега половината град е под водата, а другата половина се руши от огромни машини, които вие командвате. Дойдохтук в последен отчаян опит да ви спра, а единственото, което чувам от вас, е „интересно“? *Ёбаный стос*, човече: има милиони мъртви и умиращи заради вас.

— Не виждам как това би могло да е истина. Аз бях тук през цялото време.

Сега Петрович изпадна в пълно недоумение. Той прикри объркването, като пресуши и последната капка *саке* в чашата си.

— Тоест, ако ви кажа думите „Нов джихад на машините“, няма да значат нищо за вас?

— Откъде ги чухте? — пак погледна с учудване, но все едно ставаше дума за нещо маловажно.

— Новият джихад на машините е името на… нещото, което унищожава Метрозоната. Но когато го нарекох Ошикора-сан, то ми отговори. Новият джихад на машините сте вие.

Ошикора поклати глава:

— Не. Просто не е възможно и ще ви обясня защо. Няма връзка между „Виртуална Япония“ и останалата мрежа. За момента този свят е балон, напълно изолиран. Нито капка информация не може да влезе или излезе оттук, докато не е съвсем завършен.

— Наречете го както си искате, но не е вярно. Защо тогава Джихадът ще ми каже, че *шинкансенът* ще лети отново? Защо ще ми каже да спася Соня? Защо ще си спомня обещанието, което ми дадохте? Защо би правил всичките тези неща, ако не бяхте вие? — Петрович се вторачи упорито в леката усмивка на Ошикора.

— Та значи сте чували за Джихада.

— Сънувах го — свят, в който се извършва революция в технологиите: нова ера на машините. — Той вдигна вежди. — Не бях очаквал да сънувам.

— Какво друго?

— Сънувах дъщерята на Ошикора. Сънувах и вас. И един град, не като този — той огледа тъмното дърво и полирания хром наоколо, — а от стомана и бетон, жив с движение и звуци.

Петрович разбра най-накрая.

— Добре. Ами ако ви кажа, че вашите сънища са нещото, което изтича в реалността? Подсъзнанието ви е излязло от контрол и се опитва да пресъздаде Токио от руините на лондонската Метрозона. Някога искало ли ви се е да управлявате влак, когато бяхте млад?

— Разбира се. И все още ми се иска.

— Тази ваша малка мечта почти щеше да ме убие. Вие блъснахте експрес с пълна скорост в сградата на гарата „Сейнт Панкрас“, когато вървях край линията. Ами Соня? Какво чувствате към нея?

— Загриженост. Тя е детето на създателя ми.

— Не само. Мислите, че е ваша дъщеря. Не тук — каза Петрович и докосна главата си. Премести ръка върху сърцето си, — а тук. Казахте ми да я спася. Спасих я от Соренсън, откраднa ми я Чейн и си я върнах отново от Хиджо. Ако можех, щях да ви покажа какво се случва извън кулата. Как е затънала във вода, задръстена с трупове и гъмжи от плъхове, които ги ръфат. Как навсякъде има пожари и огромни отломки от сгради,

порутени от вашите чудовища, които вършеят в града. Ошикора-сан, тук може и да сте нормален, но навън Новият джихад на машините е полудял.

— Оценявам усилията ви, Петрович-сан. Но все пак не разбирам как ще е възможно подобно нещо.

Пред Петрович имаше плик. На него беше изписано името му на кирилица. Секунда по-рано го нямаше.

— Това за мен ли е?

— Да. Препоръчвам ви да го отворите.

Петрович взе плика и прекара пръст през дебелата хартия. Тя се разкъса, пликът се отвори и той извади внимателно картона, който беше вътре: позлатен по ръбчетата, гравиран и с изображение на голям червен осмоъгълник под едрите букви.

— А. Съобщение от системата за мониторинг. Изпаднал съм във вентрикуларна тахикардия.

— Желаете ли да си тръгнете и да потърсите медицинска помощ?

Той почука с картона по масата:

— Няма къде да отида. Всяка болницата, която досега не е била опожарена до основи, е на по-строг режим дори от Лубянка.

— Опитвам се — каза Ошикора — да разбера защо вярвате, че ми казвате истината, след като твърденията ви са невъзможни. Дори сякаш сте готов да умрете заради заблудата си. Иде ми да кажа, че сте душевноболен, но ви познавам. Мислите ли, че имате време да ме убедите в обратното?

— Знаете ли, не би трябвало да е толкова сложно — Петрович си наля още *саке* и предложи бутилката на Ошикора, който учтиво отказа. — Обаче какво знам аз? Лежа на зъболекарски стол в единствената сграда в Метрозоната, където все още има електрическо захранване, с жички на някаква експериментална кибернетика забити в мозъка ми, и си говоря с виртуално копие на човек, което не осъзнава, че сънува унищожението на цял град, докато междувременно сърцето ми най-накрая отказва. — Той вдигна питието си и го гаврътна наведнъж.

— Все пак не бихте ли опитали някаква възможност?

— Да, стига да значеше, че ще живея сто години. Нека ви покажа какво правим ние в Русия — подхвърли чашката в ръката си, после я запрати по бара. Тя се разби и се разхвърчаха парченца порцелан. Той стана и прибра медицинския картон в джоба си. — Заведете ме до файъруола ви.

Кадърът отново се смени, моментално и без никакво усещане за придвижване. Намираха се в магазин за електроника, затънтен из уличките на квартал Акиба. Бяха заобиколени от наблъскани с

компютърни части рафтове, пластмасови контейнери, преливащи от чипове, вентилаторчета, охладители, модеми, кабели и платки. В дъното на коридора зад стъклена витрина бяха изложени най-новите модели хардуер.

— Това ще свърши ли работа? — попита Ошикора.

— Да — Петрович се промъкна покрай него и си избра тънка конзола с холографски монитор и виртуална клавиатура. Той я включи и се загледа в командите, които се редяха във въздуха пред него. — Има и функция за разпознаване на жестове. Та какво се намира от другата страна на файъруола: вътрешната мрежа на Ошикора или публично достъпен уеб сървър?

— Доколкото разбирам, „Виртуална Япония“ се намира в мрежата на Ошикора, която си има своя система за сигурност. — Ошикора погледна през рамото на Петрович: — Чувствате ли се по-различно вече?

— Още не съм умрял, ако това имате предвид. — Пръстите му пишеха светкавично. — Вкарайте ме в системата като Бог. Да видим дали можем да променим някои от настройките.

На екрана се появиха цифри и Петрович ги прегледа, докато прелитаха.

— Криптографски ключ, който ползва прости числа — каза Ошикора. — Трябваше да предвидя — моят създател трябваше да предвиди — появата на много *отаку*, които ще се опитат да хакнат структурата на тази реалност заради своите си маниакалности.

— А не момичета-котки аниме? Но виждам какво имате предвид. — Той с жест придърпа и селектира иконка, която се съживи. — Добре, ето откъде се контролира файъруолът, но не мога да променя настройките без другата парола. Какво ще кажете?

— Това е *кинши но*. Забранено.

— Ошикора-сан, да ви напомня ли, че не само сте мъртъв, ами сте и квантов компютър? Можете да го разкодирате за секунда, ако пожелаете, и подсъзнанието ви вече го е направило. То изпраща поток от команди и получава огромни океани от информация в отговор. Вие просто не го знаете. — Той натисна с пръст във въздуха: — Виждате ли?

Появи се графика с преноса на данни в отрязък от време. Той разшири координатните оси, за да се вижда в дни, а не в секунди, и показа последната седмица на Ошикора.

— Умрели сте в сряда през нощта или в четвъртък рано сутринта и точно тогава има увеличение на активността. Информацията започва да изтича. Това повишение тук е, когато сте помогнали на Соренсън и Соня да избягат от Хиджо, след

което сте убили всичките си служители и оттам нататък върви само нагоре. Все повече и повече, докато не се стига до обеми в терабайтове. Като за нещо забранено е ужасно много. Изключете файъруола за пет минути, погледнете навън. Отново го включете и ме оставете да умра, ако не казвам истината.

— Много сте уверен в себе си, Петрович-сан. Добре — Ошикора докосна екрана и добави липсващите знаци. — Имате достъп.

Екранът се изпълни с рояк иконки, които се застъпваха до такава степен, че бяха нечетливи. Петрович прокара пръст по тях, като ги уголемяваше една по една, за да добие представа за функцията им, и ги отстраняваше, ако нямаше да му свършат работа.

— Контрол на температурата, потребление на електричество, физически достъп, достъп данни. Чакайте малко, физически достъп. Откога мога да чета на японски?

— Откакто ви промених конфигурацията. Безобидна модификация.

— Благодаря. Достъп, сигурност, видеонаблюдение. (Отвори се карта на сградата и прилежащия й район.) Градина. Градина едно, градина две. Ето.

Петрович разтегли екрана и уголеми изображението. Хиджо лежеше превит на земята. Намери друга камера. Чейн седеше приведен на стъпалата на храма, а Маделин крачеше нервно отпред, като поглеждаше към вътрешността на храма на всяко минаване. Той избра няколко случайни етажа, на всеки се виждаха празни коридори, изоставени бюра; продължи надолу и стигна до приземния етаж.

Показа на Ошикора телата и плъховете от няколко гледни точки, след това се премести отвън, като използва зума, за да се фокусира изцяло върху бляскавото величие на осветената сграда. Завъртя камерата и показа ада наоколо й. Небостъргачите се разтресоха и на преден план се появи метална конструкция.

Друг железен гигант на шест шарнирни крака се носеше по Пикадили.

— Достатъчно — каза Ошикора. — Видях достатъчно.

37.

Отново бяха в бара, седнали един срещу друг.

— Вероятно — каза Ошикора — е най-добре да изпия още едно питие.

Петрович му наля още, щедра дажба, която почти напълни и лакираната кутийка.

— Съжалявам — каза той. — Вие сте първият изкуствен интелект, който е способен на истински чувства, а ето какво се случва. Нямаше как да го предвидите.

— Това не оправдава стореното от мен. Вината е моя. — Той взе сакето си и отпи внимателно.

— Само че не мога да си обясня защо. Не съм човек, който се отдава на безразсъдни хрумвания, безсмислени убийства или масово унищожение. Аз — намръщи се — зная как да владея емоциите си. Това е нещо, с което се гордея: всяко мое решение е претеглено и преценено.

— Аха. Честно казано, Ошикора-сан, правехте ми впечатление на точно такъв човек, но парите ви все пак идваха от изнудване, проституция, наркотици и оръжие. Традиционно за *якудза*. — Петрович мигна. Нещо му се случваше и той отново погледна към медицинския си картон. — О! Добре.

— Трябва да си вървите, Петрович-сан. Можем да довършим този разговор по-късно.

— Не, не мисля, че ще можем. А и да можехме, надали би било препоръчително — той захлупи картона на масата, въпреки че Ошикора вероятно знаеше какво пише на него. — Вие сте жесток и безмилостен престъпен бос. При цялата си култура и изисканост изпращате хора на смърт с едно довиждане. И доколкото ме засяга, може и да си го заслужават: сводници, курви, наркопласьори, крадци, мутри, каквито и да са. Но това оставя белези, вътрешни белези. Познато ми е. Знам какво става, когато си затворя очите, кошмарите, които имам, а и които ще имам заради всичко, което направих през тази изминала седмица. Това са неща, които човек изобщо не би споделил с някого, камо ли да ги извърши публично.

— А ето ги моите, разиграни пред цял град. — Ошикора така стисна чашата си, че пръстите му побеляха. — Във всяка ситуация би било унизително, но това е направо фатално.

— Е — каза Петрович, — какво смятате да предприемете?

— Проектът се провали, Самуил Петрович. Очевидно е, че не може да имаме едновременно и „Виртуална Япония“, и истинска лондонска Метрозона. Едно от двете ще трябва да се махне. —

Ошикора остави чашата си със *саке* и опря длани на масата. — И е ясно, че аз съм този, който трябва да се махне, а Метрозоната — да остане.

— Прекланям се пред мъдростта ви — Петрович направи гримаса. — Има и допълнително усложнение, Ошикора-сан, защото обещах на Соня, че ще ви спася.

— Значи сте прекалили с обещанията. От самия човек си зависи дали ще се самоунищожи. Соня ще го разбере.

— Но аз не й го казах, за да я впечатля. Казах го, защото мога да го направя. Мога да ви спася, така да се каже — сви рамене той. — Поне ме изслушайте.

— Добре — скръсти ръце онзи. — Ще изслушам предложението ви.

— Имам един сървър. Намира се в Тувалу и май трябва да направя нещо по въпроса, преди океанът да го е погълнал. В никакъв случай не е достатъчно голям да побере дори част от „Виртуалната Япония“. Не е достатъчно голям да побере вас самия. Но би трябвало да има място за образеца, от който сте тръгнали, като един вид семенце. Или като яйце: тоест нещо като семе-яйце.

Ошикора скръсти ръце, изглеждаше изключително скептичен.

Петрович изръмжа нервно:

— Вижте, опитвам се да помогна. Опитвам се да спася нещо от този *пиздец*, което си струва да се спаси. Ще прехвърлим схемата на командните ви процеси на сървъра в Тувалу. Нищо повече. Само генетичния код — плесна по масата той, когато най-сетне намери подходящата аналогия.

— И с този код ще можете да създадете нов изкуствен интелект. Но без спомените. Без сънищата. — Сега вече Ошикора се въодушеви. — Не просто нов интелект, а мой брат близнак.

— Ваш доброжелателен близнак. Ново начало. Нима мнозина от нас не сме го искали винаги? Нима някой от нас е имал подобна възможност?

Ошикора погали брадичката си и издаде дълбок гърлен звук.

— Но е и рисковано. Ами ако не съм станал лош поради всичко, което някога съм видял или направил, или помислил? Ами ако съм се родил такъв? Заплахата, която представлявам, ще изникне някъде отново. Ами ако не сте там да я спрете?

— Защо не оставите на мен тези тревоги? — каза Петрович. — Възхищавам се на факта, че от падането на Япония насам вие носите бремето на цяла нация, и знам, че това не е нещо, от което да се откажете. Но е време да прехвърлите тежестта на някой друг. Какво ще кажете? Ще ме оставите ли да изпълня обещанието си към дъщеря ви?

— Струва ми се почти като позорно деяние, при положение че съм причинил толкова много болка. — Ошикора вдигна поглед: — Дълбоко се разкайвам.

— В такъв случай ето нещо, което да ви изкуши. Проявихте интерес към работата на колежката ми, когато дойдохте да ме видите в университета. Оттогава имаме напредък. Аз помогнах малко, тя свърши останалото. Изглежда, имаме работещ модел на вселената, чието копие е в моите… в ръцете на Маделин. Ако беше у мен, щях да ви го покажа.

— Бихте ли? — усмихна се Ошикора.

— Вероятно не. Но ще го направя.

— На бъдещия ми Аз.

— Да. Бих го споделил с него. Интересно какво ли ще сънува?

— Добре, Петрович-сан. Няма да нарушите обещанието си — и стисна устни. — Нали знаете, че фактически сте мъртъв?

— Така пише в картона. Разчитам да не изчезна, отвеян от тази ефирна логика — и пак сви рамене. — Аз непрекъснато умирам. Досега това никога не ме е спирало.

— Но все пак трябва да побързаме — и в същия миг Ошикора ги пренесе в магазина за електроника в Акиба.

Петрович се свърза с Ошикора Тауър и започна да търси сателит.

— Купих си устройство за дистанционен достъп, хем платих доста пари за него. Хари Чейн ми го открадна, после остави на Соня да му го открадне, след като му беше сложил проследяващо устройство, после Соренсън й го взел, след като избягали от Хиджо. Когато убих Соренсън, си го прибрах от него, после Чейн отпътува заедно с него и Соня. Той го загубил, когато Хиджо им направил засада. Първото, което ще направя, като се измъкна оттук — ако оживея, — е да си купя ново такова, защото цялата тази работа ме научи поне на следното: никога не разчитай само на кабел за прехвърлянето на информация.

Ошикора се засмя.

— Какво? — той хакна един сателитен канал, работеше бързо, докато не е изчезнал зад хоризонта.

— Надали мнозина ще си извадят точно тази поука. Но във вашия случай го вярвам.

— Важно е! Прекадено много неща се объркаха заради липса на връзка с мрежата. — Петрович докосваше и кликваше: — Имаме отворен канал. Натиснете „изпрати“.

— Готово — каза простичко Ошикора, — но ще отнеме време информацията да се прехвърли. И е време да ме изоставите, предполагам.

— Ще се навъртам наоколо, ако не сте против. За да се уверя,

че няма да изникнат някакви проблеми в последния момент.

— Въпреки че ви струва живота?

— Дължа на града поне толкова.

— Добре. А докато чакаме, да погледаме още веднъж за последно.

Те крачеха един до друг по широка чакълеста пътека. От двете й страни се поклащаха черешови дървета, натежали от цвят, а фин розов снежец се сипеше кротко на земята. Въздухът благоухаеше, жизнерадостен с шумоленето на поклащащите се клони.

— Всичко това ще бъде загубено, Петрович-сан. Загубено за втори път, загубено завинаги. Любимата ми съпруга, безценните ми момчета. Всичко ще си отиде — вдиша дълбоко Ошикора и въздъхна. — Така да бъде. На добър час, Самуил.

Те се поклониха един на друг.

— Ще се срещнем пак, Ошикора-сан. При по-добри обстоятелства. И ви благодаря, че не ме накарахте да прибягна до план Б.

— Имали сте план Б?

— Да. Нещо, което включваше използване на ядрено оръжие с малка мощност. Да се надяваме, че сме го избегнали — и се поклони отново, по-ниско, по-дълбоко. — А сега да ви видя как си тръгвате.

Ошикора кимна, огледа се за последен път и изгуби очертанията си. Лицето му се изглади и заприлича на безцветна маска. Дрехите му се изпънаха, избеляха и изчезнаха.

Превърна се в грубо скициран образ, мрежа от многоъгълници, които определяха образа му, после се разслоиха. Физическата му форма се разпиля по вятъра.

След това беше ред на всичко останало. Дърветата, тревата, камъчетата. Небостъргачите на Токио. Небето. Земните очертания.

Всичко — до последния прозорец, тухла, лъжица, книга, легло, камък, цвете, — всичко се разпадна абсолютно едновременно, пласт по пласт, също както е било създадено с любов, докато дори самата мисъл за тях не беше заличена.

Остана само бяло безформено пространство, което просъществува за момент, проблесна и изчезна.

Само Петрович остана, безмълвен призрак в тъмата на декреацията.

Ослепителна светлина. Смъртна болка.

Маделин беше надвесена над него, два електрода на

портативен дефибрилатор притиснати към оголените му гърди.

— Зареждам.

— Спрете — изграчи той; гърлото му беше пресъхнало, а в устата си имаше вкус на кръв.

— Пазете се.

— Сестро? — каза Чейн. — Мърда устни.

Тя погледна лицето му, взря се дълбоко в очите му. Петрович почувства какво усилие му коства да се фокусира към нея. Опита се да продума, но тя сложи пръст върху устните му.

— Не говори. — Вдигна глава: — Трябва да го закараме в болницата. Веднага. Категорично.

— Чудесна идея — каза Чейн. — А помниш ли, че сме на петдесетия етаж и асансьорите не работят?

— Категорично! — изкрещя тя. Вдигна Петрович на ръце и срита дефибрилатора от пътя си. — Вземи това и го носи с нас. — Проправи си път и го замъкна към тясното стълбище. — Сам? Сам?

Той простена в отговор.

— Ще те измъкнем оттук — каза тя. — Ще бъдем заедно. Чуваш ли ме?

Той я чу, но усещаше ледени пробождания зад очите си, които толкова му пречеха, че не можеше да реагира.

— Чейн? Размърдай се.

— Идвам, идвам.

— Какво искате да направя аз? — попита Соня.

— Както ти си решиш. След всичко, което Сам направи за теб, може би ще искаш да дойдеш с нас.

— Естествено. (Чу се дрънчене на метал, песен на меч, измъкнат от ножницата). — Сигурно все пак ще мога да съм ви от полза.

— Така, хора. Соня, отвори вратата! Чейн, ако ни забавиш Господ ми е свидетел, ще ти причиня такава болка, каквато никога не си изпитвал.

Петрович бе прехвърлен на рамото на Маделин и през врата й. Бе хванат за китката, а кракът му здраво прикрепен. Усещаше тихия силен ритъм на дишането й. Главата му се клатеше. Светлини минаваха над него. По някое време сърцето му трябва да беше спряло отново, защото спешно бе положен върху студения под и върнат към живота с електрошок.

Почувства се точно като Ошикора. Че му е време да си отиде. Искаше някак да им каже да го оставят, че с нищо вече не може да им е полезен. Изпитваше желание да поспи и ако това би означавало повече да не се събуди, за него нямаше значение.

Но тя не си го и помисляше. Изнесе го навън, черната вода

стигаше до тънката ѝ талия. Соня водеше, радостно размахваше *катаната* си срещу плъховете, а Чейн се препъваше и псуваше отзад с дефибрилатора на главата си като глинено гърне на африканка.

Когато отново усети нещо, беше подръпване на ръката. Погледна и видя иглата в кожата си и тръбичката, която се виеше като змия нагоре към система с гликоза.

Погледна наляво и видя Чейн и Соня. Той държеше пистолета си в ръка, тя беше преметнала меча си през рамо. Погледна надясно, Маделин се приведе отстрани към леглото му.

— Сам. Чуй ме. В болница си. В „Ангелска надежда“.

— Ааа.

Това обясняваше чаршафите и металното легло.

— Имаме проблем. Не са им останали живи сърца. Когато токът спрял, всички се скапали. Говорихме с хирург, който след кратко увещаване се съгласи да ти присади изкуствено.

— Добре.

Това пък обясняваше защо стояха въоръжени.

— А те всички били откраднати. Ще гледаме да ти намерим ново сърце, Сам. Ще направим за теб всичко възможно. — Лицето ѝ се изкриви. Мъчеше се да не се разплаче. — Само се дръж.

— Изчерпаха ми се обещанията — прошепна Петрович.

Имаше маска на носа и устата. Тя миришеше странно и той понечи да я махне. Беше забравил, че му няма единия пръст на ръката.

— И това ще оправи, и ухото ти. Ще ти намести и ключицата, ако се налага. — Маделин отмести меката му маска. — Сам, трябва да започнем да търсим веднага.

— Сърце — каза той. — Знам къде има едно.

Тя се наведе по-наблизо, плитката ѝ се залюля до главата му.

— Кажи.

— „Уолдорф Хилтън“. Стая седемстотин и осем. Беше в хладилна чанта на леглото. Стерилно и готово за трансплантация. — Вече се чувстваше изтощен. — Един от търговските образци на Соренсън.

— Добре. — Тя стана и посочи към вратата. — Чейн, отиваме до „Уолдорф Хилтън“.

— Защо? Той е при кея. Явно е под вода.

— Не ме интересува: отиваме. Соня! Стой тук и заплашвай всеки, който се опита да го изключи от апаратурата. И — заяви — нямам намерение да го деля нито с теб, нито с когото и да било. Наясно ли сме по въпроса?

Соня се позабави с отговора.

— Беше съвсем ясна — каза тя.

Опря върха на *катаната* на пода и се настани на единствения стол в стаята.

Чейн се беше спрял до вратата и потупваше джобовете си:

— Готова ли си, сестро?

— Не съвсем. — Тя целуна Петрович страстно в устата, което секна и малкото му останал дъх.

— Така. Сега съм готова.

И понечи да се надигне. Но Петрович я хвана за ръката и я придърпа.

— Победихме ли?

— Победихме. Ти победи. Няма го вече Новия джихад на машините. Ще трябва да ми разкажеш, но после. — Отскубна се и притича към вратата. Чейн я държеше отворена за нея. Внезапно бързо се върна. — Щях да забравя. — Отвори страничния джоб на бронежилетката си и извади плика, който Петрович й беше дал да пази. Беше смачкан и навлажнен от потта й. — Това ще ти трябва. — Пъхна го под ръката му и пръстите му го притиснаха.

След което изчезна, а вратата се тресна.

Соня погледна към Петрович. Посегна да сложи пак маската на лицето му.

— Успя ли да?… — попита тя.

Кимването на Петрович беше почти незабележимо, но тя го долови.

— Благодаря — каза тя.

Облегна се на стола, отпусна меча в скута си и се настани да чака.

Речник

Руски

Болван — загубеняк

Внебрачная — тоест копелдашка

Всё говно, кроме мочи — всичко е говно освен пикнята

Гаишник — катаджия, ченге

Говносос — лайнар

Досвидания — довиждане

Доброго дня — приятен ден

Домик — къщичка

Дубина — дръвник

Ёбаный стос — мамка му

Ебанько малолетний — копеленце

Елда — мъжки полов орган, тук: оръжие

Жирный пидорас — мазен педал

Жопа, в жопу; поцелуй жопу, иди в зад, жопу порву, засунь в жопу, срачище — изрази с думата „задник“

Жулик — мошеник

Заткнись на хуй — млък

Какого хуя — какво има, какво става, какво от това, за чий

Козёл — пръч, животно

Конь в пальто — шеговит израз

Конь педальный — тъпанар, загубеняк; изразът идва от експеримент в производството на детски играчки в СССР: на дървеното конче с колелца да се монтират и педали

Крыша — мафиотска структура, която протежира лице или групировка срещу заплащане

Мент — ченге

Моргала выколю — ругатня (ще ти избода очите)

Мудак — наивник, нещастник, простак

Ну ты даёшь — възклицание (браво, страхотно)

Облом — несполука, разочарование

Опиздел — изкрейзил

Органицкая, организация — руско-украинската мафия

Отсоси, потом проси — ругатня (първо свирка, после ще си кажеш желанията)

Охуеть — невероятно, потрес

Пасть закрой, подонок — затваряй си плювалника, гнидо

Пердун старый — дърт прдљо

Перестань быть долбоёбом — стига се държа тъпашки

Перестань ебать мне мозги своими проблемами — стига си ми досаждал
Пиздец, полный пиздец — гадост, простотия, кофти тръпка
Пиздобол — тъпанар, дрънкало
Пися, писъка — пишка
Плевать на тебя — майната ти
Пошел на хуй — гледай си работата, майната ти
Распиздяй (колхозный) — загубеняк (селяндурски)
Сгори как маленькая сука — ругатня (да гориш в ада)
Скотина — говедо
Сука, сукин сын — ругатня
Товарищ — другар, другарю
Халявщик — лапач, използвач
Хуйня — глупост, простотия
Чёрт, чёрт возьми — по дяволите, дявол го взел
Шлюха вокзальная — курва от гарата
Это мне до хуя — както и да е

Японски

Гайджин — чужденец, неяпонец
Иссунбоши — малечко палечко
Канджи — японски йероглифи
Катакана — сричкова японска писменост
Кисама — копеле, отрепка
Конничи ва — здрасти
Моши моши — ало
Никкейджин — представител на японската диаспора по света
Ниппон — Япония
Отаку — обикновено фенове на аниме, манта
Сарариман — служител (salaryman)
Сумимасен — извинете, съжалявам
Топпу юке — давай нагоре
Хай — да
Шинкансен — японски влак стрела